

fortiores in Europa, multiformiores in Africa. Vnde prouerbio quodam dicitur: Semper aliquid noui Africam afferre. Facit enim illius situs aquarum penuria, ut feræ eodem concurrant bibendi causa: quo quidem loco etiam quæ alienigenæ sunt coeunt, & generant: quorum tempora eadem ferendi ueteri sint, & magnitudines non multo inter se discrepent. Redduntur mitiores inter se desiderio fluuij: nam & contra, quàm cætera, potum quarunt: tempore enim hiberno magis quàm æstiuo. Infuetum namque his est bibere æstate, propterea quod imbres fieri per id tempus non solent: & mures quidem, cum biberint, moriuntur. Sed vel alibi coitu alienigenarum procreari apertum est: ut in Cyrenensi agro, lupi cum canibus coeunt, & Laconici canes ex vulpe & cane generantur. Indicos etiam canes ex tigride & cane gigni confirmant: verum non statim, sed tertio coitu: primo enim belluinos adhuc catulos procreari aiunt. alligantur canes locis desertis, & nisi bellua incensa libidine sit, sæpe lacerantur.

CAPVT XXIX.

Mores etiam animalium pro locorum qualitate differre, venenæque serpentum, vel mitiora vel asperiora.

Morum etiam diuersitatem loca efficiunt, ut montana & aspera suas bestias reddunt & aspecta efferatiora, & viribus robustiores, quàm plana & molliora. argumento vel sues Athi montis acceperim, quorum ne fœminas quidem spectare mares situs inferioris audent. Morsus etiam belluarum ex locorum diuersitate plurimum differunt: ut in Pharo, locisque aliis, scorpiones non lædunt: at aliis, & præcipuè in Scythia, multi, & magni, & nocui sunt. Et, si vel hominem, vel quamuis bestiam percusserint, interimunt. Nec sues euadere possunt, quamquam cæteros virulentos ictus minimè sentiunt: & nigri eorum potissimum interimuntur. Quisque tamen celerrimè interit, si ictus adierit aquam. Anguium quoque ictus per loca plurimum differunt. aspis enim anguis, ex quo medicamentum putrificum illud componunt, in Africa gignitur, cuius ictui nullum remedium est. Nascitur eodem in agro, in quo laser, serpens quidam pusillus, cuius remedium lapis est, quem ex sepulchro cuiusdam regis antiqui accipiunt, eoque perfuso ex vi bibunt. Italix locis quibusdam

A ἀνδρείοτερα δὲ πρῶτα παρὰ τῇ Εὐρώπῃ, πολυμορφότερα δὲ παρὰ ἐν τῇ Λιβύῃ· καὶ λέγει δὲ τις παροιμία, ὅτι αἰεὶ φέρησι τὴν Λιβύην κινόν. ἀλλὰ γὰρ τὴν ἀμβλείαν, μίσηται δὲ δεικνύοντα τὰ ὕδατια, καὶ τὰ μὴ ὁμοφυλά, ἔκ φέρειν ὧν οἱ χεῖροι τὴν κήσεως οἱ αἰεῖ, καὶ τὰ μεγέθη μὴ πολὺ ἀπὸ ἀλλήλων. πρὸς ἀλλήλα δὲ παρῶνεται, ἀλλὰ τὴν ποτὴν χεῖρα. καὶ γὰρ καὶ δέονται τῷ πίνειν τοῦ ὕδατος τῶν ἄλλων, τῷ χειμῶνος μᾶλλον ἢ τῷ θεοῖς. ἀλλὰ γὰρ τὸ μὴ εἰσθῆναι ὕδατα γίνεσθαι τῶν θεοῖς, ἀσπίητες αἰεῖς δὲ πίνειν ὄντι καὶ οἱ γε μῦες, ὅταν πίνωσιν, ἀποθνήσκουσι. γὰρ δὲ ἀλλὰ ἐκ μίξεως μὴ ὁμοφυλῶν. ὡς περὶ καὶ ἐν Κυριῶν μίσηται οἱ λύκοι τῆς κυσὶ, καὶ γυνῶσι· καὶ ἐξ ἀλώπεκος καὶ κυνὸς οἱ Λακωνικοί. φασὶ δὲ καὶ ἐκ τῶν πηγῶν καὶ κυνὸς γίνεσθαι φιδίον Ἰνδικόν. οὐκ εἰς γὰρ δὲ, ἀλλ' ὅτι [τῆς] τρίτης μίξεως. δὲ γὰρ παρῶν γυνήτων, θηλειᾶδες γίνεσθαι φασιν. ἀγροντες δὲ δεσμεύουσιν εἰς τὰς ἐρημίας· καὶ πολλὰ κατεσθίονται, εἰ μὴ τύχη ὀργάνων πρὸς τὴν ὀχέειν τὸ θηρίον.

ΚΕΦΑΛ. κθ'.

Ὅτι οἱ τόποι διαφέρουσι τοιοῦσι τὰ ζῶα κήθη.

Ποιοῦσι δὲ καὶ οἱ τόποι διαφέρουσι τὰ θήθη. οἱ ὄρεινοι καὶ τραχεῖς, τῶν ἐν τῆς πεδίοις καὶ τοῖς μαλακοῖς. καὶ γὰρ τὰ ὄφια ἀγριώτερα, καὶ ἀκμυώτερα· καθάπερ καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀθῶν ὕες. τούτων γὰρ ὁσὰν τὰς δηλείας ἀπομύουσι τῶν κείτων οἱ ἀρρένες, καὶ πρὸς τὰ δῆγματα δὲ τῶν θηρίων, μεγαλύτερα ἔχουσιν αἱ χώραι διαφορῶν. οἱ περὶ τὸν Φάρον καὶ δῆλοις τοῖσι οἱ σαρπίοι οὐ χαλεποί. ἐν δῆλοις δὲ τοῖσι καὶ ἐν τῇ Καερίᾳ, πολλοὶ καὶ μεγάλοι, [ἔ] χαλεποὶ γίνονται· καὶ ἐδύνανται παρᾶξωσιν ἀποθνήσκουσι ἢ θηρίων, ἀποκτείνουσι. καὶ τὰς αἰεῖς, αἱ ἥκιστα αἰσθάνονται τῶν δῆλων δῆγμάτων, καὶ τούτων τὰς μὲγαλας μᾶλλον ἀποκτείνουσι. μάλιστα δὲ ἀπολλύονται αἱ ὕες πληγείσαι, ἐὰν εἰς ὕδωρ ἔλθωσι. τὰ τε τῶν ὄφρων δῆγματα, πολὺ διαφέρουσιν. ἢ τε γὰρ αἰεῖς ἐν Λιβύῃ γὰρ, ἐξ οὗ ὄφρα ποιοῦσι τὸ σιπτικόν, καὶ δῆλος ἀνιάτως γίνεσθαι δὲ καὶ ἐν τῇ σιλιφίᾳ καὶ ὀφίδον, οὐ καὶ λέγεται ἄκος εἶναι λίθος τις, ὃν λαμβάνουσιν ἀπὸ τῶν βασιλέως τῶν Ἰσραηλίων, καὶ ἐν οἴκῳ ἀποβάλλουσι, πίνουσι. τῆς δὲ Ἰταλίας ἐν τῶν τοῖσι

Quid, aiant.

καὶ τὰ τῶν ἀσκαλωβωτῶν δῆγματα θανάσιμα
 ὄντι. πτόμων δὲ χαλεπώτερά ὄντι τὰ δῆγματα
 τῶν ἰοβόλων, ἐὰν τύχη ἀλλήλων ἐδηδοκῆται.
 οἷον * αὐρπίον ἔχει. ἔστι δὲ τοῖς πλείστοις αὐτῶν
 πολέμιον τὸ τῶν ἀνδρόπου πτύελλον. ἔστι δὲ π
 ὀφίδιον μικρόν, ὃ καλοῦσιν τίνες ἰεραίν. ὃ οἱ πτόμου
 μεγάλοι ὄφεις φύροισι. γίνεται δὲ τὸ μέγιστον
 πηχυάμον, καὶ δασύ * ἰδεῖν. ὃ, τί δὲ ἀπὸ δάκην,
 βύθους σήπεται τὸ κύκλω. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἰνδικῇ
 ὀφίδιον τι, οὐ μόνον φάρμακον σὺν ἔχεισι.

Melius
 σκορπίου
 vel σκορ-
 πίων

γρ. εἶδη

Κ Ε Φ Α Λ. λ'

Γὼς ἀφ' ἑρῆ τὰ ζῷα τὰς ἡμερεῖν ἐν
 τοῦ αὐτίου.

Διαφέρει δὲ τὰ ζῷα καὶ τὰς ἡμερεῖν, ἢ
 τοῦ αὐτίου, καὶ περὶ τὰς κήσεις. τὰ μὲν
 ὄσρα κέρδερμα, οἷον κτένες, καὶ ἀπτόματα τὰ ὄσρεω-
 δη, ἔμμελα κέρδρακα, ἀεὶ τὰ ὄσιν ὀπθῆ κή,
 οἷον τὰ κερσάωδη. βλέπεται δὲ ἡ κήσις καὶ τῶν
 ὄσρα κέρδερμον. τὰ μὲν γὰρ μελακέρδρακα, καὶ
 ὀχλοῦ μύμα ὄσεται καὶ ἀποτίκτονται ἐκείνων
 δὲ στέν. καὶ τὰ μελάκια δὲ κύνοντα, ἄριστα.
 οἷον τὰ θηδίδες τε καὶ σπηπία, ἔμ πολυπόδες. οἱ δὲ
 ἰχθύες, ἄρρῆμοι μὲν κύσκασται, σχεδὸν ἀγαθοὶ
 πτόμτες. περὶ οὐσίης ἢ τῆς κήσεως, οἱ μὲν, οἱ δὲ
 ἔ. κύνουσα μὲν οἷον ἀγαθὴ μνησίς. μορφή δὲ τῆς
 θηλείας εὐροφλωτέρα. ὃ δὲ ἄρρῆμοι, μακρότε-
 ρος καὶ παχύτερος. συμβαίνει ἢ ἄρρῆμοις κύ-
 σκεαῖς τῆς θηλείας, τοῖς ἄρρῆμοις μὲν τὸ χρωμα
 ἰσθῆν καὶ ποικιλώτερον, καὶ φαγεῖν χρείσους ἔτι.
 καλοῦνται δὲ ἕω ἐνίων πτόμοι καὶ τῶν πτό-
 μων. μελαβάλλοι δὲ καὶ οἱ καλοῦσιν κοτή-
 φοις, ἔμ κίχλας. καὶ ἡ καὶ τὸ χρωμα καὶ τὰς
 ὄσρας, ὡς περὶ ἑνία τῶν ὀρνέων. τῶ μὲν γὰρ ἔαρος,
 μὲν ἄμεγες γίνονται. εἶπα ἐν τῶ ἔαρος λυ-
 κοὶ πάλιν. μελαβάλλη δὲ καὶ ἡ φυκίς τῶν
 χρώων. τὸν μὲν γὰρ ἄλλον χρόνον λυκῆ ὄντι. τῶ
 δὲ ἔαρος ποικίλη. μόνη δὲ αὕτη τῶν θαλατ-
 τῶν ἰχθύων εὐβάδας ποιεῖται, ὡς φασι, καὶ ἕ-
 κτει ἐν ταῖς εὐβάσι. μελαβάλλη δὲ ἔμ ἡ μνησίς,
 ὡς περὶ εἴρηται, καὶ ἡ σμαεῖς. καὶ ἐν λυκοτέρων,
 πάλιν ἐν τῶν ἑρῆ καίσις γίνονται, καὶ γίνονται μέ-
 γαντες. μάλιστα δὲ ἐπιδηλὸς ὄντι περὶ τὰ πτε-
 ρύγια καὶ τὰ βραγχία. καὶ κερσάκινος δὲ ἀεὶ τὸς
 ὄντι κύνων, ὡς περὶ ἔμ ἡ μνησίς. κερσάκινος δὲ καὶ γὰρ
 βραχὺ καὶ οἱ λεπίδων, φαύλοι κύνοντες σχεδὸν
 πτόμτες. ὁμοιοὶ ἢ κύνοντες καὶ μὴ, ὀλίγοι, οἷον
 γλαυκός. φαύλοι δὲ καὶ οἱ γέροντες τῶ ἰχθύων.
 εἰ γὰρ θύνοι, καὶ εἰς τὰ εὐβάσις φαύλοι οἱ γέροντες.

A morsus etiam stellionum exitialēs sunt.
 Sed omnium venenatorum morsus gra-
 uiores sunt, si alterum ederit alterum,
 vt scorpium deuorari à vipera certum
 est. Plurimis verò eorum aduersatur
 salua hominis. Serpens quidam mi-
 nutus est, quem aliqui sacrum ap-
 pellant, quem angues pramagni fu-
 giunt. magnitudo huic ad cubitum,
 species hirsuta. quicquid momorderit,
 continuò circiter putrescit. Est prae-
 terea in Indica regione serpens paruus,
 cuius vnus remedio carent incolæ.

B

CAPVT XXX.

Quo tempore piscium genera praestantiora in
 cibum reddantur.

Discrimen animalium vt prosperè
 contraue exigant, vel vtero ple-
 no, existere nouimus. Testa enim in-
 tecta, vt pectines, omnèque ostrearium si-
 ue concharium genus, atque etiam cru-
 sta intecta, tunc optima sunt, cum gra-
 uida, vt latè in locustis & reliquis hu-
 iusmodi patet. Sed quamquam testa in-
 tecta grauida dicimus, tamen nullum
 eorum vel coitum vel partum videmus.
 Crusta intecta nimirum & coire & pa-
 rere percipiuntur. Mollia etiam praes-
 tant, cum grauida sunt, vt lolligines,
 sarpia, polypi. Pisces, cum impleri in-
 cipiunt coitu, boni omnes ferè sunt: sed
 procedente vteri tempore, alij praestant,
 alij non. Alec, siue maxna, vtero grauis
 melior est: forma rotundior foeminae,
 porrectior mari, & latior. Euenit vt cum
 foetu impleri foemina incipit, maris color
 in nigriorem, pluresque varietates, mu-
 tetur, & caro deterrima cibo efficiatur.
 Vocantur à nonnullis per id tempus hir-
 ei. Mutantur pisces, qui merulae, & qui
 turdi appellantur, atque etiam squillae:
 vèrè enim nigrescunt, post ver albedinem
 suam recipiunt. Phuca etiam mutat co-
 lorem: cum enim caeteris temporibus can-
 dida sit, verno varia redditur. Solam
 hanc ex marinis piscibus nidum sibi con-
 sternerè, atque in stragula parere aiunt:
 alec etiam mutatur, vt dixi, & certus,
 vt ex albedine rursus aestate ad nigredi-
 nem redeant: quod maximè suis pinnis
 & branchiis declarant. Coruulus etiam
 eum vtero fert, optimus est, perinde
 vt alec: mugilis verò, & lupus, &
 reliqui ferè omnes squama intecti de-
 teriores sunt, cum ferunt. Similes
 sibi, ferentes & non ferentes, pauci
 sunt, vt glaucus. Vitiantur etiam se-
 necute pisces, & quidem thunni, vel ad-
 rem salfamentariam senes improbi sunt.

E

m. altum

multum enim carnis absumitur : quod idem vel in cæteris piscibus euenit. Declaratur eorum senectus duritie , magnitudinéque squamarum. Iam captus est thunnus senex , cuius pondus erat ad talenta quindecim , & caudæ interual- lum ad cubita quinque , & palmum. Fluuiatiles & lacustres pisces optimi sunt post partum , & seminis genitales emis- sionem. Sed nonnulli etiam , cùm fe- runt , commendantur , vt saperdis : alij damnantur , vt silurus : cum cæteri om- nes mares suis fœminis sint præstantio- res. Silurus fœmina præstat suo mari : & in genere anguillarum quoque meliores sunt , quas fœminas nominant : quæ no- men fœminæ temerè acceperunt : non sunt enim fœminæ : sed quia aspectu à cæteris discrepant , fœminæ appellantur.

A πολὺ γὰρ αὖτις τῆς σαρκὸς τὸ ἐν αὐτῷ ἐπι- τῆν ἄλλων συμβαίνει ἰσχυρῶν. διὸ δὲ οἱ γέροντες αὐτῶν πρὸς μέγιστον τῶν λεπίδων καὶ τῆ σκληρότητι. ἤδη δὲ εἰληφθῆσαν θύννος, οὗ βαθμὸς μὲν ἐν πάλαια πεντεκαίδεκα, τῶ δὲ οὐραίου τὸ ἀφ᾽ ἑσθῆμα πέντε πήχεων ἰσὺς ἔσται μέτρον. οἱ δὲ ποταμιοὶ καὶ οἱ λιμναῖοι, ὄφρι- σοὶ γίνονται μὲν πλεὺν ἀφ᾽ ἑσθῆμα τῶ κυήματος καὶ τῶ θοροῦ, ὅταν ἀνατραφῶσιν. κρόντες δὲ, ἐνίοι μὲν, ἀγαθοὶ, οἱ * σαφῶς δὲ. ἐνίοι δὲ, φαδ- λιοὶ, οἱ γλαῖες. οἱ μὲν οὖν οὗτοι πρῶτες, ἀμεί- νους οἱ ἄρρενες τῶν θηλειῶν. γλαῖες δὲ οὗτοι, τῶ ἀρρένος ἀμείνων. καὶ ἐν ταῖς ἐγγύχεισι δὲ, ἀσ- κηλοδοὶ θηλείας, ἀμείνους εἰσὶν. Ἐκ οὐσας δὲ θηλείας κηλοδοῖν, ἀλλὰ τῆ * ὁψὶ δοκῶσας.

γ ὁψὶ ἀσ- κηλοδοῖν, & ita G.

ARISTOTELIS STAGIRITÆ, de Historia Animalium, LIBER IX. CAPVT I.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ, ΠΕΡΙ Ζῶων ἰσοείας, ΘΙ. ΚΕΦΑΛ. α.

De affectibus animorum omnium animalium, deque iis quæ perpetuas inter se inimicitias gerunt, & earum causis.

Τῶν ζῶων ἔχθραι ἔσονται φιλίαι· καὶ τίνες αἱ τούτων αἰτίαι.

MORES animalium obscuriorum parumque viuentium temporis, minus sensu percipiuntur : viuaciorum euidentiores sunt. Habere enim vim quandam naturalem animantes in quauis animi affectione videntur, hoc est, prudentia, stultitia, fortitudine, ignauia, clementia, acerbitate, & reliquis habitibus generis eiusdem. In nonnullis etiam commune aliquid disciplinæ eruditionisque habetur. alia enim vicissim inter se, alia ab homine (quæ scilicet auditu non carent) non modò strepenti, verum etiam significandi differantias possunt dignoscere. In omnibus verò, quorum procreatio est, fœminam & marem simili ferè modo natura distinctis moribus, quibus mas differt à fœmina : quod præcipuè tum in homine tum etiam in iis quæ magnitudine præstant, & quadrupedes viuiparæ sint, percipitur. Sunt enim fœminæ moribus mollioribus, mitescunt celerius, & malum facilius patiuntur. Discunt etiam, imitanturque ingeniosius : vt in genere canum Laconico, fœminas esse sagaciores, quàm mares, apertum est. Molotticum etiam genus venaticum, Tom. II.

MA δ' ἦδη τῶν ζῶων ἔστι, τῶν μὲν ἀμεινωτέρων καὶ βραχυβιωτέρων, ἢ τῶν ἡμῶν ἐνδηλοῦν καὶ τῶν ἀποδηλοῦν. τῶν δὲ μακροβιωτέρων, ἐνδηλοῦν. φαίνεται γὰρ ἔχοντά τινα δυνάμειν πρὸς ἕκαστον τῆς ψυχῆς παθημάτων φυσικῶν, πρὸς τε φρονήσιν ἔσθῆμα, καὶ ἀνδρίαν, καὶ δόξαν πρὸς τε σεμνότητα καὶ χαλεπότητα, καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας ἐξείκε- ἔνια δὲ κοινῶς τίνος ἅμα καὶ μεθίσσεως καὶ διδασκαλίας. τὰ μὲν γὰρ, [πρ] ἀλλήλων. τὰ δὲ, πρὸς τῶν ἀνθρώπων, ὅσα ἂν ἀκοῆς μετέχῃ, μὴ μόνοι ὅσα τῶν ψόφων, ἀλλ' ὅσα καὶ τῶν σημείων ἀναδάνεται τὰς ἀφ᾽ ἑσθῆμα. ἐν πᾶσι δὲ ὅσοις ἔστι χυμοὶ τὸ σπέρμα καὶ τὸ ἀρρῶν, σχεδὸν ἢ φύσις ὁμοίως διέσπει το ἦθος τῶν θηλειῶν πρὸς τὸ τῶν ἀρρένων. μέγιστα δὲ φα- νερόν ἐστὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν μέγιστος ἐχόντων, καὶ τῶν ζωοτόκων τετραπόδων. μαλακώτερον τε γὰρ τὸ ἦθος ἔστι τὸ τῶν θηλειῶν, καὶ πηλαστέον ἡμῶν, καὶ παροσιεταί τὰς χεῖρας μάλλον, καὶ μαθηματικώτερον. οἱ καὶ Λακωνικῶν κύνων αἱ θηλειῶν, διφύεσθαι τῶν ἀρρένων [εἰσὶ.] τὸ δ' ἐν τῇ Μολοτῆϊα γῆρος τῶν κυνῶν, τὸ μὲν θηλυτικόν, Mm

Metapli. lib.1. c.1.

ὅθεν διαφέρει πρὸς τὸ πρὸς τοῖς ἄλλοις. ὁ δὲ ἀχέλουθον τοῖς πρὸς αἰσίοις, τὰ μέγιστα, καὶ τῆ ἀνδρία τῆ πρὸς τὰ θηρία. διαφέρει δὲ οἱ δὲ ἀμφὸν ἀνδρία καὶ φιλοπονία, οἱ τε ὅκ τῆ ἐν τῆ Μολοθία γινόμενων κωῶν, καὶ ὅκ τῆ Λακωνικῆ. ἀνυμνότερα δὲ τὰ θήματα πρὸς τὰ θῆρα ἄρρενων, πλεον ἄρρενος καὶ πρὸς δαλις. τούτων δὲ ἡ θήματα δοκεῖ εἶναι ἀνδριότερα, ἐν τῆ τοῖς ἄλλοις ἡμεῖς τὰ θήματα μελακώτερα καὶ καχυρρότερα, καὶ ἡπιοῦ ἀπλά καὶ πρὸς πετέρερα, καὶ πρὸς τῆ τέκνων Ἐσφίω φροντιστικώ-
 τερα. τὰ δ' ἄρρενα, ἐνδυνάτως, θυμωδέερα τε ἔσθλιώτερα, καὶ ἀπλούτερα, καὶ ἡπιοῦ ἐπιβου-
 λα. τούτων δὲ ἡ γῆ καὶ τῆ ἡγῶν ἐστὶν ἐν πᾶ-
 σιν ὡς εἰπεῖν. μέλλον δὲ φανερώτερα ἐν τοῖς ἔχουσι μάλλον ἄθος καὶ μέλιτα ἐν ἀνδρῶν. τὸ γὰρ ἔχει πλεον φύσιν ἀποτετελεσμένω, ὡς καὶ τῶν τῶν ἔξω εἶναι φανερώτερος ἐν αἰσίοις. διαφέρει γὰρ ἀνδρὸς ἐλεμνότερον, καὶ ἀνδρῶν μάλλον. ἐπὶ δὲ φανερώτερον τε καὶ μεμψιμοιρότερον, ἔσθλιωδέτερον μάλλον, καὶ πλεοντικώτερον. ἐστὶ δὲ καὶ δις θυμὸν μάλλον τὸ θήματα τῶν ἄρρενος, καὶ δύσελπι, ἔσθλιωδέτερον, ἔσθλιωδέτερον, ἀπαπατητότερον καὶ μνη-
 μονικώτερον. ἐπὶ τῆ ἀνδρῶν, [ἔσθλιω-
 εἶτερον.] ἔσθλιω ἀκινυτότερον ὁ θήματα τῶν ἄρρενος, ἔσθλιω ἐλαττοῦς ἐστὶ. βοηθητικώ-
 τερον τῆ, ὡς περὶ ἐλάττη, καὶ ἀνδριότερον τὸ ἄρ-
 ρεν τῶ θήματος ἐστὶν. ἐπεὶ ἔσθλιω ἐν τοῖς μαλακίοις, ὅτι καὶ τῶν τῶν πλεοντῆ ἡ σπία, ὅτι καὶ ἄρ-
 ρεν βοηθεῖ τῆ θήματα ἡ δὲ θήματα, φάσθλιω ἄρ-
 ρενος πλεοντῆ. πόλεμος καὶ οὗ πρὸς ἄλ-
 λα τοῖς ζώοις ἐστὶν, ὅσα τοῖς αἰσίοις τε καὶ τῶν
 τοῖς, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ποιεῖται πλεον ζώω. ἐὰν γὰρ ἡ ἀπὸ τοῖς ἔσθλιω, καὶ πρὸς ἀλλήλα
 τὰ ὁμοφυλῶν μάχασθαι. ἐπεὶ καὶ τὰς φάσθλιω
 φασθλιω πολέμω πρὸς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ ἄρρε-
 νι ἄρρενα, καὶ θήματα θήματα, ὡς αὐτὸ ἀπο-
 κτείνῃ, ἡ ἐκβληθῆ θήματα ἀπὸ θήματος.
 καὶ τὰ σκυμνία ὡσαύτως πρὸς τὰ. ἐπὶ τῆ τοῖς
 ὡς φάσθλιω ἀπὸ τῶν πολέμω, καὶ τῶν τοῖς
 ἄλλοις. ἀπὸ γὰρ τῶ ζώων ἡ ἔσθλιω αἰσίοις. ὅθεν καὶ
 τὰς διεδρίας καὶ τὰς σίνεδρίας οἱ μαύτερος λαμ-
 βάνουσι. διεδρα καὶ τὰ πολέμω τήντες. σίν-
 εδρα τῆ, τὰ εἰρηνόβοντα πρὸς ἀλλήλα. κιν-
 διωδῆ τῆ, εἰ ἀφρονία ἔσθλιω εἶναι, πρὸς τῶν
 ἀνδρῶν * ἀπὸ τῶν πηλασῶν, τὰ νῦν φοβού-
 μεθα αὐτῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ πρὸς ἀλλήλα
 τῶ αἰσίοις. δῆλον τῆ ποιεῖται ἡ πρὸς Αἴγυπτον
 ἐπιβουλα τῶ ζώων. διαφέρει γὰρ τὸ πρὸς τῶν ἐπὶ τῶν, ἔσθλιω ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν, μετὰ θήματα ζώοι καὶ αἰσίοις τὰ ἀνδρῶν.

A nihilo à cæteris discrepat. at pecuatum longè & magnitudine, & fortitudine contra belluas præstat. Insignes verò animo & industria, qui ex utroque, Moloticum dico, & Laconicum, prodierint. Sed fœminæ omnes minùs quàm mares, sunt animosæ, excepta panthera & vrsa: fœminæ enim in his generibus esse videntur animosiores, cum in cæteris sint proculdubio molliores: verùm malitiosiores, astutiores, insidiosiores fœminæ sunt, atque in enutrienda prole sollicitiores. Mares contra animosiores, ferociiores, simpliciores, minùsque insidiosi. Quorum vestigia motum cum in omnibus ferè insunt, tum vel maximè in perfectioribus, & præcipuè in homine: hic enim natura perfectissima est, & ob eam rem habitus isti conspectiores in eo ipso continentur: ita quòd mulier misericors magis, & ad lacrymas propensior, quàm vir, est, inuida item magis, & querula, & maledicentior, & mordacior: præterea anxia, & desperans magis quàm mas, atque impudencior & mendacior: quinetiam faciliior decipi, meminissèque aptior: adhuc vigilantior, segnior, immobilior denique est, & minùs cibi desiderans: mas verò iuuantior, vt modò dixi, & fortior est. Nam & in mollium genere, cum sepi ista est tridente, mas fœminam adiuvat, fœmina mare percusso fugam attripit. Pugnant inter se ipsa animalia, quæ loca eadem incolunt, atque eisdem vescuntur cibis. Nam si victus penuria sit, sit certè ob eam rem, vt vel eiusdem generis animantes pugnam inter se conferant. Et quidem marinos vitulos situs eiusdem pugnare inuicem aiunt, & marem cum mare, & fœminam cum fœmina, donec alter ab altero vel occidatur, vel eiiciatur: Idemque eorum catulos facere. Carniuora etiam & oppugnantur à cæteris omnibus, & ipsa cum cæteris pugnant: quoniam victus his ab animalibus, est. Vnde augures sua dissidia & confidia colligunt. Dissidio bella omnemque discordiam statuunt, confidio pacem omnemque concordiam. Quòd si cibi copia suppetat, haud scio an ea quæ nunc metuunt, & ferociunt, inter se eant, mansuetèque cum inter se eunt, cum homine etiam agant: Cuius rei indicium facit cura quam Ægyptij animantibus impendunt. Quòd enim apud illos cibo non carent, sed copiosè aluntur, ideo collegio vel ipsa efferatissima degunt:

Malim
* ἐχ

τὰ ἀνδρῶν

menfuescunt enim sui commodi ratione. Quale se genus crocodili exhibet sacerdoti locis quibusdam propter cibi curam, quæ ibi infumitur. Quod idem fieri cæteris etiam locis intelligi licet. Dissidet aquila cum dracone: vefcitur enim aquila anguibus. Ichneumo cum phalange: venatur enim phalanges ichneumo. auium varia dictæ, cum alaudis. Pipo cum lutea: oua enim inuicem exedunt. Cornix cum noctua: cornix enim meridie oua furripiens noctuæ, absumit, cum non clarè interdiu noctua videat. Noctua contra, oua cornicis noctu exedit: estque altera interdiu, altera noctu potentior. Item noctua cum orchilo: nam is quoque oua exedit noctuæ. Sed die vel cæteræ auiculæ omnes noctuam nimirum circumuolant: quod mirari vocatur: aduolantésque percutiunt. Quapropter aucupes ea constituta, auicularum genera multa & varia capiunt. Quinetiam qui rex auium appellatur, priuatas contra eandem inimicitias gerit. Mustela inimicus cornicis est, quippe qui eius oua & pullos violet. Turtur cum ignaria pugnat. locus enim pascendi victusque idem eorum est. Galgulus cum lybio, miluus cum coruo: eripit enim miluus à coruo: quicquid tenet, vt qui & vnguibus sit præstantior, & volatu. Ita fit, vt eos quoque victus ratio faciat inimicos adhuc interea, quæ cibum sibi à mari petunt, anas, gauia, & harpa, inuicem dissident. Buteo in alio genere hostis ranæ & rubetæ, & anguis est: rapit enim eos atque exedit. Turtur & luteus pugnant. Occiditur à luteo turtur, & à cornice tympanus nomine. Colarem vlula, cæterique aduolant, vnde his oritur bellum. Inter stellationem etiam, & araneum, bellum est: deuorantur enim aranei à stellatione. Pipo inimica ardeolæ est: oua enim & pulli ardeolæ violantur à pipone. Salo prælium asino, est propterea quod asinus spinetis sua vlcera scabendi causa atterat: tum igitur ob eam rem, tum etiam quod si vocem rudentis audierit, oua abigat per abortum, pulli etiam metu labantur in terram. Itaque ob eam iniuriam aduolans, vlcera eius rostro excauat. Lupus asino, tauro, & vulpi est hostis. Cum enim carne ipsa alatur, boues inuadit, & asinos, & vulpes. Hac eadem de causa, & cum circo accipitre vulpi inimicitia sunt: circus enim, quia vnguibus est aduncis, & carne viuunt, vulpem inuadit, ac vulnerat. Coruus tauro & asino aduersarius est, quippe qui aduolans feriat, & eorum oculos laceret.

A *ἄφ' τὰς ὠφελείας γὰρ ἡμεροῦται· εἴς ἑνιαχοῦς ὁ τῶν χροχιδείλων ἄθος πρὸς τὸν ἱερέα, ἀφ' οὗ ἐπιμύθηται ἡ Ἐσφῆς. ὁ δὲ αὐτὸ τῆς ἔστιν ἰδεῖν καὶ πρὸς τὰς ἄλλας χώρας γινόμενον, καὶ κατὰ μοῖρα αὐτῶν. ἐστὶ δὲ αἰετὸς καὶ δράκων, πολέμια. Ἐσφίω γὰρ ποιεῖται τοῖς ὄφεις ὁ αἰετὸς. καὶ ἰχθυόμην καὶ φάλαγγες. θηρύβη γὰρ τοῖς φάλαγγας ὁ ἰχθυόμην. τὸ δὲ ὀρνίθων, ποικιλίδες καὶ χερυδῶνες, καὶ πίπρα καὶ χλωρδὸς. τὰ γὰρ ὡὰ κατεαδίονται ἀλλήλων. καὶ κερῶνη δὲ γλαυδὸς. ἡ μὲν γὰρ τῆς μεσημβρίας, ἀφ' οὗ τὸ μὴ ὄξυ βλέπειν τῆς γλαυδὸς τῆς ἡμέρας, κατεαδίει ὑφαρπάζουσα αὐτῆς τὰ ὡὰ. ἡ δὲ γλαυδὸς, τῆς νυκτὸς τὰ τῆς κερῶνης. καὶ κρείττων ἡ μὲν, τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ, τῆς νυκτὸς ἐστὶ. καὶ γλαυδὸς ἢ καὶ ὄρχιλος πολέμια. τὰ γὰρ ὡὰ κατεαδίει καὶ οὗτ' αὖτ' τῆς γλαυδὸς. τὸ δὲ ἡμέρας καὶ τὰ ἄλλα ὀρνίθια τῆς γλαυδὸς * ὡς πεπεταται. ὁ καλεῖται θαυμαζέειν καὶ παρρησιόμοιμα πύλοισι. εἰς οἱ ὀρνίθοθῆραι θηρύβουσι αὐτῆς πύλοισι ἀπὸ ὀρνίθια. πολέμιος δὲ καὶ ὁ παρρησιόμοιμος, καὶ γαλῆ καὶ κερῶνη. τὰ γὰρ ὡὰ δὲ τοῖς νεοττοῖς κατεαδίονται αὐτῆς. καὶ τρυγῶν καὶ πυραλῆς. τῶτος γὰρ τῆς νομῆς καὶ βίος ὁ αὐτὸς. καὶ κελεός καὶ λιθύος. * ἰκτίνος τε καὶ κόραξ. ὑφαρπάται γὰρ τῆς κέρρακος ὁ ἰκτίνος, ὅ, τί αὐτὸ ἔχη, ἀφ' οὗ τὸ κρείττων εἶναι τοῖς ὄνοις, καὶ τῆς πύλοισι. ὡς ἡ Ἐσφῆ ποιεῖ πολέμιοις καὶ τούτοις. ἐπὶ οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, ἀλλήλοισι. εἴς βρέχτος, καὶ γλαυδὸς, καὶ ἀρπῆ. τεύροχος δὲ καὶ φρυγίος, καὶ ὄφεις. κατεαδίει γὰρ ὁ τεύροχος αὐτοῖς. τρυγῶν δὲ καὶ χλωρδὸς. ἀποκτείνει γὰρ τῶν τρυγῶνα ὁ χλωρδὸς, καὶ ἡ κορώνη τὸν κελεύθουμον * ταπεινῶν. τὸν δὲ κέρραειν ὁ ἀγχιλιός, καὶ οἱ ἄλλοι θαυμαζέοντες κατεαδίονται. ὅθεν ὁ πόλεμος αὐτοῖς. πόλεμος ἢ καὶ ἀσκαλαβώτης καὶ δράκων. κατεαδίει γὰρ τοῖς δράκωνας ὁ ἀσκαλαβώτης. πίπρα δὲ καὶ ἐρωδῶ. τὰ γὰρ ὡὰ κατεαδίει καὶ τοῖς νεοττοῖς τῆς ἐρωδῶ. ἀγχιθῆ δὲ καὶ ὄνο πόλεμος, ἀφ' οὗ παρρησιόμοι τὸν ὄνο, ζῦεσθαι εἰς τὰς ἀγχιθῆς τὰ ἔλλα. ἀφ' οὗ τε οὗ τῆς, καὶ ὄγκησται, ὁ καλεῖται τὰ ὡὰ καὶ τοῖς νεοττοῖς. φοβούμενοι γὰρ ἐκπίπτοισιν. ὁ δὲ, ἀφ' οὗ τῶν βλάβω τῶν τῶν κορραδίει ἐπιπετόμοις τὰ ἔλλα αὐτῶν. λύκος δὲ ὄνο, καὶ τῶν πυρα, καὶ ἀλώπεκι πύλεμιος. ὡμοφάγος γὰρ ὄνο, ἐπιπύεται τοῖς βοοῖσι καὶ τοῖς ὄνοις, καὶ τῆς ἀλώπεκι. καὶ ἀλώπηξ δὲ καὶ κίρκος, ἀφ' οὗ τῶν αὐτῶν αἰπῆς θαυμαζέοντες γὰρ ὄνο καὶ ὡμοφάγος, ἐπιπύεται, καὶ λυπεῖ κούτων. καὶ κέρραξ τῶν*

γρ. κελεύθουμον

γρ. ἀφ' οὗ τῶν

γρ. ἰκτίνος

Gaz. τῶν πυρα

ρα δὲ ὄνο πολέμιος, ἀφ' οὗ τῶν τῶν ἐπιπετόμοις αὐτοῖς, καὶ τὰ ὄμματ' αὐτῶν κέρραειν αὐτῶν.

κ. ὀπιθνή-
σκει
γρ. καλ. ὦ.

vide Gef-
nerum.
κ. ὀξυ. πορ.
G. legiffe
videtur :
ε. δ. ὅτι δέ
ὁ ἴππος
κ. ὀξυ. ὅ
κ. π. ἰη. αὐ-
πί. vel ἐπ.
δ. ὅτι ὁ
ἴπ. λ.
γρ. κ. ὀξυ. ὅ

Sylb.
καλ. ἰη.

γρ. ὀπιθ. ὁ

πολεμεί ἢ ἔσται, καὶ ἐρωδῆς γαμψάνυχος
 γδ ὡν ὁ ἀετός, ὅστις ἴσται ὁ δ', * ἀποθνήσκει
 ἀμμοκόμης. ἔσται δὲ ἀγυπτιῶν πολέμιος.
 καὶ κρεῖξ * κελεῶν, ἔσται κελεῶν, καὶ χλωρίωνι,
 ὃν ἐνιοὶ μυθολογοῦσι γινέσθαι ἐκ πυρκαϊᾶς. ἔσται
 γδ αὐτοῖς βλάπτει καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν. ἔσται σίτη
 ἔσται ἔσται ἀετῶν πολέμια ἔσται. ἢ γδ σίτη,
 καὶ ἀγυπτιῶν ὡς τῶ ἀετῶ. ὁ δ' ἀετός, ἔσται δ' ἐξ
 τῆς τοῦ, ἔσται τὸ ὠμοφάγος εἶδος, πολέμιος ἔσται
 πᾶσιν. ἀμμος δὲ ἴππου πολέμιος. ἔσται ἀμμοκόμης γδ
 τὸν ἴππον ἐκ τῆ νομῆς. πᾶν γδ ὀπιθνήσκει ὁ
 ἀμμος. ἐπὶ γαμος δὲ ἔσται καὶ ὅτι * ὄξυπορος.
 μιμείται δὲ τῶ ἴππου τὴν φωνήν, ἔσται φοβῆ
 ὀπιθνήσκει, ἔσται ἔσται ἀμμοκόμης, * ὅταν δὲ λα-
 βῆ, κτείνει αὐτόν. οἰκεί δ' ὁ ἀμμος τῶ ποτα-
 μῶν ἔσται ἐλθὼν. χεῖρας δ' ἔσται καλῶν. ἔσται δ' ὀξυπόρος.
 * κωλωτῆ δ' ὄνος πολέμιος. κωλωτῆ γδ ἐκ
 τῆ φάτῃ αὐτῶν, καὶ κωλωτῆ ἔσται, εἰς τοὺς μυ-
 κτηρας ἐκδύομαι. τῶ δ' ἐρωδιῶν ἔσται τεία
 γῆν ὅ, τε πέλλος, ἔσται ὁ λευκός, καὶ ὁ ἀστερίας
 κωλωτῆς. πύτων ὁ πέλλος χαλεπῶς βινά-
 ζει τε καὶ ὀχλοῖ. κωλωτῆ γδ, ἔσται ἄμα, ὡς
 φασι, ἀφίησιν ἐκ τῶ ὀφθαλμοῦ ὀχλοῦν, καὶ
 σίκει φαύλως καὶ ὀδυνηρῶς. πολέμει δὲ τοῖς
 βλάπτουσιν, ἀετῶν ἀρπάζει γδ αὐτόν. ἔσται ἀλώ-
 πεκι. φθείρει γδ αὐτόν τῆς νυκτός. καὶ χερύδων.
 τὰ γὰρ ὡς αὐτῶ * κλέπει. ὄφεις δὲ γαλῆ καὶ
 οἱ πολέμιοι. τῆ μὲν γαλῆ, καὶ οἰκίαν, ὅταν
 ὦσιν ἀμφοτέρω. ἀπὸ γὰρ τῶ αὐτῶ ζῶσιν. ἢ
 δὲ εἰς, ἔσται τοῖς ὄφεις. ἔσται ἀσάλων ἀλώπεκι
 πολέμιος. τυπτεῖ γδ ἔσται ἴππῳ αὐτῶ, ἔσται τὰ τέ-
 κνα ἀποκτείνει. γαμψάνυχος γὰρ ἔσται. κρεῖξ
 ἢ ἔσται ἀλώπηξ ἀλλήλοισ φίλοι. πολέμει γὰρ
 τῶ ἀσάλωνι ὁ κρεῖξ. δὲ βοκτῆ τυπτοῦν ἀμμο-
 αὐτῆ. ἔσται ἀγυπτιῶν ἢ ἔσται ἀσάλων, πολέμιοι σφί-
 σιν αὐτοῖς. ἀμφοτέρω γδ γαμψάνυχος. μάχε)
 δὲ καὶ ἀετῶν ἀγυπτιῶν ἔσται κύκνος. κρεῖξ δ' ὁ
 κύκνος πολλακίς. εἰσὶ δ' οἱ κύκνοι ἀλλήλοφά-
 γοι μάλιστα τῶ ὀρνέων. ἔσται δὲ τῶ θηρίων τὰ
 μὲν, αἰετῶν πολέμια ἀλλήλοισ. τὰ δ', ὡς περ
 ἀμμοκόμοι, ὅταν τυπτοῦν. ὄνος δὲ ἔσται ἀχαιίδες,
 πολέμιοι. αἰ μὲν γδ, * ἀπὸ τῶ ἀχαιῶν βιο-
 τεύουσιν. ὁ δ', ἀπαλας οὐσας ἔσται τὰ ἀχαι-
 ῆας. ἔσται αἰγός, ἔσται ἀχαιῆς, καὶ αἰγός. λέγεται δ'
 ὅτι αἰγῶν ἔσται ἀμμοκόμοι αἶμα οὐ συμμίσθῃται ἀλ-
 λήλοισ. χερύδων ἢ ἔσται ἐρωδῆς φίλοι, ἔσται χροίνων καὶ
 χερύδων, ἔσται λιβυός, καὶ κελεός. ὁ μὲν γδ κελεός,
 τῶ ποταμῶν οἰκεί καὶ λοχμας. ὁ δὲ λιβυός,
 πετρεας καὶ ὄρη καὶ φιλοχωρῶν οὐ αὐ οἰκῆ. ἔσται πιφῆς,
 ἔσται ἀρπυ, ἔσται ἰκτίνος, φίλοι. καὶ ὄξυπορος, ἔσται ὄφεις.

A Aquila etiam cum ardeola pugnat, un-
 guibus etenim valens aggreditur: hac au-
 tem repugnando emoritur. Aefalo cum
 vulture: crex cum galgulo, & merula,
 & vireone, quem ex flagratione pro-
 creatum quidem fabulantur: nocet e-
 nim his, & eorum pullis. Sitta & tro-
 chilus cum aquila: sitta enim oua a-
 quilæ frangit: aquila tum ob eam rem,
 tum etiam quod carniuora est, aduer-
 fatur. Florus odio equum habet: pel-
 litur enim ab equo pabulo herbæ qua
 vescitur. Nubeculans hic, nec valens
 B acie oculorum est, quippe qui vocem
 quidem equi imitetur, atque adualens
 equum fuget: sed interdum excipiat
 occidaturque ad equo. Colit hic palu-
 des, & ripas. Coloris est pulchri & vi-
 ctu facilis. Colotæ hostis asinus est:
 dormit enim colota in præsepibus, &
 narem subiens asini, ne comedat, im-
 pedit. Ardeolarum tria sunt genera,
 pella, alba, stellaris, piger cognomi-
 ne. Pellæ coitus difficilis est: vocife-
 ratur enim & sanguinem ex oculis, ut
 aiunt, emittit, cum coit. Parit etiam agrè,
 summòque cum dolore. Prælium cum
 C iis inquit, à quibus læditur, hoc est, cum a-
 quila, à qua rapitur: cum vul, à qua noctu
 capitur: cum alauda, à qua oua eius diri-
 piuntur. Serpens, mustelæ suisque aduer-
 sarius est! mustelæ, quod eadem in domo
 versantur: victus enim ex eisdem appetat-
 tur, necesse est: suis verò, quia ab ea
 deuoratur. Aefalo vulpi est inimicus:
 ferit enim, pilòsque eius euellit, oc-
 ciditque catulos, vncis namque un-
 guibus est. Coruus vulpi amicus est,
 pugnat enim cum aefalone: vnde fit
 D ut huic, cum ab illo percucitur,
 auxilietur. Vultur etiam & aefalo in-
 uicem inimici sunt: vngues enim v-
 trique vnci habentur. aquilæ etiam
 pugnat vultur & olor, nutritque eam
 sæpius olor. Oloribus verò ut alter
 alterum deuoret, in more est, ma-
 ximè in volucrum genere. Sunt por-
 rò alia semper inter se infesta, a-
 lia hominum ritu, cum res ita tulerit.
 Asinus item & spinus amici inter
 se sunt: victus enim spino à verpi-
 bus, quas asinus tenellas adhuc pascit.
 E Florus, spinus, ægithus, quem fa-
 lum voco, odium inter se exercent: &
 nimirum sanguinem ægithi & flori mi-
 sceri non posse dicitur. amici cornix,
 & ardeola, iunco & alauda, galgulus
 & lædus. Colit enim galgulus frutera,
 & nemora, lædus faxa, & montes:
 suisque locis vterque contentus degit
 pacificè. amici etiam pifex, herpa, miluus.
 Vulpes etiam cum serpente amicè viuunt.

ambo enim cauernis gaudent: & me-
 rula quoque turturem amat. Leo &
 lupus ceruarius inimici sunt: cum enim
 carne aiantur, victum ex eisdem petant
 necesse est. Elephanti etiam pugnant
 inter se vehementer, & dentibus alter
 alterum ferit. Qui autem victus fue-
 rit, adeo animum amittit, ut ne vo-
 cem quidem victoris toleret. Differunt
 inter se elephantes mirum in modum
 robore, atque animo. Sunt apud In-
 dos in vsu rei bellicæ non solum ma-
 res, sed etiam fœminæ: verumtamen
 fœminæ pauciores sunt, & longè ti-
 midiores. Euertit ædificia elephantis,
 dentes admouens magnos. Palmas ve-
 rò sua fronte impellit, donec declinet,
 tum pedibus inculcans posternit in ter-
 ram. Venatio talis elephantorum est:
 Conscendunt mites aliquos animosof-
 que elephantos, qui venantur, cursuque
 insequuntur, feros: quos cum occupa-
 rint, ferire præcipiunt suis, dum fati-
 gent, virisque dissoluant. Tum rector
 in defatigatum illum insilit, regit-
 que falce, post breui tempore fera mi-
 tescit, atque obtemperat. Quandiu in-
 fidat, rector, mitem se quisque exhi-
 bet: cum descenderit, alij mansuetu-
 dinem seruant, alij suam repetunt feri-
 tatem. Itaque immitescentium erura
 priora præpediunt vinculis, ut quies-
 cant. Capiuntur & natu iam gran-
 des, & pulli. Sed amicitix atque ini-
 micitix in his belluis, victus vitæque
 tatione, ita existunt:

A ἀμφω γὰρ τραγωδοῦντι. ἔ κήρυκος, ἔ θυ-
 γων. πολέμιοι δὲ καὶ ὁ λέων καὶ ὁ ὄρνις ἀλλή-
 λους. ὠμοφάγοι γὰρ ὄντες, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ζώ-
 σι. μάχονται ἢ καὶ ἐλέφαντες σφοδρῶς πρὸς
 ἀλλήλους, καὶ τύπτοι πρὸς ὁδοῦσι σφᾶς αὐτοῖς.
 ὁ δὲ ἠπίηθεις, δουλοῦνται ἰσχυρᾶς, καὶ οὐχ ἕπο-
 μῆναι πλὴν τῆς νικήσῃτος φωνῆ. ἀσφάρασι
 δὲ καὶ τῆ ἀνδρία ἀλλήλων οἱ ἐλέφαντες,
 θαυμάσιον ὅσον. χροῶνται δὲ οἱ Ἴνδοι πολεμῆ-
 σπείοις, κατὰ τῶν ἄρρεσι, ἔ τᾶς θηλείαις.
 B εἰσὶ μὲν τοὶ καὶ ἐλάτινες καὶ θηλείαι, καὶ ἀψυ-
 χῆτεραι πολὺ. τοῖς δὲ τοῖχοις καταβάλλει ὁ
 ἐλέφας, τοῖς ὀδοῦσας τοῖς μεγάλοις προσβολῆ-
 λων. τοῖς δὲ φοίνικας τὰς μετώπων, ἕως δὲ
 κατακλίνη, ἔπειτα τοῖς ποσὶν ἐπιβάλλον, κα-
 τατείνη ἔπι τῆς γῆς. ἐστὶ ἢ ἔ ἡ θήρα τῆς ἐλε-
 φάντων παιδᾶ. αἰαβαῖτες ἔπι πῖνας τῆς πῖ-
 θασῶν καὶ ἀνδρείων, διώκουσι. ἔ ὅταν κατα-
 ράβωσι, τύπῃν πρὸς ἀτῆουσι ἑαυτοῖς, ἕως ἀν-
 ἐκλύσωσι. τότε δὲ ὁ ἐλεφαντίτης ἐπιπηδή-
 σασ, κατὰ θῆναι τὰς ἀρεπῶν. ταχέως ἢ μὲν
 ταῦτα πῖθασιεύεται καὶ πειθαρχεῖ. ἐπιβέβηκός-
 τος μὲν οὖν τῆς ἐλεφαντίτης, ἀπόμυτες πρᾶξας
 εἰσὶν. ὅταν δὲ ἀποβῆ, οἱ μὲν, οἱ δὲ οὐ. ἀλλὰ
 τῆς ἄταρξαι μῶν τὰ πρᾶξια σκέλη δε-
 σμεύουσι σφᾶς, ἢ ἡσυχάζουσιν. ἐστὶ δὲ ἡ θή-
 ρα καὶ μεγάλων ἢ δὴ ὄντων, ἔ πᾶλων. αἱ μὲν
 οὖν φιλίαι ἔ οἱ πόλεμοι πρὸς θηείοις τοῦ-
 τοις, ἀσφᾶ τὰς ἑσφᾶς καὶ τὸν βίον συμ-
 βαῖνουσι.

CAPVT II.

ΚΕΦΑΛ. β'.

Deijs piscibus, qui gregatim amicéque viuunt;
 quiue non gregatim, inimicéque sunt.

Τίνες τῶν ἰχθύων σῖναγαράζονται.

P Iscium autem alij gregatim degunt,
 amicéque sunt: alij non gregatim,
 inimicéque viuunt. Qui amici sunt: con-
 gregantur, partim cum vtero ferunt,
 partim cum fœtum ediderint. Gregales
 denique sunt thunni, aleces, gobiones,
 vocæ, lacerti, coruuli, dentices, mulli,
 malleoli, elegini, facti aristulæ, fargia-
 ci, lollij, papaueres, iulix, limariæ,
 scombri, monédulæ: horum nonnulli non
 modò gregales sunt, verum etiam con-
 iugales. Reliqui omnes conlugia agunt
 quidem, sed greges statis temporibus,
 ut modò dixi, constituunt, scilicet aut
 cum vterum gerunt, aut post partum. Lu-
 pus, & mugilis, quanquam inimici sunt
 capitales, tamé stato tēpote congregantur:

ΤΩΝ δὲ ἰχθύων οἱ μὲν, σῖναγαρά-
 ζονται μετ' ἀλλήλων, ἔ φίλοι εἰσὶν.
 οἱ δὲ μὴ σῖναγαράζομενοι, πολέμιοι. ἐνίοι
 μὲν οὖν, ἀγαράζονται κοινῶτες. ἐνίοι δὲ,
 ὅταν ἐκτέκωσιν. ὅλως δὲ ἀγαράζα ἔστι τὰ
 τριᾶδε, θυμίδες, μαγνίδες, καβιοί, βᾶκες, σαυ-
 ροί, κροαχίνοι, * σινάδοντες, πείγλα, σφύ-
 ραιναί, αἰθίαι, ἐλεγῖνοι, ἀθεῖνοι, ἀργῖνοι, βε-
 λῶναι, * μήκρονες, τευθῖ, ἰουλίδες, πηλαμί-
 δες, σκόμβροι, κελίαι. τούτων δὲ ἕνια ἔστιν οὐ
 μόνον ἀγαράζα, ἀλλὰ ἔ συζυγα. τὰ γὰρ λοιπὰ
 σῖναγαράζονται μὲν ἀπόμυτα. τὰς δὲ ἀγῆσας
 ποιοῦνται κατ' ἐνόοις χροῦσι, ὡς τῶν εἰρησῶν,
 ὅταν κῶσιν. ἕνια δὲ καὶ ὅταν τέκωσι. ἀσφᾶ

Scrib. ἡ-
 ρι δὲ τῆς,
 vel, σῖνα-
 δοιτης.
 Gellicæ
 legit, μῶ-
 ξαυης.

βραξ ἢ καὶ κερῶς, πολέμιώτατοι ὄντες, κατ' ἐνόοις χροῦσι σῖναγαράζονται ἀλλήλοις.
 Tom. II. M m iij

σύνταγμα γὰρ πολλάκις οὐ μόνον τὰ ὁμόγενα, ἀλλὰ καὶ οἷς ἢ αὐτῆ ἢ τῶν πλησίων ἔστι νομῆ, αὐτῆ ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ. Ζῶσι δὲ πολλάκις ἀφ' ἑαυτοῦ οἱ κερταῖοι τὴν κέρκον, καὶ οἱ γῆγοροι, μέγρι τῆς δ' ἐξ ὁδοῦ τῆς ἀπειθώσεως. ἀπειθεῖται δὲ ὁ μὲν κερταῖος, ὑπὸ λαβραχέος· ὁ δὲ γῆγορος, ὑπὸ μυραίνης. ὁ δὲ πόλεμος ἔστι τοῖς κρείττοις πρὸς τοὺς ἥτιοις. κατεαδίθ' γὰρ ὁ κρείττων καὶ πρὸς μὲν τῶν θαλαττίων αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛ. γ'.

Προβάτων καὶ ἀγῶν ἥθη.

ΤΑ δὲ ἥθη τῶν ζώων, ὡς περ εἴρηται πρὸς τὸν περὶ διαφορῶν καὶ τε δαλίδου καὶ παρότητα, καὶ ἀδρίδου καὶ ἡμερότητα, καὶ νομῶν τε καὶ ἀνομιῶν. τὸ, τε γὰρ τῶν προβάτων ἥθος, ὡς περ λέγεσθαι, ὁμοῦ καὶ ἀνομιῶν. πρῶτον γὰρ τῶν τετραπόδων κἀκιστὸν ἔστι, καὶ ἔρπει εἰς τὰς ἐρημίας πρὸς ὄσθεν, ἔτι πολλάκις χιμῶνος ὄντος, ἐξέρχεται ἐνδοθεν. ἔσθ' ὅταν ὑπὸ τῆς χειρὸς ληφθῶσιν, αὐτὸ μὴ κινήσῃ ὁ ποιμὴν, ὅσον ἐθέλοισιν ἀπέναι, ἀλλ' ἀποκλιθεὶς καὶ ἀλειπόμην, ἐὰν μὴ ἀρρένας χιμῶσιν οἱ ποιμῆνες τότε δὲ ἀκλυοῦσιν. τῶν δὲ ἀγῶν ὅταν τις μίας λάβῃται τὸ ἀκρον τῆς ἡρῆδος, (ἔστι δὲ οἷον ἀριζ) αἱ ἄλλαι ἐστῶσιν ὡς περ * μεμφοραμῆναι, καὶ βλέποισιν εἰς ἐκείνην. ἐγκαθεύδῃ δὲ ἡμυχότεραι αἱ οἷες ἀγῶν· αἱ γὰρ ἀγῆς, * μῆλλον μηρυκαζοῖσιν, καὶ πρὸς ἑρῶνται πρὸς τοὺς ἀνομιῶν. εἰσὶ δὲ ἀγῆς διειρηγότεραι τῶν οἷων. διδάσκουσι δὲ οἱ ποιμῆνες τὰ προβάτα σιυθεῖν, ὅταν ψοφήσῃ. ἐὰν γὰρ βρονησόμενος ὑπολειφθῆ τις, καὶ μὴ σιυδράμῃ, ἐκπίτρωσθαι, ἐὰν τύχῃ κλύουσα. εἰς ἐὰν ψοφήσῃ, ἐν τῇ οἰκίᾳ σιυθεοῦσι, ἀφ' ἧς τὸ ἔθος. ἀποκλιθεὶς καὶ οἱ αὐτοὶ, ὅταν ἀπίμαζήσονται ἀποπλημνηθῶσιν, ὑπὸ θηρίων καὶ ἀκείνται δὲ αἱ οἷες καὶ ἀγῆς ἀθροῦσιν ἐν συγχεῖται. ὅταν δὲ ὁ ἥλιος * τραπῆ θάττον, φασι οἱ ποιμῆνες ὅτι ἐπιαιθλοπούσας καὶ ἀκείνται τὰς ἀγῆς, ἀλλ' ἀπετραμμέναις ἀπὸ ἀλλήλων.

Sylb. μεμφοραμῆται vel, μεμφοραμῆται.
G. μάλλον ἡσυχαζοῖσι.

γρ. τραπῆ, θῆτον φ. minis τεαε.

ΚΕΦΑΛ. δ'.

Βοῶν καὶ ἵππων ἥθη.

ΑΙ δὲ βόες, ἔτι νέμονται καὶ ἐταμείας ἐστυθῆσιν καὶ μίας ἀποπλημνηθῆ ἀκλυοῦσιν αἱ ἄλλαι· εἰς καὶ οἱ βουκόλοι, ἐὰν μίας μὴ ὄρωσιν, ὁμοῦ πᾶσας ἐπιζητήσιν. τῶν δὲ ἵππων αἱ ἡμίνομοι, ὅταν ἢ ἑτέρα ἀποκλιθεῖ,

A coeunt enim in gregem saepius, non solum quae eiusdem generis sunt, sed etiam quibus idem aut similis pastus appetitur, dummodo sit abunde cibarij. Saepè mugiles cauda abscissa viuunt, atque etiam congrī, meatu tenuis excrementario. Ascinditur mugilis cauda à lupo, congrī à muræna. Ineunt praelium maiores contra minores: maior enim quisque atque robustior minorem inferiorémque deuorat. Sed de marinis generibus satis.

CAPVT III.

De genere ouili amente, & stulto.

MORES autem animalium, ut dictum iam est, differunt inter se fortitudine, ignauia, mansuetudine, ferocitate, mente, demencia. Iam enim genus ouile amentis, & moribus, ut dici solet, stultissimis est, quippe quod omnium quadrupedum ineptissimum sit. Repit in deserta sine causa. Hyemē obstante ipsum saepe egreditur stabulo: occupatum à niue, nisi pastor compulerit, abire non vult, sed perit desistens, nisi mares à pastore ducantur: ita enim reliquus grex consequitur. Caprarum ex grege si quis unam villo mento dependente, quem aruncum vocant, apprehenderit, caeterae stant velut stupidæ, suos in unam illam oculos conijcientes. Cubant difficilīus oues quam caprae: magis enim caprae quiescunt, acceduntque ad hominem familiarīus: sed sunt frigoris impatientiores quam oues. Docent pastores suas oues gregari, facto strepitu. Nam si cum tonuerit, aliqua relinquatur, quae non concurrerit, abortum, si est grauida, facit. Vnde fit ut si quem domi strepitum moueris, omnes concurrant, propter consuetudinem. Cubant oues capraeque vniuersae per cognationem. Cum primum Sol conuersus destiterit, capras non aduersis praeterea inter se oculis, sed auersis, cubare accepimus.

CAPVT IV.

De societate boum, equarumque mutuo inter se amore.

BOVES & pascunt per societates, atque consuetudines, & si vnus aberrarit, reliqui sequuntur. Quapropter boarij nisi praeuenerint, totum argumentum requirant, necesse est. Equae societate coniunctae: si altera fortè perierit,

altera pullum parente orbatum enutrit. E-
 quarum deniq; genus miro quodā amore
 prolis teneri putatur: cuius rei indicium est,
 quod sæpius steriles, auferunt pullos à ma-
 tribus, quos ipsæ amore prosequentes tuc-
 antur: sed quoniam lacte carcant, deprau-
 ant eos quos diligunt.

CAPVT V.

*De ceruæ prudentia in pullis edendis, de que ma-
 ris cornuum amissione & reparatione.*

FERARVM quadrupedum cerua
 maximè prudentia præstare videtur,
 tum quia circa semitas pariat, quò
 scilicet belluæ propter homines minus
 accedunt: tum etiam, quia cum
 peperit, inuolucrum primum exedit,
 mox seselim herbam petit, quam cum
 ederit, redit ad prolem. Præterea hin-
 nulum ducens in stabula, assuefacit,
 quò refugere debeat. Saxum hoc est
 abruptum, vno aditu, quo loco eam
 si quis inuadit, expectare repugnare-
 que affirmant. Mas item cum pin-
 guerit, quod valde tempore fructuum
 fit, nusquam apparet, sed longè se-
 cedit, vt qui pondere suæ corpulen-
 tiæ capi se posse faciliùs sentiat. Cor-
 nua etiam locis difficilibus amittit,
 & quâ inueniri nequeant: vnde il-
 lud prouerbiu ortum: Quâ cerui a-
 mittunt cornua. Quasi enim sua a-
 miserit arma, cauet ne inermis repe-
 riatur. Cornu sinistrum compertum
 esse à nemine adhuc fertur: occultit e-
 nim id, tanquam quodam medica-
 mento præditum. Anniculis nondum
 cornua nascuntur, nisi quoad indicij
 gratia sit initium quoddam prætuba-
 rans, quod breue hirtumque est. Bi-
 mis cornua primùm oriuntur simplicia,
 & recta, ad subularum similitudi-
 nem: quamobrem subulones, per id
 temporis, eos vocant. Trimis bifida
 exeunt, quadrimis trifida, atque dein-
 ceptus ad hunc modum procedit nume-
 rus vsque ad annum sextum. ab hoc
 similia semper prodeunt, ita ne sit di-
 gnoecere ætatem ramorum numero. Sed
 senes cognoscimus maximè indicio du-
 plici illo: dentes enim aut nullo,
 aut paucos habent, atque adminicu-
 lis carent. Vocantur adminicula, ra-
 mi qui imis cornibus prominent ante
 frontem, quibus in pugna vtuntur iu-
 niores: senes autem carènt. amittunt sin-
 gulis annis cornua mense Aprili, quæ
 cum amiserint, occultant sese inter-
 diu, vt superius dixi, idque opacis fa-
 ciunt locis, vt muscarum tædio vacent.

Tom. II.

A ἄκρεφοιοι τὰ πώλια ἀλλήλων. καὶ ὅλως γὰρ
 δοκεῖ τῶν ἵππων γένος εἶναι φύσει φιλόσπργον.
 σημεῖον δὲ· πολλάκις γὰρ αἱ θείφα ἀφαιροῦ-
 νται τὰς μητέρας, τὰ πώλια αὐτὰν ἐργασί-
 οισι δὲ τὴν ἑχὴν γάλα, ἀφαιροῦσι.

ΚΕΦΑΛ. Ε΄.

Ερράφων ἦθη.

TΩΝ δ' ἀγρίων καὶ τετραπόδων, ἢ ἔλα-
 φος ἔχῃ ἡκιστα δοκεῖ εἶναι φρόνιμον, τὰς τε
 πικτεῖν τῶν τῶν ὀδῶν (τὸ γὰρ θηρία δὲ τοῖς
 ἀνθρώποις οὐ παροτρύνει). ὅταν τέκη, ἐσθίει
 τὸ θρῆον πρῶτον. ἔπειτα τὴν σέπelin δὲ τρέφει,
 ἔφαρσσαι, οὐ τὰς ἑρρῶν) πρὸς τὰ τέκνα πᾶ-
 λιν. ἐπὶ δὲ τὰ τέκνα ἀγὰρ ὅτι τοῖς σαθμοῖς, ἐπι-
 ζουσα οὐ δεῖ ποιεῖν τὰς ἀποφυγὰς· ἐστὶ τὴν
 πέτρα ἀπορρώψ, μίαν ἔχουσα εἰσοδῶν· οὐ δὲ
 καὶ ἀμύεσθαι φασι ὑποκλύουσα. ἐπὶ δὲ ὁ

C ἀρρῶν, ὅταν γῆνηται παχὺς, (γίνε) δὲ σφόδρα
 πῶν ὀπώρας οὐσης) οὐδαμῶς ποιεῖ εἰς αὐτὸν φα-
 νερόν, ἀλλ' ἐκτοπίζει, ὡς δὲ τὴν παχύτητα
 διάλωτος ὄν. ἀποβάλλοσι δὲ καὶ τὰ κέρατα ἐν
 τῶν χαλεποῖς καὶ δυσεξορέρις· ὅταν [καὶ] ἢ
 πρῶτα γένηται, οὐ αἰετὰ τοῖς κέρατα ἀπο-
 βάλλοσιν. ὡς γὰρ ὅπλα ἀποβελκῆται,
 φυλάττον) ὁρᾶται. λέγεται ὅτι ὡς τὸ ἀερεθῶν
 κέρας ὁδῶν πᾶσι ἐώσκειν. ἀποκρῦπην γὰρ * αὐ-
 τῶν, ὡς ἔστιν ἰσχυρὰ φαρμακεία. οἱ μὲν οὖν ἐναύ-
 σοι, ἢ φύοισι κέρατα, πλὴν ὡς σημεῖα χα-
 ρῶν, ἀρρῶν τῶν. τῶν δὲ ἐστὶ βραχὺ καὶ δασύ.

D Φύοισι δὲ διετεῖς πρῶτον τὰ κέρατα βύθια,
 κατὰ τὴν πατῆλῶν δὲ ἔκαστοι τότε πατῆ-
 λίας, αὐτοῖς. τὰ ὅτι τῶν ἐπὶ δίχρωμοι φύοισι,
 τὰ ὅτι τῶν τετραχύτερον. καὶ τῶν τὸν ἑσπῶν
 αἰετὸν ὅτι διδάσκει μέχρι ἐξ ἑστῶν. ἀπὸ τοῦτου δὲ
 ὁμοία αἰετὰ φύοισιν, ὡς μηκέτι δὲ γινώσκαι τὴν
 ἡλικίαν τοῖς κέρασιν. ἀλλὰ τοῖς γέροντες γινώ-
 σκεισιν ἡλικίαν δυοῖν σημεῖον. ὁδῶν τε γὰρ
 οἱ μὲν ὅλως ὁδῶν ἔχουσιν, οἱ δὲ, ἀλίγοι. ἔπειτα
 ἀμύεσθαι ἐκέτι φύοισι. καλοῦνται ὅτι ἀμύ-
 τῆρες, τὰ πρῶτον βύθια τῶν φουρῶν κέρα-
 τῶν εἰς τὸ πρῶτον, οἱ ἀμύεσθαι. τὰ δὲ οἱ
 γέροντες ἐκ ἔχουσιν, ἀλλ' εἰς τὸ ὄρθον γὰρ ἢ αὐ-
 ξησι αὐτοῖς τῶν κέρατων. ἀποβάλλοσι δὲ αὐτὰ
 ἐκαστον ἐναύτον τὰ κέρατα. ἀποβῶσιν ὅτι πρῶτον
 τὴν γαργιλῶνα μύα. ὅταν δὲ ἀποβάλλωσι,
 κρῦπτοσιν ἑαυτοῖς τὴν ἡμέραν, ὡς εἴρη). κρῦ-
 πτοσιν δὲ ἐν τοῖς δασέσιν, βύθια βύθιοι τὰς μύας.

Mm iij

ρέμων) δὲ τὸν χρόνον τῶν ἐν αὐτῷ δασέσι κτύ-
 κτωρ, μέγιστα δὲ ἐκ φύσεως τὰ κέραια.
 φύεται δὲ ὡς περὶ δένδρα τὸ πρῶτον, καὶ γί-
 νον) δασέα· ὅταν δὲ αὐξηθῶσιν, ἡλιάζον), ἢ
 ἐκπέψωσι τὸ ξηρανῶσι τὸ κέρας. ὅταν ὅμηκετι
 πονῶσι, πρὸς τὰ δένδρα κνώμενοι αὐτὰ, τότε
 ἐκλείποισι τοὺς τόπους τούτους, ἕξ τὸ γάρρειν, ὡς
 ἔχοντες ἢ ἀμύμοντα. ἢ δὲ ὅ εἰληπτα ἀχάτης
 ἄλφος, ὅτι τὸ κέραιον ἔχον κητὸν πολὺ πε-
 φυκῆτα χλωρὸν, ὡς ἀπαλαίνοντων τὸ κέραιον
 ἐμφυῶτα, ὡς περὶ ἐξυλα χλωρῶ· ὅταν δὲ δι-
 ηθῶσιν αἱ ἔλαφοι ὑπὸ φαλαγγίαι, ἢ ἕνος ποί-
 πτω, τοὺς κερκίνοισι συλλέγουσιν ἐαδίσει. δοκεῖ δὲ
 καὶ ἀδελφῶν ἀγαθὸν εἶ) τῆ το πίνην· ἀλλ' ἐστὶν
 ἀηδὲς. αἱ δὲ ἡλίαι τὸ ἔλαφον, ὅταν τέκωσιν,
 δι' ἧς καπεαίονισι τὸ γρέιον, τὸ δὲ ἐστὶ λαβρὸν.
 πρὸ γὰρ τῆ χαμαὶ βαλῆν, αὐταὶ ἀπὸν). δοκεῖ
 δὲ τῆ εἰ) φάρμακον. ἀλίον) δὲ θηρολό-
 γου αἱ ἔλαφοι συλείοντων καὶ ἀδόντων· ὡς
 καὶ * κατὰ κληρονομίαι ὑπὸ τῆ ἡδονῆς. δύο δ' ὄν-
 των, ὁ μὲν φαιμερῶς ἀδφ, ἢ συλείη· ὁ δὲ, ἐκ
 τῆ ὀπίσθεν βάλλει, ὅταν δὲ σιμαίνη τὸν κέραιον.
 εἰ μὲν οὖν τῆ ὀρθὰ τὰ ὄπα ἔχουσα, ὅξυ
 ἀκούει, τὸ δὲ ἐστὶ λατῆιν· εἰ δὲ κατὰ βεβλη-
 κῆα τῆ, λατῆιν.

γρ. κατὰ κληρονομίαι

A Pascuntur per id tempus noctu, donec
 recipiant cornua, quæ primum quasi cu-
 te vestita, & hirtiuscula emittunt: sed
 cum creuerint, foli exponunt, ut exco-
 quantur, & sicceant. Vbi iam nihil
 attritu arborum, cum ea scalpant, in-
 dolent, tunc ea relinquunt loca, con-
 fusi habere iam quo repugnare possint,
 cum res exigit. Captus iam ceruus est,
 hederam suis enatam cornibus gerens vi-
 ridem, quæ cornu adhuc tenello fortè
 inserta, quasi ligno viridi coaluerit. Cer-
 ui morfi vel à phalangio, vel à quouis
 generis eiusdem, cancos edunt: quod
 idem homini etiam prodesse putatur,
 sed non caret fastidio. Ceruæ statim à
 partu exedunt inuolucrum, ut dictum
 est: nec fieri potest, ut id accipias. Prius
 enim quàm in terram demittant, ipsæ
 arripiunt: Vis in eo medica esse credi-
 tur. Cerui sibilo & cantu venantium ca-
 piuntur: mulcentur enim alliciunturque
 ea voluptate. Itaque alter venantium
 cantat palam, aut sibilat, alter clam fe-
 rit à tergo, ubi facilius tempus iam esse
 significarit. Sed si ceruus erectas auri-
 culas teneat, acerrimè sentit, nec late-
 re insidiæ possunt: sin demissas, facile
 interimitur.

CAPVT VI.

De quibusdam animalibus, quæ prudentiâ quadam natura instituit.

Κ Ε Φ Α Λ. ς'.

Ζώων τινῶν φρόνησις· ὧς τε τ' ἄλλα, καὶ ὧς τε φάρμακα.

L.8.c.17.

AΙ δὲ ἄρκτοι, ὅταν φεύγωσι, τὰ σκυ-
 μνία πρὸς τοὺς, τὸ ἀναλαβοῦσιν φέ-
 ρουσι· ὅταν δὲ ὅπκιετα λαμβάνονται, ὅτι τὰ
 δένδρα ἀναπηθῶσι· καὶ ὅταν ἐκ τῆ φωλεοῦ
 ἐξέλθωσι, πρῶτον τὸ ἀεὶν ἐαδίονισι, ὡς περὶ εἰ-
 ρηται * πρῶτον καὶ ἐξυλα δαμασκῶνται,
 ὡς περὶ ὀδοντοφυθῶσι. πολλὰ δὲ τὸ δῆλον ζώων
 τὸ τετραπόδων ποῖς πρὸς βοήθειαν ἐαυτοῖς φε-
 ρίμος· ἐπεὶ καὶ ἐν Κρήτῃ φασι τὰς αἴγας τὰς
 ἀγρίαις, ὅταν τῆ θῶσι, ζητεῖν τὸ δίκταμνον.
 δοκεῖ γὰρ τῆ τὸ ἐκ βληθῶσι εἰ) τὸ πῶ μῆ) ἐν
 ὧ σώματι. καὶ αἰκόνες ὅταν τὸ πονῶσιν, ἐμετον
 ποῖσι, φαλῶσιν τὴν πῶσι. ἢ ὅ πῶδαλις, ὅταν
 φάγη τὸ φάρμακον τὸ πῶδαλια γῆς, ζητεῖ τὸ
 εἰ) ἀνδρῶν κέραιον. βοηθεῖ γὰρ αὐτῇ. ἀφ-
 φηρῆ δὲ τῆ τὸ φάρμακον καὶ λέοντα. δὲ καὶ οἱ
 κνηστῆ κρεμαννύουσι ἐν ἀγρίαις ἐκ ἕνος δένδρα
 τὸ κέραιον, ὅπως μὴ ἀποχρηθῆ μακρὰ ὀθρηιον.
 αὐτὰ γὰρ προσδοκῶμεν ἢ πῶδαλις, καὶ ἐλπίζουσα
 λήψεται, πελῶτα. λέγουσι δὲ καὶ κατὰ βεβλη-
 κῆα τῆ πῶδαλις ὅτι ὁσμῆ αὐτῆς χαίρουσι τὰ θηρία, ἀποκρύπτουσιν ἐαυτῶν, θηρεῖν.

D VRSÆ cum fugiunt, suos carulos
 propellunt, susceptosque portant:
 cum ab insectante iam occupantur, ar-
 bores scandunt. Solent vrsi arum her-
 bam comedere cum è latibulo egrediun-
 tur, ut dictum est. Ligna etiam mandu-
 cant, quasi dentiant. Sed ex cæteris quo-
 que quadrupedibus multæ prudenter sibi
 opitulari videntur. Nam & in Crota in-
 sula capras syluestres sagitta transfixas di-
 ctamnum herbam querere aiunt: hoc enim
 spicula ex corpore eijci. Canes etiam egre-
 scentes herba quadam comesta vomitant.
E Panthera cum venenum, pardalianches
 dictum ab angore, ederit, quo leones e-
 tiam intereunt, stercois hominis querit: eo
 enim ipso iuuatur. Quocirca venatores
 stercois ibi propinquum suspendunt ex ar-
 bore aliqua, ne procul bellua abeat, petens
 suum medicamentum. Itaque insiliens ibi-
 dem, & spe capiendi perseverans, in seef-
 ferenda emoritur. Eandem sese abscon-
 dentem venari ferunt, propterea quod
 suo odore belluas delectari intelligat.

Propius enim ita accedunt, quas corpiat. Ichneumo Ægypti, vbi aspidem anguem suum hostem aspexerit, non prius aggreditur, quàm socios vocet, & limo obducto, contra ictus morsusque sese loricet. Modus armandi, vt primum madefaciat corpus, & in terra se voluet. Crocodilis hiantibus trochili aues inuolentes depugant dentes, quo munere & ipsi aluntur: & crocodilus sentiens secum commodè agi, nihil nocet, sed cum egredi auem vult, ceruices mouet, ne comprimat. Testudo cum viperam ederit, mox cunijam edit. Quod cum ita sæpius factum animaduertisset quidam, vt gustata cunila viperam testudo repeteret, herbam euulsit, quo facto testudo interijt. Mustela quoties dimicatura cum serpente est, rutam comedit. odor etenim eius herbæ infestus serpentibus est. Draco cum per vsum pomorum nausea infestatur, succum syluestris lactucæ exsorbet: quod ita facere visus sæpius est. Canes cum lumbricis infestantur, herbam tritici comedunt. Ciconia cæteraque aues cum vulnus per pugnam acceperint, cunilam plagæ apponunt. Locustam etiam complures videntur, quoties cum serpente pugnat, collum eius prehendere. Quin & mustela prudenter capere aues videtur: ingulat enim quas ceperit, vt lupus ouem. Serpentem quoque impugnat, cum præcipuè qui mures venatur, videlicet ea causa, quia ipsa etiam mures persequitur. De herinaceorum sensu locis multis perpensum est, vt qui in cauernis sunt, commutent sua cubilia, Aquilonum & Austrorum mutatione: qui autem intra tecta aluntur, ad parietes discedunt. Quod ita fieri cum Byzantij quidam animaduertisset, consecutus existimationem, vt tempus futurum posset præfagire. Ictus genus mustelæ rusticæ, quod viuerram interpretor, magnitudine est, quàm melitensis catellus, minor: sed pilo, forma, albedine partis inferioris, & morum astutia, mustelæ similis. Mansuescit maiorem in modum. Officit aluearibus: mellis enim auida est. aues etiam petit, vt felis. Genitale eius ossecum est, vt antè dixi, & medicamento vrinæ stillationibus esse putatur. Datur per ramenta ex vino.

A *πρωσιέναι γὰρ ἐπίς, καὶ λαμβάνειν οὕτω καὶ τὰς ἐλάφοις. ὁ δὲ ἰχθυόμηνος ἐν Αἰγύπτῳ, ὅταν ἴδῃ τὸν ὄφιν ἢ ἀσπίδα κελευμενίον, οὐ πρῶτον ἐπιτίθεται, πρὶν συγκαλέσθαι βοηθοὺς ἄλλοις. πρὸς δὲ τὰς πληγὰς καὶ τὰ δῆγμα τὰ πηλῶν καὶ πλατῆσιον ἐαυτοῦ. βρέξαι τε γὰρ ἐν τῷ ὕδατι πρῶτον, οὕτω κελινδύονται ἐν τῇ γῆ. ἢ ἢ κροκοδείλων χασκύντων, οἱ Ἑσχάλοι καὶ ἄλλοι εἰσπετόμοι τοὺς ὀδύνας. καὶ αἰθερίον, Ἑσφίω λαμβάνουσιν. ὁ δὲ, ὡφελου μένος ἀμαθιάνει, καὶ οὐ βλάπτει. ἀλλ' ὅταν ὄξει ληθῆν βούληται, κινεῖ τὸν αὐχένα, ἵνα μὴ σιωδαίη.*
B *ἢ δὲ χελώνη, ὅταν ἔχως φάγη, ἐπεσθίει ἢ εἰζανον. καὶ τῆτο ὠπῆται. καὶ ἡδὴ κεπίδων πῆς τῆτο πολλάκις ποιούσθαι αὐτῷ, ἐ ὅτι * γὰρ σαμῶν ἢ ὀειζανον, πάλιν ὅτι τὸν ἔχιν πορβοιομήν, ὄξει πλε ὀειζανον. τούτου δὲ συμβαῖντος, ἀπέθαιεν ἢ χελώνη. ἢ δὲ γαλῆ, ὅταν ὀφει μάχη, ἐπεσθίει τὸ πῆζανον. πολεμία γὰρ ἢ ὀσμὴ τοῖς ὀφεισιν. ὁ δὲ δράκων, ὅταν ὀπκείζη, τὸν ὀπὸν τῆς πικρίδος ἐκροφῆ. καὶ τῆθ' ἐώρεσθαι ποιάν. αἱ δὲ κύνες, ὅταν ἐλμῖνθῶσιν, ἐάδιοσι τῆ σίτου τὸ λήιον. οἱ ἢ πελαργοὶ, ἐ οἱ δῆσοι τῆ ὀρνίθων, ὅταν ἐλκωθῆ πῆ μαχομήσοις, ἐπιτίθεται ἢ ὀειζανον. πολλοὶ δὲ καὶ ἢ ἀκρίδα ἐώρεσθαισιν, ὅτι, ὅταν μάχηται τοῖς ὀφεισιν, λαμβάνεται τῆ τραχίλου ἢ ὀφειων. Φρονίμος δὲ δοκεῖ καὶ ἢ γαλῆ χειροῦσθαι τοῖς ὀρνίθας. σφάξει γὰρ ὡς ἄσθ οἱ λύκοι τὰ πρῶτα. μάχησθαι δὲ ἐ τοῖς ὀφεισιν μέλιστα τοῖς μυοθήσοις, δῆσθαι τῆ ἐ αὐτῷ τῆτο τὸ ζῶον θηροθήσθαι. πρὸς δὲ τῆς τῆ ἔχινων ἀμαθιάνεισιν συμβέβηκε*
D *πολλαχού τε θεωρήσθαι, ὅτι μετὰ βαλλόντων βορέων καὶ νότων, οἱ μὲν ἐν τῇ γῆ, τὰς ὀπῆς αὐτῆς μετὰ κινούσιν. οἱ δὲ ἐν ταῖς οἰκίαις τρεφόμενοι, μετὰ βάλλοισι πρὸς τοὺς τῆροισι. ὡς τὸ ἐν Βυζαντίῳ γέ τινα φασὶ πρῶτον λαβεῖν δόξαν ἐκ ἔκαστου μενοικέναι ταῦτα ποιούσθαι τὸν ἔχινον. ἢ δὲ ἰκίσις, ἐστὶ μὲν ὀ μέγιστος ἢ λίκον Μελιτάμον κυνίδων τῆς μίχραν. πῆν δὲ δασύτησθαι καὶ πῆν ὄψιν, καὶ τὸ λυκὸν τὸ ἔσποκαίτω, καὶ τῆ ἢ τοῖς πῆν κακουργίαισιν, ὀμοιον γαλῆ. καὶ τῆσθαι ἢ ἢ σφῶσθαι. τὰ δὲ σμῆνῆ κακουργίαι. τῆ γὰρ μῆνῆ καίρει. ἐστὶ δὲ καὶ ὀρνιθοφάγος, ὡς ἄσθ αἱ ἀλυσοῖσι. τὸ δὲ ἀμῶσθαι αὐτῆς ἐστὶ μὲν, ὡς ἄσθ εἰρησθαι, ὀσθῶν. δοκεῖ δὲ ἐστὶ φάρμακον φραγούσθαι ὀ τῆ ἀρρῆνοσθαι. δῆσθαι δὲ ὀπῆσθαι.*
E

Scr. μου
σαμῶν ἢ
vol, ἰγθῆ
σαπ.

ΚΕΦΑΛ. Ζ΄.

Χελιδόνων κὺ παεισερῶν κὺ τρυγόνων ἔφασι τῶν
μιμήματα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς αὐτῶν
τε καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἔσφουδιον ἠλικίαι.

Ο Λως ὅτι τῶν βίους πολλὰ αὐτῶν θεωρη-
θεῖν μιμήματα τῶν ἀνθρώπων ζωῆς ἀν-
θρώπινης ζωῆς. ἔμαλλον ὅτι τῶν ἐλαττόνων ἢ
μειζόνων ἴδιοι τις αὐτῶν τῶν ἀφροσύνας ἀκρίβειαν. ὅτι
ὅτι τῶν ὀρνίθων ἢ τῶν χελιδόνος σκίωσθηγα. τῆ γὰρ
τῶν πῶν πηλὸν ἀχυρώσθ' ἢ αὐτῶν ἔχει παῖξιν.
συγκρατὰ πλέκει γὰρ τοῖς κέρφουσι πηλόν. καὶ
ἀπορῆται πηλοῦ, βρέχουσα αὐτῶν, καλινδεί-
ται τοῖς πτεροῖς τῶν πῶν κύνιν. ἔτι δὲ ἐπὶ ἀδα
ποιεῖται, κατὰ τῶν οἰ ἀνθρώπων, τὰ σκληρὰ τῶν
ταύτην ποιῆσαι, ἔδω μέγιστα σύμμετρον ποιῶ-
σα τῶν αὐτῶν. τῶν τε τῶν ἔσφουδιον τῶν τέκνων
ἐκποιεῖται ἀμφοτέρω. δίδωσι ὅτι ἕκαστερον ἀφ-
τηροῦσα τῶν σκίωσθηγα τὸ τῶν ἐπιληφῶς, ὅπως
μὴ δις λάβῃ. ἔτι τῶν κόπρον τὸ τῶν αὐτῶν
ἐκβάλλουσι. ὅταν δὲ αὐξήσῃσι, μετατρέ-
φοντες ἔξω, διδάσκουσι τοῖς νεοττοῖς τῶν
αὐτῶν. τῶν τε τῶν ἀφροσύνας ἔστιν ἕτερα ριαύ-
τῶν ἔχοντα τῶν θεωρίας. οὐτε γὰρ * σκίωσθηγα
ζῶντες ἔχουσι πλείουσι, ἔτε τῶν ἀπολείποισι τῶν
κοινωνίας, πῶν ἐὰν χῆρος ἢ χῆρα γῆρα. ἔστι
δὲ τῶν τῶν ὄδινα δὴν ἢ τῶν ἀρρένας θεωρίας κὺ
σκίωσθηγα ἀνάκτησις. ἐδὴ τε ἀπομαλακίωσθη
τῶν τῶν εἰσοδῶν τῶν νεοττίας, ἀφ' ἑ τῶν λαχίαι, **D**
τύπῃ κὺ ἀναγκάζει σίναι. ἡμοιωθῶν ὅτι τῶν νεο-
τῶν, φροντίζει τῶν * ἀμφοτέρωσιν ἔσφουδιον. ἢς ἀφ-
μασθηγα ἀμφοσιν, εἰς πῶν τοῖς νεοττοῖς ἀφροσύνας τὸ
σῶμα. τῶν τῶν ἀφροσύνας τῶν αὐτῶν τῶν ἔσφουδιον.
ὅταν δ' ἐκ τῶν νεοττίας ἐξέλθῃ μέλλῃ, πῶν τῶν
ὁ ἀρρένας ὀχλῶει. ὡς μὴ ὅταν ὅταν ὅταν πολὺ, τῶν
τῶν ἔσφουδιον φέρουσι ἀλλήλας. παροχλῶνται
δὲ ποτε κὺ τῶν τῶν ἀρρένας ἐχουσῶν τῶν. ἔστι δὲ
μέγιστον τὸ ζῶον, καὶ ἐνοχλῶσιν ἀλλήλας, καὶ
εἰς τῶν νεοττίας τῶν αὐτῶν τῶν ἀλλήλων, ὀλι-
γάκις μὴ τοῖ. καὶ γὰρ αὐτῶν ἀποθεν ἢ τῶν ἢ, ἀλ-
λά τῶν γὰρ τῶν νεοττίας ἀφροσύνας ἐσ-
χάτως. ἴδον δὲ τῶν τῶν ἀφροσύνας δοκεῖ συμ-
βεβηκέναι, καὶ τῶν φασι καὶ τρυγῶσι, ὅ
μὴ ἀνακύπτειν πινύσας, ἐὰν μὴ ἰχθῶν πῶσιν.
ἔχει ὅτι τῶν ἀρρένας ἢ τρυγῶν τῶν αὐτῶν καὶ φατῖα,
καὶ ἀφροσύνας * τῶν αὐτῶν, καὶ ἐκπῶσιν ἀμφο-
τέρω καὶ ὁ ἀρρένας κὺ ἢ τῶν ἀφροσύνας δ' ὁ ἀρ-
δῶν τῶν ἀφροσύνας καὶ τῶν ἀρρένας, ἀλλ' ἢ τῶν αὐτῶν.

γρ. σωμα-
πιδωται,
vtramq;
lectione
expressit
Gaza.

Gaza, ἀλ-
μοειδύσιν
sic & Pli-
nius.

Quid.
αὐτῶν,

De ea intelligentia parte , qua animalia
quedam hominum rationem represen-
tant , ut hirundines , & omne columba-
ceum genus : deque state columbarum,
perdicum , & passerum.

Ο Mnino ratio brutorum magnam
refert vitæ humanae similitudinem,
magnisque in minore genere quam in
maiore videris intelligentiæ rationem.
Quod primum in avium genere hi-
rundo in effingendo constituendoque
nido ostendit. Confrigit implicito lu-
to festucis , ad normam lutariae pa-
leationis : & quando luti inopia est ,
se ipsa madefaciens volurat in pulve-
re omnibus pennis. Stragulum sibi e-
tiam more hominum facit , duriora
primum subiiciens , & modicè torum
consternens pro sui corporis magnitu-
dine : atque in enutrienda prole mi-
ra tam mas quam fœmina aequitate
laborat. Impartit pullis singulis cibum,
observans consuetudine quadam , ne
qui acceperit , bis accipiat. Excre-
menta etiam pullorum parentes eij-
ciunt : post adultiores iam natos circumagi,
forasque ipsos egerere edocent. Ad
hæc , columbi pleræque contemplatio-
nis huiusmodi afferunt : neque enim
cum pluribus adolescere , aut coire pa-
tiantur , neque coniugium iam inde
à primo ortu initum deserunt , nisi
cælebs aut vidua. Quinetiam fœminæ
parturienti mas adest , & cultu omni-
que officio fungitur. Sæpe etiam fœ-
minam pigrius euntem ad nidum pro-
pter partus laborem mas percutit , co-
gitque intrare. Exclusis iam pullis ter-
ram [salvuginosam potissimum præman-
ducatam in eorum os inferens suum , in-
gerit , atque ita præparat ad cibum re-
cipiendum. adultos iam , cum tempus
prodeundi ex nido est , mas subigit. Ita
magna ex parte columbæ mutuo de-
gunt amore. Sed interdum nonnullæ
etiam ex maritatis cum aliis coeunt. Pu-
gnax hoc animal est : alter alterum in-
festat , nidumque alter alterius subit ,
sed rarò. Nam etsi ex longinquo minùs,
tamen apud ipsum nidum summo cer-
tamine dimicatur. Proprium columba-
rum , & palumbium , & turturum , esse
videtur , ne collum , cum bibunt , resu-
pinent , nisi [satis hauserint. Mare vno
contenta , & turtur , & palumbes vivit,
neq; alterum recipit. Incubant ambo , &
mas & fœmina. Dignosci mâle an fœmi-
na sit , haud facile est , nisi interiorû aspectu.

Vita palumbibus longa : nam ad vigesimumquintum & ad trigessimum annum protrahitur. Nonnullas quadraginta etiam annos compleuisse exploratum habetur. Ætate autem prouectis vngues accrescunt, quos recidere solent, qui alunt. Nihil, quo lædantur aperte, aliud his senescentibus accidit. Turtures, & columbæ vel ad annum octauum viuunt, scilicet quæ excæcatæ allestatrices aluntur. Perdibus vita ad quinque & viginti annos. Nidulantur & palumbes & turtures semper locis eisdem. Et cum mares in totum diuturniores quam fœminæ sint, in his marem prius quam fœminam, mori nonnulli aiunt, videlicet documento earum quæ domi allestatrices aluntur. Sunt qui passerum etiam mares anno diutius durare non posse arbitrentur, argumento quod vëris initio nulli mentum habere nigrum spectentur, sed postea, tanquam nullus anni superioris seruetur. Fœminas verò hoc in genere esse viuaciore volunt : capi enim has cum nouellis, cognoscique laborum callo asseuerant. Degunt ætate turtures locis frigidis, hyeme tepidis : fringillæ contra ætate tepidis, hyeme frigidis.

CAPVT VIII.

De ijs anibus que nidum non adificant, deque Perdibus astutia.

AVES grauiore nidus sibi non faciunt, vt coturnices, vt perdices, & reliquæ generis eiusdem. Quibus enim volandi facultas deest, ijs nidus non prodest : sed facta in aprico area, (alibi enim nusquam pariunt) atque materia, vt vëpribus quibusdam congestis, quoad accipitrum & aquilarum iniuriam deuitare possint, oua edunt, & incubant. Mox cum excluderint, protinus pullos educunt, propterea quod nequeunt suo volatu iis cibum administrare. Refovent suos pullos sub se ipsa ducendo, more gallinarum, & coturnices, & perdices: nec in eodem loco & pariunt, & incubant, nequis locum percipiat longioris temporis mora. Cum nidum quis venando accesserit, preuoluit sese perdix ante pedes venantis, quasi iam possit capi, atque ita allicit ad se capiendam, hominem, eò vsque dum pulli effugiant : tum ipsa auolat, & reuocat prolem. Parit oua non pauciora quam decem, sed sepius sedecim.

A ζώσι δ' αὖ φάπται πολὺ χρόνον. καὶ γὰρ εἰκοσὶν ἔτη καὶ πέντε καὶ τριάκοντα ὠμμένα εἰσὶν· ἐνιαυτὸν δὲ τεττάρων ἐτη. πρεσβυτέρων δὲ ἡμερῶν αὐτῶν, οἱ ὄνυχες αὐξάνουσι. ἀλλ' ἀποτέμνοισιν οἱ τρέφοντες. διὸ δ' ἑστὲν βλάπτον ὅτι δηλῶς γρησκούσαι. καὶ αἱ βυρῆνες δὲ καὶ αἱ περὶ τρεσκαὶ ζώσι καὶ ὀκτὰ ἔτη, αἱ τετυφλωμένα ὑπὸ τῆς παλῦβρίας βροφῶν αὐταί. ζώσι δὲ καὶ οἱ ἀρδίκαι πεντεκαίδεκα ἔτη. νεοττοιοισι δὲ καὶ αἱ φάβες καὶ αἱ βυρῆνες ἐν τοῖς αὐτοῖς τοῖς αἰεὶ.

B πολυχρονιώτεροι δ' ὅλως μὲν ἔστι τὰ ἀρρένα τῶν θηλέων· ὅτι δὲ τούτων τελευτῶν φασὶ τινες πρεσβυτέρων τὰ ἀρρένα τῶν θηλέων, τεκμηριώμενοι ἐκ τῆς καὶ οἰκίας βροφῶν παλῦβριων. λέγουσι δὲ τινες καὶ τῶν φραθίων ἐν αὐτὸν μόνον ζῆν τοῖς ἀρρένας· ποιούμενοι σημεῖον, ὅτι τῶν ἑαυτοῦ ἔχοντες δὴθὺς τὰ περὶ τὸ πύγωνα μέλανα, ὑστερον δ' ἴχουσι· ὡς ἑστὲν ὁ σωζομένου τῶν πρεσβυτέρων. τὰ δὲ θηλείας μακροβιωτέρας εἶναι τῶν φραθίων. τούτους γὰρ ἀλίσκεσθαι ἐν τοῖς νεοῖς, καὶ δὲ θηλείας εἶναι ὅτι ἔχον τὰ * περὶ τὰ χ. καὶ χεῖλη σκληρὰ. ἀφ' ἧσιν δὲ αἱ μὲν βυρῆνες ἔχουσιν ἐν τοῖς χειμερίοις, ἔδὲ χιμῶνος ἐν τοῖς ἀλεφνοῖς· αἱ δὲ ἀπίσαι, τῶν μὲν θέρον ἐν τοῖς ἀλεφνοῖς, τῶν δὲ χιμῶνος ἐν τοῖς ψυχροῖς.

ΚΕΦΑΛ. η'.

Περὶ ἀρδίκων προμουργίας καὶ ὀχέας ἔθ' ἡμέρας.

OI δὲ βαρῆς τῶν ὀρνίθων, οὐ ποιοῦνται νεοπίας· (οὐ συμφέρει γὰρ, μὴ τῶν πικροῖς εἶναι) οἱ ὄρνυγες καὶ ἀρδίκαι, καὶ τ' ἄλλα τὰ ποιαῦτα τῶν ὀρνέων· ἀλλ' ὅταν ποιήσωσιν, ἐν τῷ λείῳ κονίσει, (ἐν ἄλλῳ γὰρ τόπῳ οὐ γὰρ πικτεῖ,) ἐπηλυσαμένοι ἀκρυθάν τινα καὶ ὕλιν, τῆς * περὶ τοῖς ἰεραχας ἕνεκα καὶ τοῖς αἰετοῖς ἀλεφνας, ἐν αὐτῷ πικτοῖσι, καὶ ἐπὶ ἀζουσιν. ἐπειτα ἐκλέψουσι δὴθὺς, ἔξ' ἧσιν τοῖς νεοτοῖς, ἀφ' ἧσιν τὸ μὴ διώσασθαι τῆς τῆσιν ποιεῖν αὐτοῖς ἔσφιν. ἀναπαύονται δὲ, ὑφ' ἑαυτοῖς ἀγόμενοι τοῖς νεοτοῖς, καὶ οἱ ὄρνυγες καὶ οἱ ἀρδίκαι, ὡς περὶ αἱ ἀλεκτοεῖδες, καὶ οἷα ἐν τῷ αὐτῷ πικτοῖσι καὶ ἐπὶ ἀζουσιν, ἵνα μὴ τις χεῖρομότησιν τὸν τόπον, πλείω χρόνον παρεσδρῦόντων. ὅταν δὲ τις θηρῶν περὶ τῆς νεοπίας, παρεκλυιδεῖται ἢ ἀρδὶς τῶν θηρῶντος, ὡς ὅτι ληπτοῦσιν, καὶ ὅτι παύεται, ὡς ληφόμενον, ἐφ' ἑαυτῷ, ἕως αὐτῶν ἀφ' ἧσιν τῶν νεοτῶν ἕκαστος. μὲν δὲ τὰ αἰαπία

Fott. περὶ τῶν

αὐτῆ, ἀνακλυθῆται πάλιν. πικτεῖ μὲν οὖν ὡς ἢ ἀρδὶς οὐκ ἐλάττω ἢ δέκα, πολλὰ κίς δὲ ἐκκαίδεκα.

Γα. ε. π.
ωα, ουκ α-
πρ χται
αα αωηη

στ. μαχι-
μους

ως παρ ελ' ειρηται, κακηητες το ορνεον εστι και
 παμοδρην. τει ελ' εαοος εκ της αγελης εκ-
 κρινονται δι' αδης και μαχης και ζυγη μη
 θηλειας, ων αν λαβη εκαστος. Αφ' ο δ' ειναι
 αφροδισιαστικοι οι παρδικες, οπως μη επωαζη
 η θηλεια, οι αρρηνες τα ωα εξακυλινδοσι και
 σιυπειβοισιν, εαν δυρωσιν. η δε θηλεια, δυ-
 τιμηχλωμωμην, αποδιδρασχυουσι πικτει και
 πολλακις, Αφ' το οργαν τεκειν, οπου αν τυχη,
 εκβαλλει, αν πρη ο αρρην και οπως * σωζη
 α θροα, οκ ερχεται παρος αυτα και εαν
 αν θροπου οφθη, ως παρ παει τοις νεοτοις, ετω
 και απο τ' ωων απαγη, παρ ποδων φαμομυνη
 αν θροπου, εως αν απαγαγη ο τμ δ' αποδρα-
 σα επωαζη, οι αρρηνες κεκερασι, και μαχονται
 σιυιοντες. κελευσι ο τούτοις χηρις. ο δ' ηθη-
 θεις μαχουμος, ακολουθει ο νικησωπι, απο
 τούτου οχευομυμος μονα. εαν ο κερατηη τις υπο
 τει δουτερου η ο ποιουω. εαν λαθρα οχδεται
 απο ε κερατιφουοντος. γδ ο τει το εκ αυει, αλλα
 καθ' ωραν πια ε' ετοις και οπι τ' ορτυγων ωσαυ-
 πως. οιοτε ο συμβαινει τει το και οπι τ' δεκτερο-
 νωι. αν μη γδ τοις ιεροισ, οπου ανθ θηλιν ανδ-
 κειν. τ' αν ανιθεμυμον πομυτες βυλωγως οχδουσι.
 και τ' παρδικων ελ' οι πιασσοι τοις αγρειοις παρδι-
 κας οχδουσι και οπι κειζοισ και υβειζοισιν. οπι
 ο τ' θηρωτιω παρδικα ωηιται τ' αγρειων ο ηγα-
 μων, αν πιασας ως μαχουμυμος. τούτου ελ' αλν-
 τος αν τ' πικταις, παλιν παροσερχε) ανος, αν-
 πιασας τ' αν τον εσπον. εαν αν οω αρρην η ο
 θηρωτων, τει το ποιουσιν. εαν ο θηλεια η θηρωτα
 η, και εδουσα, αν πιαση ελ' ο ηγαμων αυτη, οι αλ-
 ροι αν θροιδεντες τυπιοισ τει τον, και αποδιωκου-
 σιν τει τον απο της θηλειας, οπι εκεινη αλλ' οκ
 αυτοις παροσερχε). ο ο, πολλακις Αφ' ταυτα
 σιωπη παροσερχε), οπως μη αλλως της φωνης
 ακουσας, ελθη * μαχουμυμος αυτω. οιοτε δε
 φασιν οι εμπειροι, τ' αρρηνα παροσιοντα, τ' θη-
 λειαν κελασιγαζην, οπως μη ακουσαμυτων τει
 αρρηνων, αν ακαθη εξαμαχεται παρος αυ-
 τοις ε μονον δε ο παρδιξ αδφ, αλλα και τει γμον
 αφησι, και αλλας φωνας. πολλακις ο και η θηλεια
 επωαζουσα ανισαται, ο τμ τη θηρωτουση θη-
 λεια ανιθεται παροσερχοτα τ' αρρηνα, και αν πια-
 σασα απομυμφ, ινα οχδθη, ε αποσαση απο
 της θηρωτουσης. ουτω ο σφοδρα και οι παρδικες
 και οι ορτυγες εσποιν) παει πτω οχεια, ωστ'
 εις τοις θηρωτουσας εμπιτωιοισ, και πολλακις
 και ζυμοισιν οπι τα κεφαλας. παει αν οω
 πτω οχεια και θηραι τει παρδικων, τοιαυτα συμβαινει, και παει πτω αλλω τει ητοις παμοοργιας.

A Malitiosa astutaque avis hæc est, ut dixi.
 Secernuntur verno tempore de gre-
 ge per cantum & pugnam, con-
 iugatim mares cum fœminis quancun-
 que sibi quisque fortè acceperit. Oua
 mares quæ compererint, prouolunt, &
 frangunt præ sua salacitate, ne fœmi-
 na incubet. Quod ne accidat, fœmina
 emolians, clanculum diffugiens parit.
 Sed fit sapius, ut præ turgore partu-
 riendi quolibet loco edat, & mare præ-
 senti: verùm ut oua feruentur, nunquam
 ex eo, quo peperit, loco discedit. Et si
 ab homine visa est, ita se ab ouis astutè
 quemadmodum à pullis, suberahit, labans
 ante hominis pedes, dum dimoueat. Sed
 cum diffugerit fœmina ut incubet, ma-
 res tumultuant, clamitant, pugnamque
 inter se conferunt, quos calibes vocant.
 Qui autem victus in pugna fuerit, se-
 quitur, victoris Venerem patiens,
 nec ab alio, nisi à suo victore subigitur.
 Sed si à comite principis, aut quouis vul-
 gari vincatur, clam à principe, ac furto
 subigitur. Verùm hoc non ita fieri semper,
 sed certo tempore anni planum est. Hoc
 idem à coturnicibus quoque agi animad-
 uertimus. Gallinacei etiam interdum fa-
 ciunt. In templis enim, ubi sine fœmi-
 nis munerarii dicatque versantur, non
 temerè cum qui nuper dicatus accesserit,
 omnes subigunt. Necnon perdices man-
 fueti iam & domestici subigunt feros, &
 spernunt, contumeliosèque tractant. Per-
 dicem venatorem dux syluestrium primus
 inuadit, pugnamque obuam confert,
 quo capto compage, alter occurrit, cum
 alius, atque ita singulis dimicatur, si mas
 sit, qui venatur: sed si fœmina est, ubi
 dux ad eius vocem occurrerit, cæteræ
 vniuersæ eum inuadunt, feriunt, fugant
 ab ea fœmina, inidentes quòd non sibi,
 sed illi accesserit. Hic tacitus ob eam
 rem sæpe accedit, ne voce percepta op-
 pugnetur. Nonnunquam marem adeun-
 tem efficere, ut fœmina obmutescat, ne
 re cognita pugnare cum cæteris mari-
 bus cogatur, periti referunt. Perdices
 non modò canunt, verùm etiam strid-
 ent, & voces alias quasdam emittunt.
 Sæpe & fœmina incubans exurgit, cum
 marem fœminæ venatrici attendere sen-
 ferit, occurrènsque se ipsa præbet libi-
 dini maris, ut satiatus negligat venatri-
 cem. Usque aded tum etiam coturni-
 ces copia libidinis gaudent, ut in au-
 cupantes corruant, & sæpenumero ca-
 pitibus eorum resident. Talis perdi-
 cum coitus, & morum astutia est.

Nidulantur

Nidulantur humi, vt dixi, tum coturnices, tum perdices, atque etiam alia quaedam eiusdem parum volantis generis. Et his item alauda, & gallinago, & coturnix nunquam in arbore consistunt, sed humi.

Α νεοπθόοισι δ' ὅτι τῆς γῆς, ὡς περ εἴρηται, οἱ τὲ ὄρτυγες καὶ οἱ ὄψιδες, καὶ τῶν ἀγίων ἐνιοὶ τῆ πικτικῆ. ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων, ὁ μὲν κέρυδος, καὶ ὁ σκαλοπάξ καὶ ὄρτυξ, ἔπι δένδρου εἰ καθίζουσιν, ἀλλ' ὅτι τῆς γῆς.

CAPVT IX.

ΚΕΦΑΛ. Θ'.

De pica Martio, & tribus generibus eiusdem.

Δρυοκαράπιου ἢ θη.

CONTRA atque Martius picus, qui humi nunquam consistere patitur: tundit hic quercus, vermium & culicum causa, quod exeant. Recipit enim egressos, lingua sua, quam maiusculam & latiusculam habet. Scandit per arborem, omnibus modis: nam vel resupinus more stellionum ingreditur. Ungues etiam habet commodiores, quàm monedula, ad tutiorem arborum reptationem: his enim affixis ascendit. Sunt pici, Martii cognomine, tria genera, vnum minus quàm merula: cui rubidæ aliquid plumæ inest: alterum maius quàm merula: tertium, non multò minus quàm gallina. Nidulatur (vt dictum) in arboribus, cum aliis tum oleis. Pascitur formicis, & coltis. Cum coltos venatur, tam vehementer excavare, vt sternat arbores, dicitur. Iam verò mitescens quidam, amygdalum, quod rimæ inseruisset ligni, vt fixum constanter ictum reciperet, tertio ictu pertudit, & nucleum edit.

Ο Δὲ δρυοκαράπιος οὐ καθίζει ἔπι τῆς γῆς. κέπι δὲ τὰς δρυὶς, τῆ σκωληκῶν καὶ σκνιπῶν ἐνεκεν, ἵν' ἐξίωσιν. ἀναλέγεται γὰρ ἐξελθόντας αὐτοὺς τῆ γλώττῃ. πλατεῖδω δὲ ἔχει καὶ μεγάλῳ. καὶ πορβύεται ἔπι τοῖς δένδροισι ἄχαιῶς πᾶντα ἔσπον, καὶ ὑπῆιος, καθάπερ οἱ ἀσκαλαβῶται. ἔχει ἵ καὶ τοὺς ὄνυχας βελτίους τῆ κολοιδῶν πεφυκῆτας, ὡς τῆ ἀσφάλειαν τῆς ἔπι τοῖς δένδροισιν ἐφεδρείας. τούτοις γὰρ ἐμπηγνὸς πορβύεται. ἐστὶ δὲ τῶν δρυοκαράπιῶν ἐν μὲν γῆμος ἔλατον τῆ κοτίλυφ. ἔχει δὲ ὑπερφύρα μίκερ. ἔτερον δὲ γῆμος, μείζον ἢ κοτίλυφος. τὸ δὲ τρίτον γῆμος αὐτῶν, εἰ πολλῶν ἔλατόν ἐστιν ἀλεκτορείδος θηλείας. νεοπθόοι δ' ὅτι τῆ δένδρων, ὡς περ εἴρηται, ἐν ἀλλοῖσι τε τῶν δένδρων, καὶ ἐν ἔλατοισι. βύσκεται δὲ τοὺς τε μύρμηκας ἐ τοὺς σκώληκας τοὺς ἐκ τῶν δένδρων. θηροβόνα δὲ τρεῖς σκώληκας, οὕτω σφόδρα φασι κριταίνειν, ὥστε καθάβαλλειν τὰ δένδρα. καὶ πηλασευόμενος δὲ τις ἡδὴ ἀμυγδαλὸν εἰς ῥωγμῶν ἐξίλου ὄνηεις, ὅπως ἐναρμωθέν ὑπομείνειεν αὐτῶ πῶν πληγῶν, ἐν τρίτῃ πληγῇ δὲ κέρυξ, καὶ * καθάβειν αὐτῶ τὸ ἀπαρῶν.

γρ. καθάβειν αὐτῶ τὸ μακρὸν λακί.

CAPVT X.

ΚΕΦΑΛ. Ι'.

De prudentia Gruum.

Γερμῶν ἐ πελεκαίων ἢ θη.

GRUES etiam multa prudenter faciunt: loca enim longinqua petunt, sui commodi gratia, & volant altè, vt procul prospicere possint. Et, si nubes tempestatémque viderint, conferunt se in terram, & humi quiescunt. Ducem etiam habent, & eos qui clament, dispositi in extremo agmine, vt vox percipi possit. Cum consistunt, ceteræ dormiunt, capite subteralam condito, alternis pedibus insistentes. Dux detecto capite prospicit, & quod senserit, voce significat. Platea fluuiatilis conchas maiusculas læuésque deuorat: quas vbi sua ingluuie coxerit, euomit, vt haintibus iam, legat, testis exuens, atque edat.

Φ Ροῖμα ἵ πολλὰ καὶ ὡς τὰς θηροβόνας δοκεῖ συμβαίνειν. ἐκτοπίζουσι τε γὰρ μακρὰν, καὶ εἰς ὑψος πέτονται, ὡς τὸ καθάβειν τὰ πόρρω. Fort. 16. ἔε αὐτῶν ἴδωσι * νέφη καὶ χιμῆρα, καθάπασσασθαι ἢ συχάζουσιν. ἐπὶ ἵ τὸ ἔχειν ἡγεμόνα τε, καὶ τοὺς ἔπι σφαιροειθεῖας ἐν τοῖς ἐσχάτοις, ὡς ἀκρυεῖας τῆ φωνῆ. ὅτῳ δὲ καθίζων, αἱ μὲν ἀγία ὑπερτῆ πτέρυγι τῆ κεφαλῆν ἔχουσαι, καθάβουσι ἔπι ἐνὸς ποδὸς ἐνδηαῖς. ὁ δὲ ἡγεμῶν, γυμνῶ ἔχων τῆ κεφαλῆν, ὡς περ εἴρηται, καὶ ὅτῳ ἀποδητῆ πῆ σημαίνε βοῶν οἱ ἵ πηχεαῖες, οἱ ἐν τοῖς ποταμοῖσι γινόμενοι, καθάπασσασθαι μεγάλῃς κέρυξ καὶ λαίλας. ὅτῳ δὲ ἐν ὡ τῶν κηλίας τὸ πῶν πέλασιν, ὡς ἐμῶσιν, ἵνα χασκῶσιν, ἵα κρέα ὡς σφῆνίτες ἐδῶσιν.

Fort. 16. ἢ χ.

Αγρίων ὀρνέων οἰκήσεως.

De domicilijs agrestium volucrum.

ΤΩΝ δ' ἀγρίων ὀρνέων, αἵ τ' οἰκήσεως
 μεμηχανῶνται πρὸς τοὺς βίους καὶ τὰς
 σωτηρίας τῶν τέκνων. εἰσὶ δ' οἱ μὲν ὀυτεκνοὶ
 αὐτῶν, καὶ ὀπιμυεῖς τῶν τέκνων· οἱ δὲ, ποιωαρ-
 πίων. καὶ οἱ μὲν, διμήχανοι πρὸς τὸν βίον· οἱ δ',
 ἀμηχανώτεροι. τὰ δ' οἰκήσεως οἱ μὲν, πρὸς
 τὰ χαράδρας, οἱ δ', χρεαμοὺς ποιοῦνται καὶ
 πέτρας, οἷον ὁ καλούμενος χαράδριος. ἔστι δ' ὁ
 χαράδριος καὶ πῶν χροῶν καὶ τῷ Φωιῶ φαύ-
 λος. φαίνεται δὲ νύκτωρ, ἡμέρας δὲ ἀποδι-
 δρασκέει. ἐν ἀποτόμοις δὲ καὶ ὁ ἰεραξ νεοτθῆναι.
 ἀμφάγρος δ' ὢν, ὢν αὐτὸν κερπίση ὀρνέων, τῷ
 καρδίῳ οὐ κατεδίει· καὶ τῷ τὸ πίνες ἐωρακεί-
 σι καὶ ἐπ' ὀρτυγος, καὶ ἐπὶ κίχλης, καὶ ἕτεροι ἐφ'
 ἕτερον. ἐπὶ δὲ καὶ πρὸς τὸ θηρόδην μεταβάλλ-
 ροῖσιν. οὐ γὰρ ἀρπάζουσιν ὁμοίως τῶν θέρος ἐξ
 χιμῶνος. γυπὸς δὲ λέγει ἡσώ πίνων, ὡς ὁσείεις
 ἐωρακεῖν οὔτε νεοτθῆναι, οὔτε νεοτθῆναι· ἀλλὰ ἀφ' ἑ-

G. Herodotus lib. 6. c. 1.

κ. Herodotus lib. 6. c. 1.

τῷ τῷ * Ησώδωρος, ὁ τῷ Βρύσανος τῷ σοφιστοῦ
 πατήρ, ἀπὸ πίνος αὐτὸν ἕτερας εἶ) μετεώρου
 γῆς ἐλέγη· τεκμήριον τῷ τὸ λέγων, καὶ τῷ φαί-
 νεσθαι ταχὺ πολλοὺς· ὅθεν δὲ, μηδενὶ εἶ) δη-
 λον. πύτου δ' ἀπίον, ὅτι τίκει ἐν πέτραις
 ἀποροσβάτοις. ἐπὶ δ' ὁσείεις πολλὰ ὀπιμυ-
 εῖος ὁ ὀρνίς. τίκει δ' ἂν ὢν, ἢ δύο τὰ πλῆθ-
 σα. ἔτι δὲ τῶν ὀρνέων ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ τῷ ἕλη
 καπιχρόσιν· οἷον ἐποψ, * καὶ βερίδος· ὁσείεις δὲ ὁ
 ὀρνίς, εὐβίος καὶ ἀδικός. ὁ δὲ Ἐσχίλος, καὶ
 λόχμας ἐπὶ τρώγλας οἰκεῖ· δυσάλωτος δὲ καὶ
 δραπέτης, καὶ τὸ ἦθος αἰσθητός· εὐβίος δὲ καὶ
 τεχνικός. καλεῖται δὲ ἀρέσβεις καὶ βασιλάς· δὲ
 καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ φασὶ πολεμεῖν.

Περὶ τῶν πρὸς τὰ θάλασσαν βιοῦντων· καὶ πρὸς
χαλκίδος καὶ ὑβείδος, ἐξ ἡρώων μάχης.

De generibus animum quae apud aquas degunt, deque chalcide ane, & eius natura, necnon de concertatione eiusdem cum aquila: & gruum pugna.

Εἰσὶ δὲ πίνες οἱ πρὸς τὰ θάλασσαν βιοῦσιν, οἷον
 κίχλος. ἔστι δὲ τὸ ἦθος ὁ κίχλος πηροῦρ-
 γος ἐξ ἀναπνεύσεως· ὅταν δ' ἴληφθῆ, πηροσώτα-
 τος. τυγχάνει δ' ὢν καὶ ἀναπνεύσεως ἀκερατῆς γὰρ τῷ
 ὀπιθενέσθαι. ἴσως δ' ὀπιθενέσθαι καὶ ποταμοῖς καὶ
 λίμναις, οἱ μὲν στεγανὸς ποδες ἀπάρτες. ἢ γὰρ φύσις
 αὐτῆς ζητεῖ τὸ ἀποροσφορῆν. πολλοὶ δὲ καὶ τῶν χι-
 ζοπόδων πρὸς τὰ ὑδάτα ἐπὶ τὰ ἔλη βιοτεύουσιν·

SVNT aliae, quae vitam apud mare
 Straducant, ut cinclus, qui astutus
 & capi difficilis est, sed captus om-
 nium maximè mitescit. Læsus hic est:
 incontinens enim parte sui postero-
 re. Viuunt apud mare, & fluuios,
 & lacus palmipedes omnes. Natura e-
 nim ipsa quarit, quod sibi commo-
 dius sit. Sed multæ etiam fidipe-
 des circa aquas paludisque degunt:

vt florus apud amnes: cui color pulcher, & vita commoda. Cataracta mari victitat, & cum se alto ingurgitarit, manet non minus temporis; quam quo spatium transferis iugeri. Minor quam accipiter auis hæc est. Olores etiam palmipedes sunt, & apud lacus paludescque viuunt: nec prohibitate victus; morum, prolis, senectutis, vacant: aquilam, si pugnam cœperit, repugnantes vincunt: ipsi autem nunquam, nisi provocati, inferunt pugnam. Canere soliti sunt, & præcipue iamiam morituri. Volant etiam in pelagus longius. Et iam quidam cum in mari Africo navigarent, multos eanentes voce flebili, & mori nonnullos conspexere. Chalcis rarò apparet: montes etenim incolit. Nigro colore est, magnitudine accipitris, quem palumbarium nominant, forma longa, ac tenui. Iones cymindem eam appellant. Cuius Homerus etiam meminit in Iliade, cum dicit:

Chalcida dij perhibent, homines dixerè cymindem.

Sunt qui eandem hanc auem non aliam esse ac ptyngem, velint. Interdiu minus apparet, quia non clarè videt, sed noctu venatur more aquilæ: & pugnat verò cum aquila aded acriter, vt sæpius ambæ implexæ deferantur in terram, & viuz à pastoribus capiantur. Parit hæc oua duo, & in saxis speluncisque nidulatur. Grues, etiam pugnant inter se tam vehementer, vt dimicantes capiantur: hominem enim expectare potius, quam pugna desisterè, patiuntur. Pariunt oua non amplius quam bina.

CAPVT XIII.

De partu & nidificatione Picarum, Meropis, Lucea, Argathylis, & Cinnamon Arabici, deque Ciconiarum & Meropum prudentia in alendis parentibus.

Pea voces plurimas commutat: singulis enim ferè diebus diuersam emittit vocem. Parit oua circiter nouem numero. Nidum in arboribus facit ex pilis & lana. Glandes, cum deficiunt, colligit, & in repositorio abditas referuat. Ciconias genitorum senectutem inuicem educare inuulgatum est. Sed sunt qui meropes quoque idem facere confirmant, vicemque reddi: vt parentes non modò senescentes, verum etiam statim, cum iam datur facultas, alantur opera liberorù: nec matrè, aut patrè exire, sed in cubili manentes pasci labore eorù quos ipsi genuerunt, enutricunt, educarunt. Pénæ huius auis inferiores pallidæ sùt, superiores cæruleæ, vt halcyonis

A οἱ αἰῶνες πρὸς τοὺς ποταμοὺς. ἔχει δὲ τὴν χροῖαν καλλιῶν, καὶ ἐστὶν ἀβύβιοτος. ὁ δὲ κατὰ ῥῆσιν ἔχει ζῆν μὲν πρὸς τὰ ἄλλα τῶν ὄρνυ. ὅταν δὲ κατὰ ἑαυτὸν εἰς τὸ βαθύ, μὲν χροῖαν ὅσον ἐλάττωσιν, ἢ ὅσον πλεονάζον διελθοῖ τις. ἐστὶ δὲ ἐλάττωσι πρὸς τὸ ὄρνυον. καὶ οἱ κύκνοι δὲ, εἰσὶ μὲν τῶν πελαγονοπόδων, καὶ βιοτεύουσι δὲ πρὸς λίμνας καὶ ἕλη. ἀβύβιοτοι δὲ καὶ ἀθήνη, καὶ ἀπτερυχοί, καὶ εὐρυχεῖ. καὶ τὸν αἰετὸν, ἐὰν ἄρξῃται, ἀμυνομένοι πικῶσιν αἰετοὶ δὲ ὅταν ἄρξῃται μάχης. ὡς δὲ καὶ πρὸς τὰς τελευτὰς μέγιστα ἀδδισιν. ἀναπέπονται γὰρ καὶ εἰς τὸ πέλαγος: καὶ τίνες ἤδη πλεόντες πρὸς τὴν Λιβύην, πρὸς ἐτυρην ἐν τῇ θαλάττῃ πολλοῖς ἀδδισι φωνῇ γράδῃ, ἔπειτα τῶν ἐωρῶν ἀπαθνήσκουσιν εἰς οἴους. ἢ δὲ χαλκίς, ὀλιγάκις μὲν φαίνεται. οἰκῆ γὰρ ὄρη. ἐστὶ δὲ μέλας: καὶ μέγιστος ὅσον ἐστὶ ὁ φασηφόρος κατὰ τὸν ἄλκιμον, καὶ πῶν ἰδίαν μακρὸς καὶ λεπτός. κύκνον δὲ καλοῦσιν Ἴωνες αὐτίων. ἢς καὶ Ὀμηροῦς μέμνηται, ἐν τῇ Ἰλιάδι εἰπὼν.

C Χαλκίδα κυκλιόσχοισι θεοὶ, ἀνδρες δὲ κύκνιδιν. * ἢ δὲ ὑβείς, φασὶ δὲ τίνες εἶναι τὸν αὐτὸν τῦτον ὄρνυτα πρὸς πτυγγί. ὅταν δὲ ἡμέρας μὲν οὐ φαίνεται, ἀλλὰ τὸ μὴ βλέπειν ὄξυ. τὰ δὲ εὐκταῖς ἡμερῶν, ὡς πρὸς οἱ αἰετοὶ καὶ μάχῃ δὲ πρὸς τὸν αἰετὸν οὐτῶ σφόδρα, ὡς τὸ ἀμφοῦ πολλὰκις λαμβάνεται ζῶντας ὑπὸ τῇ νομέων. τίκτει μὲν οὖν δύο ὡς νεοτιεύει δὲ καὶ ὅταν ἐν πέτραις καὶ σπηλαίοις. μαχημοὶ δὲ καὶ εἰ γράμοι εἰσι πρὸς ἀλλήλας οὕτω σφόδρα, ὡς ἐ λαμβάνεται μαχημόνας. ὡς πρὸς οἱ αἰετοὶ γὰρ. τίκτει δὲ γράμων δύο ὡς

Ιλιάδ. ε.
Verba hæc, ἢ δὲ ὑ. Gaz. & codd. quidam non agnoscunt.

ΚΕΦΑΛ. ΙΓ΄.

Περὶ κίττιος καὶ πελαργοῦ, καὶ μέροπος, καὶ χλωρίδος, καὶ ἀχρυθμιίδος καὶ κινναμόμου.

Η Δὲ κίττιος, φωνὰς μὲν μετὰβάλλει πλείους. καθ' ἑκάστην γὰρ, ὡς εἰπεῖν, ἢ ἡμέρας ἀπὸ ἀφίσης. τίκτει δὲ πρὸς οἰνέας ὡς ποίειται δὲ νεοτίλιας ὅταν τῶν δένδρων ἐκ τρεῶν ἐν εἰρίων. ὅταν δὲ ὑπολίπωσιν αἱ βάλαμοι, ἀπακρῦπνισσα ταμίευε. πρὸς μὲν οὖν τῶν πελαργῶν, ὅτι ἀντεκτρέφονται, ἀρτυλλῆται πρὸς πολλοῖς. φασὶ δὲ τίνες ἐ τοὺς μέροπος τὰ τὸ σφόδρα ποίειν, ἔπειτα κρέφεται ὑπὸ τῇ ἐκ γένων, ἢ μόνον γηρασκόντας, ἀλλὰ ἐ εὐθὺς, ὅταν οἰοί τ' ὡς. τ' ὅταν πατέρας καὶ μητέρας μὲν ἐν ἐνδόν. ἢ δὲ ἰδέα ὅρνυτος τ' περὶ ἄνθρωποι, τὰ μὲν ὑποκρίτω, ὡς ἔχοντα δ' ὅταν ὡς πρὸς τὸν ἀχρυθμιόου, κυάσειον.

Quid. ὡς καὶ, & ποικιλία.

τα δ' ἐπ' ἀκρων τ' ὑπερυγίων, ἐρυθρά. πικτεῖ δὲ πρὸς ἑξ ἢ ἐπὶ ἄνω πτω ὀπίωρα, ἐπὶ τοῖς κρημοῖς τοῖς μελαγχροῖς· εἰς δὲ δ' εἶσω ἐ τέτ-
 τωρας πηχέας. ἢ δὲ καλουμένη χλωεῖς, δὴ τὸ
 τα κάτω ἔχειν ὡχρά, ἐστὶ μὲν ἡλίχον κόρυδος·
 πικτεῖ ὅσα τέτταρα ἢ πέντε, πτω δὲ νεοτῆας
 ποιεῖται μὲν ἐκ τῆς συμφύτου ἐλευσά πρὸς εἰ-
 ζον, φρώμαθα δ' ὑποβαλλῆς τείχας καί εἰσα.
 ταὐτὸ δὲ τῆτο ποιεῖ καὶ ὀκότηφορος καὶ ἡ κίττα, καὶ
 τα ἐν τῷ τῆς νεοτῆας ἐκ τούτων ποιοῦνται. τε-
 χικῶς δὲ ἐπὶ τῆ * ἀκαυθυλλίδος ἔχει νεοτῆας.
 πτεπλεκτα γὰρ, ὡς περ σφάρα λιπῆ, ἔχουσα τ'
 εἰς δὲ οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν κιννάμομον ὄρνεον
 εἰ) οἱ ἐκ τῶν τῶν ἐκείνων, ἐκ τῶν καλυμμένων κιν-
 νάμομον φέρει ποθεν τῆτο τὸ ὄρνεον, καὶ τῆ νεοτ-
 ῆας εἰς αὐτὴ ποιεῖται. νεοτῆας δὲ ἐφ' ὑψηλοῦ
 δένδρου, καὶ ἐπὶ τοῖς θαλλοῖς τῶν δένδρων· ἀλλὰ ποῖς
 ἐγκλωεῖς μέλυθρον πρὸς τοῖς οἰσῶς πρὸς φρ-
 πῶντας, ποξθλόντας καταβῆναι, καὶ οὕτω σιτισά-
 γην ἐκ τῆ φορυτῆ τὸ κιννάμομον.

Gaza & Plin. ap. Galienus

A postrema pinnula rubra habetur. Parit sex septem ætate in præcipitiis mollioribus, intrò vel ad quatuor cubita subiens. Lutea dicta à colore partis suæ inferioris pallido, magnitudine alaude est. Parit quatuor, aut quinque. Nidum sibi ex alo herba euulsa stirpitus facit: sed stragulum subiicit ex villo & lana. Hoc idem & merula facit, & pica, interioraque nidis ex eisdem consternunt. Solerti porro ingenio argathylis in ripiarum genere suum instruit nidum: filis enim intexit lincis specie pilæ, aditu arcto. In Arabia cinnamomus avis appellatur, quam surculos cinnamomi portare, ac nidum ex his conficere aiunt. Nidificat excelsis arboribus, & ramis: sed incolæ sagittis plumbatis nidum petunt, atque ita discusso in terram, cinnamomum legunt.

B

ΚΕΦΑΛ. ΙΘ΄.

Περὶ ἀλκυόνος.

C

CAPVT XIV.

De specie, nidulatione, & partu Alcedonum.

Η Δ' ἀλκυών, ἐστὶ μὲν οὐ πολλῶ μείζων φρονόου· τὸ δὲ χρώμα, ἐκ κυανουῶ ἔχει καὶ χλωρόν, ἐκ ὑποπόρφυρον· μεμιγμένον δὲ τοιοῦτο τὸ σῶμα πτω, καὶ αἰ ὑπερυγίας καὶ τα πρὸς τῆ πρῶτην, οὐ χλωεῖς ἐκαστον τῶν χρωμάτων. τὸ δὲ ῥύγχος, ὑπόχλωρον μὲν, μακρὸν δὲ καὶ λεπτόν. τὸ μὲν οὖν εἶδος ἔχει τοιοῦτον· ἢ τῆ νεοτῆας παρομοία ταῖς σφάρα ταῖς θαλατῆας ἐστὶ, ἐκ τῆς καλυμμένης ἀλοσαχίας, πλωτῆ χρωματός. πτω δὲ χρωτῶν ὑποπύρρον ἔχουσα· τὸ δὲ ῥύγχος πρὸς πλῆσιον ταῖς σικύας, ταῖς ἐχρῶσας τῆς πρῶτης μακροῖς· τὸ δὲ μέγεθος αὐτῆ ἐστὶ τῆς μεγίστης, ἀποστῆας μείζον· εἰσὶ γὰρ μείζους ἐκ ἐλάττω· κατὰ τῆ δὲ, καὶ τὸ σφῆρον ἔχουσα συχρόν ἐκ τῶν χρωτῶν· καὶ κόπιοντι μὲν σιδηρεῖφ ὀξεί, ἢ παχὺ δὴ ἀκόπιετα· ἀμα δὲ κόπιοντι, καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι, παχὺ δὴ θραύετα, ὡς τῆ ἢ ἀλοσαχία. τὸ δὲ σῶμα ἐ-
 ρὸν ὅσον * εἰς δὲ οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν κιννάμομον ὄρνεον
 εἰ) οἱ ἐκ τῶν τῶν ἐκείνων, ἐκ τῶν καλυμμένων κιν-
 νάμομον φέρει ποθεν τῆτο τὸ ὄρνεον, καὶ τῆ νεοτ-
 ῆας εἰς αὐτὴ ποιεῖται. νεοτῆας δὲ ἐφ' ὑψηλοῦ
 δένδρου, καὶ ἐπὶ τοῖς θαλλοῖς τῶν δένδρων· ἀλλὰ ποῖς
 ἐγκλωεῖς μέλυθρον πρὸς τοῖς οἰσῶς πρὸς φρ-
 πῶντας, ποξθλόντας καταβῆναι, καὶ οὕτω σιτισά-
 γην ἐκ τῆ φορυτῆ τὸ κιννάμομον.

Scrib. εἰς ἑξ ἢ ἐπὶ ἄνω πτω ὀπίωρα, ἐπὶ τοῖς κρημοῖς τοῖς μελαγχροῖς· εἰς δὲ δ' εἶσω ἐ τέττωρας πηχέας. ἢ δὲ καλουμένη χλωεῖς, δὴ τὸ τα κάτω ἔχειν ὡχρά, ἐστὶ μὲν ἡλίχον κόρυδος· πικτεῖ ὅσα τέτταρα ἢ πέντε, πτω δὲ νεοτῆας ποιεῖται μὲν ἐκ τῆς συμφύτου ἐλευσά πρὸς εἰζον, φρώμαθα δ' ὑποβαλλῆς τείχας καί εἰσα. ταὐτὸ δὲ τῆτο ποιεῖ καὶ ὀκότηφορος καὶ ἡ κίττα, καὶ τα ἐν τῷ τῆς νεοτῆας ἐκ τούτων ποιοῦνται. τεχικῶς δὲ ἐπὶ τῆ * ἀκαυθυλλίδος ἔχει νεοτῆας. πτεπλεκτα γὰρ, ὡς περ σφάρα λιπῆ, ἔχουσα τ' εἰς δὲ οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν κιννάμομον ὄρνεον εἰ) οἱ ἐκ τῶν τῶν ἐκείνων, ἐκ τῶν καλυμμένων κιννάμομον φέρει ποθεν τῆτο τὸ ὄρνεον, καὶ τῆ νεοτῆας εἰς αὐτὴ ποιεῖται. νεοτῆας δὲ ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου, καὶ ἐπὶ τοῖς θαλλοῖς τῶν δένδρων· ἀλλὰ ποῖς ἐγκλωεῖς μέλυθρον πρὸς τοῖς οἰσῶς πρὸς φρπῶντας, ποξθλόντας καταβῆναι, καὶ οὕτω σιτισάγην ἐκ τῆ φορυτῆ τὸ κιννάμομον.

D

E

Alcedo non multo amplior passere est, colore tum caeruleo, tum viridi, tum etiam leuiter purpureo insignis. videlicet non particulatim colore ita distincta, sed ex indifferero variè refulgens corpore toto, & collo: rostrum subuiride, longum & tenue: talis species eius est. Nidus marinæ similis pilæ, & ijs, quæ à flore maris halofachnæ dicuntur, sed colore leuiter rufo: figura proxima cucurbitis medicinalibus, ijs quibus collum porrectius est: magnitudo maximis amplior quàm spongix: sunt enim alij maiores, alij minores. conspectus stipatusque vndique est. & cerebro tum inani tum folido constat. renititur ferramento acuto, vt vix possit discindi: sed si vnà & ferro tundis, & manu collidis, facillè perinde vt flos aridus maris (halofachnam dico) confringitur. Os eius angustum, quoad sit exiguus aditus, vt etiamsi vertatur mare, influere nequeat. Habet sua inania proxima cauis spongiorum. ambigitur ex quanam materia componatur: videtur tamen è spinis potiùs acus piscis constitui: piscibus enim alcedo viuut. Sed amnes etiam subit, ascendens longiùs. Partus huic ouis maximè quinque consumitur. Fœtificat toto suæ ætatis tempore. Parere, nata menses quatuor incipit.

A

CAPVT XV.

ΚΕΦΑΛ. ΙΕ΄.

De partu, & nidificatione Vrupæ, Paræ, Attricapille, Sali, & Vireonis.

Περί ἔποπος, ἔαιγιθάλου, ἔμελαγκυρῦφου, ἔαηδόνος, ἔαιγιότου, καὶ χλωείωνος.

V Rupa nidum potissimè è stercore hominis facit. Mutat faciem tempore æstatis & hyemis, sicut cæteratum quoque agrestium plurimæ. Parus oua plurima edit, vt aiunt. Attricapillam etiam plurima edere aliqui referunt, sed post Africam streuthionem. Iam vel decem & septem oua attricapillæ reperta sunt: sed plura etiam quàm viginti parit, & numero impari semper, vt narrant. Nidificat ea quoque in arboribus, & vermiculis alitur. Proprium huius, & lusciniæ præter cæteras aues, vt linguæ summæ acumine careant. Salus vitæ commoditate & partus numero commendatur: sed alterius pedis clauditate cedit. Vireo docilis, & ad vitæ munera ingeniosus notatur, sed malè volat, nec grati coloris est.

Ὁ Δὲ ἔποψ πτω νεοθήσαν μέλισσα ποιεῖται ἐκ τῶ ἀνθρώπινος κέρου. τῶ δὲ ἰδίαν μετὰ βάλει τῶ θερος ἔ τῶ χειμῶνος, ὡσπερ ἔ τῶ ἄλλων ἀγρίων ἔ πλῆστα. ὁ δὲ ἀιγιθάλος εἴκει μὲν ὡς πλῆστα, ὡς φασιν. ἔνοι δὲ ἔ τῶ μέλαγκυρῦφον καλούμενον, φασὶ πλῆστα πικτεῖ, μετὰ γὰρ τῶ Ἄλιβιη σφύρον. ἔ ὡσπερ μὲν γὰρ ἔ ἑπτακείδεκα. πικτεῖ μὲν τοι καὶ πλείω ἢ εἴκοσι. πικτεῖ δὲ αἰεὶ ὡς ἑπτά, ὡς φασιν. νεοττῶ δὲ ἔ τῶ ἐν τοῖς δένδροισι, ἔ βόσκεται τοῖς σκώληκος. ἔ δὲ τῶ τῶ δὲ ἀηδονί ὡσπερ τοῖς ἀγρίοις ὄρνιθας, τὸ μὲν ἔχει τῶ γλώττης τὸ ὄξύ. ὁ δὲ ἔ ἔ ἀιγιότος, βιόσιος ἔ πολύτεκος. τῶ ἔ πόδα αἰγίθος, ἔ χλωείων ἔ ματεῖν μὲν ἀγαθὸς καὶ βιομήχανος, κακῶτερος δὲ καὶ χροῖαν ἔχει μορφοῦ.

C

CAPVT XVI.

ΚΕΦΑΛ. ΙΣ΄.

De Velia aue, & eius colore, & statura.

Περί ἐλέας καὶ γραφάλου.

V Elia cùm primis vitæ commoditate nota est. Consistit æstate in umbra, & aura: hyeme in Sole, & apricis. Inspectat paludes ab arundinibus summis. Paruo corpore est, sed voce proba, colore etiam pulchro, necnon ingenio valet in vitæ officiis, & speciem præ se fert decoram. Peregrina hæc auis esse videtur, quippe quæ rarò nostris locis appareat.

Ὁ Δὲ ἐλέα, ὡσπερ δὴν τις τῶ ὄρνιθων, βιόσιος, καὶ κατίζει θερος μὲν ἐν ἑσπερίω καὶ σκιά. χειμῶνος δὲ ἐν ἀηλία. καὶ ὅτι σκαπεῖ ὅτι τῶ δονάκων ὡς τὰ ἔλαι. ἔστι ἔ μὲν μέγεθος βραχὺς, φωνίω δὲ ἔχει ἀγαθὴν. [καὶ ὁ γραφάλος καλὸς μῦθος, πτω τε φωνίω ἔχει ἀγαθὴν] καὶ τὸ χροῖμα καλὸς, ἔ βιομήχανος, ἔ τὸ εἶδος ὡσπερ τῶ. δοκεῖ δὲ ἔ τῶ ἔσπινος ὄρνις. ὀλιγάκις γὰρ φαίνεται ἐν τοῖς μὲν οἰκείαις τοῖσι.

D

Inclusa non agnoscit Ga. vitio codd. quibus est vsus, vt videtur.

CAPVT XVII.

ΚΕΦΑΛ. ΙΖ΄.

De moribus & natura Crecis, Sitta, Vlula, Certhia & Ligurini.

Περί κρεχῶς ἔ σίτης, ἔ αἰγυλιού, ἔ κερθίου καὶ ἀγυθίδος.

C Rex moribus pugnacibus est, ingenio valens ad victum, sed cætera infelix. Sunt & ei, quæ sitta dicitur, mores pugnaces, sed animus hilaris, concinnus, compos vitæ facilioris. Rem maleficam ei tribuunt, quia rerum callet cognitione. Prolem hæc numerosam felicemque progignit. Viuit maceriem contundens. Vlula nocte vagatur, ac pascitur: die rarò apparet. Colit hæc etiam saxa, & speluncas: victus enim gemini est. Pollet ingenio ac industria in vitæ muneribus. Nouimus auicularam quandam exiguam, nomine certhiam, cui mores audaces,

Ὁ Δὲ κρεχῶς, ὁ μὲν ἦτος μάχιμος, πτω ἔ ἀγυθίαν εὐμήχανος ὡς τὸν βίον, δὴ λως ἔ κακὸς πῆτος ὄρνις. ἢ δὲ καλῶς μὲν ἔ σίτη, τὸ μὲν ἦτος μάχιμος, πτω δὲ ἀγυθίαν εὐμήχανος, ἔ εὐθήμων, ἔ εὐβίος. καὶ λέγει φαρμακεία ἔ τῶ, ἀγυθίαν τὸ πολυίδρις ἔ τῶ. πολυήτοτος δὲ ἔ εὐτέκος, ἔ ζῆ ὑλοτομούσα. αἰγυλιός δὲ ἔ βστὶ νυκτινόμος, καὶ ἡμέρας ὀλιγάκις φαίνεται. καὶ οἰκεῖ [καὶ] ἔ τῶ πέτρας καὶ ἀπὸ λυγρῶς. ἔστι γὰρ δὴταλος. πτω δὲ ἀγυθίαν βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος. ἔστι δὲ τῶ ὄρνιθον μικρὸν, ἔ καλεῖται κέρθιος. ἔ τῶ τὸ μὲν ἦτος δρασύς,

γρ. σίτης

καὶ οἰκεῖ παρὰ δένδρα, καὶ ἐστὶ Λιγυροφάγος. Α πτω δὲ Λιγυροφάγος, καὶ πτω Φωνιῶν ἔχει λαμπερὰν. αἱ δὲ ἀκαθάρτιδες, κακῆσιοι, καὶ κακῆχοι, Φωνιῶν μὲν τοὶ λιγυροφάγοι ἔχουσι.

A domicilium apud arbores, victus ex confis, ingenium sagax in vitæ officiis, vox clara. Ligurini, & vita & colore ignobiles sunt, sed valent vocis amœnitate.

ΚΕΦΑΛ. ιη'.

CAPVT XVIII.

Περὶ ἐρωδιῶν καὶ Φαικῶν.

De tribus Ardeolarum generibus, & earum vita, deque Phoicis natura.

ΤΩΝ δὲ ἐρωδιῶν ὁ μὲν πέλλος, ὡσπερ εἴρηται, ὀχλύς μὲν χαλεπῶς, βύμηχος γ' ὁ δὲ ἀπνοφόρος, * καὶ ἐπαρτος. ἐργάζεται ἢ ἢ ἡμέρας ἢ μὲν τοὶ χροῖαν ἔχει φαύλιον, καὶ ἢ χροῖαν αἰεὶ ὑγρὴν. ἢ ἢ λοιπῶν δύο (περία γὰρ γῆν ὅστιν αὐτῶν) ὁ μὲν λευκός, πτω τε χροῖαν ἔχει καλιῶν, καὶ ὀχλύς ἀσιναῶς, καὶ νεοτῆδες καὶ πικτεὶ καλῶς ὅτι ἢ δένδρων. νάμε) δὲ ἔλη καὶ λίμνας, καὶ πεδία καὶ λειμῶνας. ὁ δὲ ἀσειάς, ὁ ὅπτικα λουμῆρος, ὀκρὸς, μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ δὲ χαῖνον, ἐστὶ δὲ καὶ πτω ἐπινομία τούτων δὲ γάτατος. οἱ μὲν εἰς ἐρωδιῶν, τῶν τὸν ἔσπον βιοδοῖν. ἢ δὲ καλουμένη Φαίξ, ἴδμεν ἔχει παρὰ τὰ ἄλλα. μέγιστα γὰρ ὅστιν ὀφθαλμοφόρος τῶν ὀρνίθων. πολέμιος ὁ τῆ ἀρπη. καὶ γὰρ ἐκείνη ὁμοιοβίος.

ARDEOLARVM pella difficulter coit, vt dictum est, sed sagax, & cœnx gerula est, & operosa. agere interdiu solet. Colore tamen est prauo, & aluo humida. Reliquarum duarum, (tria enim sunt genera, candida, colore est pulchro, & coit, & nidulatur, & parit probè.) Pascitur paludibus, lacu, campis, & pratis. Sed stellaris piger cognominata, (in fabula est vt olim è seruo in auem transierit,) atque vt cognomen sonat, iners, otiosaque est. Talis ardeolarum vita est. Phoici appellatæ peculiare præ cæteris est, vt oculos potissimum appetat. Inimica est harpæ: victus enim earum similis est.

ΚΕΦΑΛ. ιθ'.

CAPVT XIX.

Περὶ κοτύφων.

De duobus Merularum generibus.

ΤΩΝ δὲ κοτύφων δύο γῆν ὅστιν. ὁ μὲν ἔτερος, μῆγας τε καὶ πομῆχος ὡν ὁ δὲ ἔτερος, ἐκλυκός, τὸ ὁ μέγος ἴσος ἐκείνῳ. ἢ ἢ φωνὴ παρὰ πλησία ἐκείνῳ. ἐστὶ δὲ ὅτι ἐκ Κυλλωνῆς ἢ Ἀρχαδίας, ἀπὸ δὲ οὐδαμοῦ, τούτων ὁμοῖος ὁ μῆγας κοτύφῳ. ἐστὶ δὲ, * βαγός, τὸ δὲ μέγος μικρῶν ἐλατῶν ὅτι ἢ πετρῶν καὶ ὅτι τῶν κεράμων τὰ δὲ ἀπὸ τῶν ποταμῶν. τὸ δὲ ῥύγχος οὐ φοινικεῖν ἔχει κατὰ τὸν ὁ κοτύφος.

MERVLARVM duo sunt genera, alterum nigrum, & vulgare, alterum candidum: magnitudine quidem compari, & voce simili: sed circa Cyllenam Arcadiæ familiare, nec vsquam alibi nascens. Est enim ex hoc genere, quæ similis nigræ sit, sed fusca colore, & magnitudine paulò minor. Versari hæc in faxis & tectis solita est: nec rostrum rutilum, vt merula, habet.

ΚΕΦΑΛ. κ'.

CAPVT XX.

Περὶ κιχλῶν.

De tribus Turdorum generibus.

Κιχλῶν δὲ εἶδη τρία. ἢ μὲν, ἰσοβόρος. αὐτῆ δὲ ὅτι ἐαδίς ἀλλ' ἢ ἰζὸν καὶ ῥητινῶν. τὸ δὲ μέγος ὅσον κίττα ὅστιν ἔτερος, πελάς. αὐτῆ δὲ ὅτι φτέγεται, τὸ δὲ μέγος ὅσον κοτύφος. ἄλλη δὲ ἐὼν καλοῦσιν τίνες * ἰλιουδά. ἐλατῆ δὲ τούτων, ἢ ἢ τὸν ποικίλη.

TURDORVM tria sunt genera, vnum visciuosum, quod nisi visco atque resina non vescitur, & magnitudine picæ est: alterum pilare, quod sonat acutè, & magnitudine merulæ est. Tertium, quod iliacum quidam vocant, minimum inter eos, minuscule maculis distinctum.

A

CAPVT XXI.

ΚΕΦΑΛ. κα'.

De aue Caruleo nomine & eius forma.

Γεεὶ κυδμου.

Nouimus & saxatilem auiculam quandam, cui nomen caruleo, quæ maximè in Scyro colit, saxa amans, magnitudine minor quàm merula, maior paulò quàm fringilla. Pede magno est, scanditque saxa: colore caruleo, rostro tenui, & longo: crure breui similiter vt pipo est.

Εστί δὲ τις πετραῖος ὡς ὄνομα κύδμος. ὁ δὲ ὄρνις ἐν Σκύρῳ μέγιστα ἐστὶ ποιήται δὲ ὅτι τῶν πετρῶν τὰς ἀφαιρείας. τὸ δὲ μέγεθος, κατὰ φύσιν καὶ ἐλατῶν, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῶν μικρῶν. Μεγαλοποιεῖ δὲ, καὶ πρὸς τὰς πέτρας προσαναβαίνει, κυδμοὺς ὅλως. τὸ δὲ ῥύγχος ἔχει * χαλεπὸν καὶ μακρὸν. σκέλη δὲ βραχέα τῆ περὶ παρῶν.

Ga. ἐλίπιν, & μὲ

CAPVT XXII.

De Vireone, & Mollicipite, auibus.

ΚΕΦΑΛ. κβ'.

Γεεὶ χλωρίωνος καὶ μελαγχλωρίωνος.

Vireo totus viridans ex obscuro est. Hyeme hic non videtur, sed æstiuo solstitio potissimum venit in conspectum. Discedit ex ortu Arcturi syderis. Magnitudine turturis est. Molliceps eodem in loco semper sibi statuit sedem, atque ibidem capitur. Grandi & cartilagineo capite est, magnitudine paulò minor quàm turdus, ore firmo, paruo, rotundo: colore totus cinereo. Depes, & pennis inualens est. Capitur maximè noctu.

Ωδὲ χλωρίων, χλωρὸς ὅλος. ὁ δὲ τῆ χλωρίωνος ἀφαιρείας. τὸ δὲ μέγεθος, ὅσον ἀρκυροῦ. ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῶν μικρῶν. Μεγαλοποιεῖ δὲ, καὶ πρὸς τὰς πέτρας προσαναβαίνει, κυδμοὺς ὅλως. τὸ δὲ ῥύγχος ἔχει * χαλεπὸν καὶ μακρὸν. σκέλη δὲ βραχέα τῆ περὶ παρῶν.

C

CAPVT XXIII.

De Pardalo, & Collurione, deque auibus ceteris, quæ semper conspicuæ sunt.

ΚΕΦΑΛ. κγ'.

Γεεὶ πέρδαλου καὶ κλυρίωνος, καὶ κόρακος καὶ κρώνης.

Pardalus etiam auicula quædam perhibetur, quæ magna ex parte gregatim volat, nec singularem hanc videris. Colore tota cinereo est, magnitudine proxima superiori: sed pennis ac pedibus bonis. Vocem frequentem nec grauem emittit. Collurio eisdem, quibus merula, vescitur. Magnitudo eius quoque eadem quæ superioribus est. Capitur hyberno potius tempore. Hæc omnia non semper apparent, atque etiam ea quæ in urbibus solent præcipuè vivere: vt coruus, vt cornix: nam ea quæ semper conspicua sunt, nec loca mutant, aut latent.

ΕΤΙ δὲ ὁ πέρδαλος. τῆτο δὲ ὁ ὄρνις ἐστὶν ἀρχαῖον, ὡς ἔπιτε πολὺ, καὶ ὅσα ἐστὶ καὶ ἕνα ἰδεῖν. τὸ δὲ χρώμα σποδεδειδῆς ὅλος. μέγεθος δὲ ὡς ἀπληστος ἐκείνοις. ὅμοιος δὲ, καὶ οὐ κακῶτερος. φωνὴ δὲ πολλή, ἔσβαρξά. ὁ δὲ κλυρίωνος τὰ αὐτὰ ἐαθεῖ ὡς κατὰ φύσιν. τὸ δὲ μέγεθος ἔσ τούτου τῶν τῶν πρὸς τῶν. ἀλίσκηται δὲ καὶ χεῖμα ὡς μέγιστα. τῶν τῶν πρὸς τῶν πρὸς τῶν φανερά ἐστὶν. ἐπὶ δὲ τὰ καὶ πόλεις εἰσδύονται μέγιστα ζῆν, κέρως ἔσ κρώνη, ἔσ τῶν αἰετῶν φανερά, καὶ οὐ μετὰ βλάβην τοῖς τόποις, ὅσα φωνεῖ.

E

CAPVT XXIV.

De tribus generibus Monedularum.

ΚΕΦΑΛ. κδ'.

Γεεὶ κρωρίων.

Monedularum tria sunt genera: vnum, quod graculus vocatur, magnitudine quanta cornix, rostro rotundo, rutilo. alterū, lupus cognominatū, paruū, & scurra. tertiuū, quod familiare Lydiæ ac Phrygiæ terræ, idemque palmipes est.

Κρωρίων δὲ ἐστὶν εἶδη τρία. ἐν αὐτῷ, ὁ κρωρίωνος. ὁ δὲ ὅσον κρώνη, φοινικέρυγχος. ἄλλος, ὁ λύκος καλούμενος. ἐπὶ τῷ ὀμικρῷ, ὁ βωμολόγος. ἐστὶ δὲ ἄλλο τι γένος κρωρίωνος τῶν Λυδῶν καὶ Φρυγῶν, ὁ τετραπόδιος ἐστ.

Ga. ἄρα γυλόρυγχος ἔσ φοινικ. αἰετ. Sylb:

ΚΕΦΑΛ. κβ΄.

CAPVT XXV.

Περὶ χυρδαλῶν.

De duobus Alaudarum generibus.

Κορυδαλῶν δὲ ἔστι δύο γῆνη· ἢ μὲν ἑτέ-
ρα, ἑπίγλαρος ἔλφον ἔχουσα· ἢ δὲ ἑτέ-
ρα, ἀγλαία καὶ ἀσπράς, ὡσπερ σκείνη. τὸ μὲν
τοὶ χρωμα ὁμοίον τῇ ἑτέρᾳ ἔχουσα, τὸ δὲ μέ-
γθος ἑλαττόν· ἔλφον δὲ ἔχει· ἐπίεται δὲ.

Alaudarum duo sunt genera: alte-
rum terrenum, cristatum, galericita
à crista appellatum: alterum gregale, nec
singulare, more alterius, verum colore
simile, quanquam magnitudine minus, &
galero carens: cibo vero idoneum.

ΚΕΦΑΛ. κγ΄.

CAPVT XXVI.

Περὶ σκαλώπου, καὶ ψάρου.

De Gallinagine, & Sturno, earumque forma.

Ασκαλώπας δ' ἐν τῷ κήποις ἀλίσκε-
* ἔρχεται τὸ δὲ μέγθος ὅσον ἀλεκτορίς,
τὸ ῥύγχος μακρόν, τὸ χρωμα ὁμοίον ἀττα-
λίῳ· πρὸς δὲ ἔπαχύν, καὶ φιλαδύθετον ὄσιν
ὀπτικῶς. ὁ δὲ ψάρος, ὅστι ποικίλος· μέγθος
δ' ὄσιν ἡλίχην χήτιυφος.

Gallinago, per sepes hortorum ca-
pitur, magnitudine quanta galli-
na est, rostro longo. colore attagenæ.
Currit celeriter, & hominem mitè di-
ligit. Sturnus niger, albis distinctus ma-
culis est, magnitudine merulæ.

Scrib. ο
σκαλώπας,
vel. σκα-
λίπας, vt
c. 8 & a-
pud He-
sych.
Fort. | α-
κωσι, ait
Sylb.

ΚΕΦΑΛ. κδ΄.

CAPVT XXVII.

Περὶ ἰβῶν.

De Ibe, & duobus eorum generibus.

Αἰβῆς αἱ ἐν Αἰγύπτῳ, εἰσὶ μὲν διτ-
ταί· αἱ μὲν λευκαὶ αὐτῶν, αἱ δὲ μολυβα-
ναί. ἐν μὲν οὖν τῇ ἄλλῃ Αἰγύπτῳ αἱ λευκαὶ εἰ-
σι, πλὴν ἐν Πηλοποιῶν οὐ γίνονται· αἱ δὲ μολυβαναί,
ἐν τῇ ἀλλῇ Αἰγύπτῳ ἔκ εἰσὶν, ἐν Πηλοποιῶν δ' εἰσὶ.

Ibes Ægypti duplici genere distinguun-
tur: sunt enim aliæ candidæ, aliæ ni-
græ. Candidæ apud Pelusium tantum non
sunt, cum in reliqua tota Ægypto ha-
beantur. Nigræ contra, apud Pelusium
tantum, in cætera Ægypto nullæ.

ΚΕΦΑΛ. κε΄.

CAPVT XXVIII.

Περὶ σκαπῶν.

De duobus Asionum generibus.

Σκαπῆδες δὲ, οἱ μὲν, αἰετῶν ὡσανεὶ εἰσὶ,
καὶ καλοῦνται αἰετῶν σκαπῆδες, ἔστι δὲ ἐπίον-
ται, ἀφ' ὧν τὸ ἀβρωτοὶ εἶναι· ἑτέροι δὲ, γίνονται ἐπίοντες
τῷ φθινοπώρῳ. φαίνονται δὲ ἐφ' ἡμέρας μίαν,
ἢ δύο τὸ πλῆθος, ἔστιν ἑδωδιμοί, ἔστι σφόδρα
βύδουχοι· καὶ ἀφ' ἑσπερίων τῶν αἰετῶν
καλουμένων οὐρα, ἄλλω μὲν, ὡς εἰπεῖν, οὐτε-
νι, ταῖς δὲ πᾶσι· καὶ οὗτοι μὲν εἰσὶν ἀφῶνοι,
ἐκείνοι δὲ φθέρουσι. ταῖς δὲ γένεσιν αὐτῶν
ἢ πῶς ὄσιν, οὐδὲν ὠπταί, πλὴν ὅτι τοῖς ζευ-
θεῖοις φαίνονται. τῶν δὲ φθέρουσι.

Asiones aliqui omnibus anni tem-
poribus patent, & ob eam rem pe-
rennes & semperasiones vocabulo com-
posito appellantur: qui esui non sunt,
propter vtium carnis. Aliqui autumno
interdum apparent, nec plus vno, aut
altero die immorantur: qui & esui sunt,
& valde probantur. Differunt hi nullo
ferè alio à perennibus illis, nisi corpul-
entia pingui, & quòd vox his deest, illis
non deest. De generatione eorum, quæ-
nam sit, nihil adhuc exploratum habe-
mus, nisi quòd Fauonijs flantibus appa-
rent. Certum enim hoc est.

ΚΕΦΑΛ. κς΄.

CAPVT XXIX.

Περὶ χέκκυρος.

De Cuculi factu, & eius prudentia.

Οδὲ χέκκυξ, ὡς περ εἰρησάμεν ἐτέροις, οὐ
πρὸς νεοπίαν, ἀλλ' ἐν ἀμφοδίαις τίκτει νεο-
πίαν, μάλιστα μὲν ἐν τῇ φασῶν, καὶ ἐν ὑπολαίδος,
καὶ χυρδαλῶν, χαμμηῶν δὲ δένδρον δ', ἐν τῇ τῇ χλωρί-
ᾳ.

Cuculus, ut antea di-
ctum est, non nidificat, sed in
nidis parit alienis, & præcipuè in pa-
lumbium, & curucæ, & alaudæ, humi,
atque etiam in nido luteolæ appellatæ.

super arborem. Parit hic vnum ouum, nec ipse incubat, sed auis, in cuius nido peperit, ea incubat, excludit, atque enutrit: quæ, cum ipse alienigena pullus accreuerit, suos eijcere dicitur, ita vt pereant. alij eos a genitrice occidi, & dari in cibo cuculi pullo aiunt, videlicet improbatos propter speciem cuculi elegantiozem. Sed quanquam plurima ex ijs vidisse nonnulli confirmant, tamen de pullorum interitu non conuenit inter omnes. alij enim cuculum ipsum repetere nidum, cui suum ouum mandarit, pullosque deuorare nutricis volunt: alij pullum cuculi, quod magnitudine præstet, posse percipere cibum omnem oblatum, atque ita cæteros fame perire autumant: alij ipsum, vt fortiozem, cæteros pastus consortes occidere auctores sunt. Sed prudenter sanè procreationem moliri videtur cuculus. Cum enim se ignaum, minimèque opitulandi potentem nouerit, facit supposititios suos pullos, quod seruari possint. Timiditate enim hæc auis excedit, quippe quæ ab auiculis vellatur, & præ metu earum fugiat.

CAPVT XXX.

De Apodū nidulatione, & Caprimulgi forma.

APODES, quos aliqui cypselos appellant, similes esse hirundinum, dictum iam est. Haud enim discerni ab hirundine possunt, nisi quod tibiis sunt hirsutis. Nidum specie cistellæ productæ longiùs, fictæ ex luto, vno aditu dato arctissimo, faciunt: idque locis angustis intra saxa & specus, vt & belluas deuotare possint, & homines. Quem caprimulgum appellant, auis, montana est, magnitudine paulo maior quàm merula, minor quàm cuculus, moribus mollior: parit oua duo aut tria cum plurima. Sugit caprarum vbera aduolans, vnde nomen accepit. Cum suxerit, vber extingui, capramque excæcari aiunt. Parum clarè interdium videt, sed noctu perspicax est.

Aδος καλαμίδης νεοτρία. ήκει μὲν οὖν [ἐν ὄν.] ἐπιμάζει δ' ἕκ αὐτός, ἀλλ' ἐν ἑ αὐτῆς νεοτρία, ὅταν αὐξάνῃ) ὁ τῆς κόκκυρος νεοτρία, ἐκ βάλλει τὰ αὐτῆς, (ὁ ἀπόλλων) οὐτως. οἱ δὲ λέγουσιν ὡς καὶ ἀποκτείνασα ἢ τρεφούσα διδάσκει τὰ φαλαίην. Ἄλλ' ἂν τὸ καλὸν ἐστὶ τὸν τῆς κόκκυρος νεοτρία, ἀποδοκιμαζέ τὰ αὐτῆς τὰ μὲν οὖν πλεῖστα τούτων ὁ μολογούσιν αὐτοπλάγην ἡμετέροις τίνες. ὡς δὲ τῆς φασίας τῆς νεοτρία τῆς ὄρνιθος, ἔχουσιν αὐτὸν ἐπιφοιτῶντα τὸν κόκκυρα, κατεσθίειν τὰ τῆς ἀποδοκιμαζέ ὄρνιθος νεοτρία. οἱ δὲ, Ἄλλ' τὸ τὰ μέγιστα ὑποφέρειν τὸν νεοτρία τῆς κόκκυρος, ὑποκαταστατὰ παρὰ τρεφόμενα φάσκειν. ὡς λιμῶν τὸς ἐτέροις ἀπολλύσασα νεοτρία. οἱ δὲ, κρείττω ὄντα, ἀποκτείνωσι αὐτῶν τρεφόμενον αὐτῶν. δοκεῖ δὲ ὁ κόκκυξ φερόμενος ποιεῖσθαι τῆς τέχνης. Ἄλλ' ἂν τὸ σκευδεύειν αὐτὰ τῆς δελίδου, καὶ ὅτι ἐκ αὐτῶν διδάσκει βοήθειαν. Ἄλλ' ἂν τὸ ὡς τῆς ἀποδοκιμαζέ ποιεῖ τὸς αὐτῶν νεοτρία, ἵνα σωθῶσι. τῆς δὲ δελίδου ὑποβάλλει τῆς τὸ ὄρνεον. πλεῖστα γὰρ ὑποτῆς μικρῶν ὄρνέων, καὶ φάσκει αὐτὰ.

ΚΕΦΑΛ. λ'.

Περὶ ἀπόδων καὶ ἀγροθήλου.

OI δ' ἀποδες, οἷς καλοῦσι τινες κυφέλλοις, ὅτι μὲν ὅμοιοι ταῖς χελιδόσιν, εἴρηται παρ' ἄλλοις. οὐ γὰρ ῥά θεν γινώσκει παρὰ πλεῖστον χελιδόνα, πλεῖστον τὰ πλεῖστον κημέλιον ἔχειν δασεῖδου. οὗτοι νεοτρίασι ἐν κυφέλλοισιν ἐκ πηλῶν πεπλασμέναις μακράς, ὅσων εἰς δύναι ἐχούσας. ἐν τῆν δὲ ποιεῖται τὰς νεοτρίας ὑποπέτραις ἐκ σπηλαίοις. ὡς καὶ τὰ θηρία, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἄλλ' ἀφ' ἑαυτῶν. ὁ δὲ καλούμενος ἀγροθήλος, ἐστὶ μὲν ὄρεινός, τὸ δὲ μέγεθος κοτύφου μὲν μικρῶ μείζων, κόκκυρος δ' ἐλάττων. ήκει μὲν οὖν ὡς δύο ἢ τρία τὸ πλεῖστον, τὸ δὲ ἦθος ἐστὶ βλακικός. θηλάζει τῆς αἴγας παρὰ τὸν μῦθος. ὅθεν καὶ τοῦτομ' εἴληφε. φασὶ δ', ὅταν θηλάσῃ τὸν μῦθον, ἀποσβέννυσθαι τε, καὶ πλεῖστον αἴγα ἀποτυφλοῦσθαι. ἐστὶ δ' ἐκ ὀξύποδος τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ τῆς νυκτὸς βλέπει.

ΚΕΦΑΛ. λα.

CAPVT XXXI.

Περί κροτάκων.

De coruorum nidificatione & fatu.

ΟΙ δὲ κροτάκες, ἐν τοῖς μικροῖς χωρίοις, καὶ ὅπου μὴ ἰσχυρὴ ἔσφῃ πλείοσι, δύο μόνον γίνονται καὶ τοῖς ἑαυτῶν νεοττοῖς, ὅταν οἰοῖται ὡς ἢ δὴ πέτεσθαι, τὸ μὲν ἄνω τὸν ἐκβάλλουσι, ὑπερὸν δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐκδιώκοντι. πικτεῖ δὲ ὁ κροτάξ καὶ τέτραρα καὶ πέντε. πῶς δὲ τὸν χρονον ἐν ᾧ ἀπαλόντο οἱ Μυθία ξένοι ἐν Φάρσαλα, ἐρημία ἐστὶ [τοῖς τόποις] τοῖς πᾶσι Ἀθηναῖς Ἐπελοποννησον ἐγήμετο κροτάκων ὡς ἐζήτων ἀποθνήσκοντι τῆς πρὸ Ἀλλήλων * δηλώσεως.

Corui locis atetioribus, & vbi non satis cibi pluribus sit, duo tantum incolunt: & suos pullos, cum iam potestas volandi est, primum nido eiciunt, deinde regione tota expellunt. Parit coruus quatuor & quinque. Tempore, quo apud Pharsala hospites Medix periere, corui locis Athenarum Peloponnesique defuerunt, quasi sensum haberent aliquem, quo inter se rerum euenta significarent, & mouerentur.

γρ. ἰδού-
σας plin.
δικασίας,
li. 10. 12.
vide de
hoc loco
Victor.
Var. 37.
8.

ΚΕΦΑΛ. λβ.

CAPVT XXXII.

Περί αἰετῶν.

De sex Aquilarum generibus, earumque nidulatione, & venatione.

ΤΩΝ δὲ αἰετῶν ἔστι πλείονα γένη. ἐν μὲν ὁ καλούμενος πύργουρος, οὗτος καὶ τὰ πεδία καὶ τὰ ἄλση, καὶ πᾶσι τὰ πόλεις γίνονται ἐνίοι δὲ καλοῦσι νεβροφόρον αὐτόν. πέτεται δὲ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰ ὕλην, ἀπὸ τῶν δασέων. τὰ δὲ λοιπὰ γένη, ὀλιγαίς εἰς πεδία καὶ εἰς ἄση φοιτᾷ. ἕτερον δὲ γένος αἰετῶν ἔστιν, ὃ * πλάγος καλεῖται, δούτερος μεγάλῃ καὶ ῥώμῃ. οἰκεῖ δὲ βήσας, καὶ ἄγλη καὶ λίμνας. ὅπτε καλεῖται δὲ νεβροφόρος καὶ μορφίος. οὗ καὶ Ὀμηρος μίμνηται ἐν τῇ Γεῖαμου ὁδῷ. ἕτερος δὲ, μέλας τὸ χρομα, καὶ μέγθος ἐλάχιστος καὶ κερπίσις τούτων. οὗτος οἰκεῖ ὄρη καὶ ὕλας. καλεῖται δὲ μολυμαίτος καὶ λαγωφόρος. ὁ κερπέφ δὲ μόνος οὗτος τὰ πεδία καὶ ὄρη. ἔστι δὲ ἀκρόβουλος, καὶ διδύμων καὶ ἀφθονός, καὶ ἀφοβός, καὶ μέγχιμος, καὶ ὀφθητός. οὗ γὰρ μινυεῖζει, ὡς δὲ λέληκεν. ἔστι δὲ ἕτερον γένος, ὡς κρότερος, λευκὴ κεφαλή, μετὰ δὲ μέγθος. πῶς δὲ βραχυτάτα, καὶ ὀρθόπυγοι πρὸς μέγθος, γυπὶ ὁμοίος. ὅρει πελαργός καλεῖται, * καὶ γυπὶ πᾶσι τοῖς οἰκεῖ δὲ ἄλση. τὰ μὲν κακὰ τὰ ὀρθά ἔχον τῆς ἄλλοις, τῶν δὲ ἀγαθῶν ὡς δὲ ἀλίσκεται γὰρ ἄνω κροτάκων καὶ τῶν ἄλλων. βαρὴς γὰρ καὶ ακρόβιος, καὶ τὰ τεθνεῶτα φέρων. ποιεῖ δὲ αἶετα καὶ βοᾶ, καὶ μινυεῖζει. ἕτερον δὲ ἔστι γένος αἰετῶν, οἱ καλούμενοι ἀλιαστοί. ἔστι δὲ ἕτερον αὐχένα τε μέγαν καὶ παχὺ, καὶ πῶς καμπτύλα, ὡς πύργοι δὲ πλατὺ. οἰκοῦσι δὲ πᾶσι δασέων καὶ ἀκτά. ἀρπάζοντες δὲ, καὶ οὐ διωκόμενοι φέρειν, πολλάκις κατὰ φέρειν εἰς βυθόν. ἔστι δὲ ἄλλο γένος ἔστιν αἰετῶν, οἱ καλούμενοι γνήσιοι. γίγνεται δὲ ἐν ἕντι. ἕτερον γένος αἰετῶν, οἱ καλούμενοι γνήσιοι. γίγνεται δὲ ἐν ἕντι. ἕτερον γένος αἰετῶν, οἱ καλούμενοι γνήσιοι. γίγνεται δὲ ἐν ἕντι.

Aquilarum plura sunt genera: vnum, quod Pygargus ab albicate cauda dicitur, ac si albicilla nomines. Gaudet hæc planis, & lucis, & oppidis. Hinnularia à nonnullis vocata cognomine est. Montes etiam sylvasq; suis freta viribus petit. Reliqua genera, raro plana & lucos adeunt. alterum genus magnitudine secundum, & viribus, planga, aut elanga nomine, saltus, & conualles & lacus incolere solitum, cognomine anataria, & morphna à macula pennæ, quæ nœuia dixeris: cuius Homerus etiã meminerat in exitu Priami. Tertium genus colore nigricans, videtur nomen accepit, ut pulla & fulua vocetur. Magnitudine minima, sed viribus omnium præstantissima hæc est. Colit montes ac sylvas, & lepolaria cognominatur. Vna hæc fetus suos alit, atque educit. pernix, cœcinna, polita, apta, intrepida, strenua, liberalis, non inuida est: modesta etiã, nec petulã, quippe quæ non clangat neq; lippiat, aut murmurat. Quartum genus percnopterus ab alarum notis appellatum: capite albicante, corpore maiore, quàm cæteræ adhuc dictæ, hæc est: sed breuioribus alis, cauda longiore. Vulturis speciẽ hæc refert: subaquila, & môtana ciconia cognominatur. Incolit lucos: degener, nec vitis cæterarum caret, & bonorum, quæ illæ obtinet, expertus est: quippe quæ à coruo cæterisq; id genus alitibus verberatur, fugetur, capiatur. Grauis est. n. victu iners, exanimata fert corpora. Famelica sæper est, & querula, clamitat, & clãgit. Quintum genus est, quod halizetus, hoc est, marina, vocatur, ceruico magna, & crassa, alis curuantibus, cauda lata. Moratur hæc in litoribus, & oris: accidit huic sæpius, ut cum ferrè quod ceperit, nequeat, in guttorem demergatur. Sextum genus gneium, id est, verum germanumque, appellant.

γ. καὶ γυπὶ
ινάσι. β.

καὶ γυπὶ
ἐπιπέσι.

Vnum hoc ex omni avium genere esse veri incorruptique ortus creditur. Cætera enim genera, & aquilarum, & accipitrum, & minutarum etiam avium, promiscua adulterinæque inuicem procreant. Maxima aquilarum omnium hæc, maior etiam quàm ossifraga: sed cæteras aquilas vel sesquialtera portione excedit. Colore est rufa, conspectu rara, more eius quam cymindem vocari diximus. Tempus aquilæ operandi volandique à prandio ad meridianum. Mane enim quiescit vsquedum forum frequens, & prandendum iam fit. Senescentibus aquilis rostrum superius accrescit, incuruaturque subinde magis magisque, vt demum fame intereant. Cui rei data est fabula, vt hoc ita accidat aquilæ, quoniam cum olim homo esset, hospiti iniuriam intulerit. Condunt reseruântque suo in nido quantum cibi pullis superfit. Quod enim die quaque facultas venandi non datur, fit interdum, ne, quod portent, extrinsecus habeant. si quem deprehenderint violantem nidum, verberant suis alis, & vnguibus lacerant. Nidulantur locis non planis, sed celsis, præcipuè quidem arduis faxis, & præcipitibus, sed arboribus etiam. Alunt suos pullos, donec potestas volandi fiat: tum nido eos expellunt: post regione, quam ipsi genitores incolunt, tota exterminant. Tenent enim singula aquilarum paria longum tractum: vnde fit ne vlllo pacto vicinos habere patientur. Venantur locis non suo nido propinquis, sed longè distantibus. Rapta non protinus ferunt, sed cum corripuerint, & sustulerint, deponunt, expertæque iam pondus requiescunt. Leporem etiam non statim rapiunt, sed expectant dum prodeat in plana. Nec protinus de alto in terram ruunt, sed paulatim descendunt. Quæ ideo faciunt, vt tutiores ab infidiis sint. Confidunt etiam locis editioribus, quia difficulter à terra tolluntur. Volant sublimes, vt per quàm maximè procul aspiciant: quapropter homines solam avium omnium aquilam esse diuinam perhibent. Omnes profectò, quibus vngues adunci, minimè in faxis consistunt, quoniam faxi durities impedimento curuaturæ vnguium est. Venatur aquila lepores, hinnulos, vulpes, & reliqua quæ vincere valeat. Viuit tempore longo, quod diurnitate nidi eiusdem declaratur.

A φασὶ δὲ τοῦτοις μόνοις καὶ τῶν ἄλλων ὀρνίθων γησίους εἶναι. (τὰ γὰρ ἄλλα γένη μέμικται καὶ μεμοίχθαι ὑπὸ ἀλλήλων, καὶ τῶν αἰετῶν καὶ τῶν ἰερακῶν, καὶ τῶν ἐλαχίστων. ἐστὶ δ' αὖτὰ μέγιστος τῶν αἰετῶν ἀπὸ πάντων, μείζων τε τῆς φήνης· τῶν δ' αἰετῶν καὶ ἡμίολιος, χροῶμα ξανθός. φαίνεται δ' ὀλιγάκις, ὡς περὶ ἡ καλουμένη κούμινδης. ὡρα δὲ τῆ ἐργάζεσθαι αἰετῶν καὶ πέτεσθαι ἀπὸ ἄριστου μέγρε δούλης. ὁ γὰρ ἔωθεν καθίπται μέγρε ἀγρῶν πληθύνουσι. γηρασκοῖσι δὲ τοῖς αἰετοῖς τὸ ῥύθρον αὐξάνεσθαι τὸ δῶμα, γαμψοῦ μῆρον αἰεὶ μάλλον, καὶ τέλος λιμῶ ἀποθνήσκουσι. ἔπιλέγεται δὲ τίς ἑ μύθος, ὡς τῆτο πάρα, δὲ τί δῶδεσπός ποτ' ὦν, ἡδίκησε ξένον. ἀποτίθηται δὲ πῶν παρὰ τῶν οὐρανῶν Ἐσφίω τοῖς νεοτῆσι, ἀφ' ὅ μὴ βύπορον εἶναι) καθ' ἑκάστην ἡμέραν αὐτῶν πορίζεσθαι, εἴσοτε οὐκ ἔχοισιν ἔξωθεν κομίζεσθαι. τυπιοῖσι δὲ τῶν πτέρυγι, καὶ τοῖς ὀνυξίν αὐτῶν.

C τῶν αἰετῶν, ἀπὸ τῶν λαβῶσι σιδωροῦ μῆρον παρὰ τῶν νεοτῆσι. ποιουῦται δ' αὐτὰς οὐκ ἐν πεδίοις τόποις, ἀλλ' ἐν ὑψηλοῖς, μέγιστα μὲν ἐν πέτραις ἀποκρήμνοισι, οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δένδρων. τρέφοισι δὲ τοῖς νεοτῆσι, ἕως ἂν δυνατοὶ γένωνται πέτεσθαι. τότε δ' ἐκ τῆς νεοτῆσι αὐτοῖς ἐκβάλλουσι, ἑ ἐκ τῆ τοῦ τοῦ τῆ

* παρὰ αὐτῶν πῶντος ἀπελαύουσι. ἐπέχθη γὰρ ἐν τῶν ἀετῶν πολλῶν τόπον. δὲ περὶ οὐκ εἶα πλησίον αὐτῶν ἄλλοις αὐλιαθῶναι. πῶν γῆραν ἢ ποιῆται, οὐκ ἐκ τῶν ἐπιπέδων τόπων ἢ νεοτῆσι, ἀλλὰ συχρὸν ἀποτῆσι. ὅταν ἢ κυνηγῆσι ἑ ἄρη, τίθησι, ἑ οὐκ εὐθὺς φέρη, ἀλλὰ ἀποπειρατῆσι τῶ βάρους, ἀφίησι. [καὶ] τοῖς δασύποδας δ' οὐκ εὐθὺς λαμβάνη, ἀλλ' εἰς τὸ πεδῖον εἰσάσας παρελθεῖν. ἑ κατὰ βάρους οὐκ εὐθὺς εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' αἰεὶ ἀπὸ ἑ μείζονος ὅταν τὸ ἔλαττον ἑ μικρόν. ἀμφω ἢ τῶν τα ποιῆσθαι ἀσφάλειαν τῆ μὴ ἐνδρεύεσθαι. καὶ ἐπὶ ὑψηλοῦ καθίζει, ἀφ' ὅ βραδέως ἀγρεσθαι ἀπὸ τῆς γῆς. ὑψοῦ δὲ πέτεσθαι, [ὅπως] ὅταν πλῆστον τόπον καθορεῖ. δὲ περὶ θεῖον οἱ ἀνδροποὶ φασιν εἶναι) μόνον τῶν ὀρνέων. πῶντες δ' οἱ γαμψοῦ μῆρον [οὐχ] ἡκιστα καθίζουσι ὅταν πέτρα, ἀφ' ὅ τῆ γαμψότητι ἐμπόδην εἶναι) ἢ σκληρότητα. θηρεῦει δὲ νεῖροις, καὶ λαγῶς, ἑ ἀλώπεχος, ἑ τὰ λοιπὰ, ὅσων κρατεῖν οἶος τ' ἔστι. μακρόβιος δὲ ἔστι. δῆλον δὲ τῆτο οὐκ ἐν τῶ πῶν νεοτῆσι τ' αὐτῶν αἰεὶ ἀφ' ὅ μῆρον.

Gaz. εἶναι αὐτῆς

ΚΕΦΑΛ. λγ'

CAPVT XXXIII.

Περὶ ὠπιδῶν.

De aue quadam Scythica, & eius nidificatione.

ΕΝ δὲ Σκυθία ὀρνίθων γένος ἐστὶ αἰ ὠπι-
δες. τῷτο τίκτει δύο νεοττοῖς. οὐκ ὄπι-
κείνηται δὲ, ἀλλ' ἐν δέρματι λαγωῦ ἢ ἀγί-
πεκος ἐγκρύψασα, εἰς ἐπ' ἀκρῶ ἢ τὰ δέν-
δρα φυλάττει, ὅταν μὴ τύχη θηρόων. καὶ
πὶς διαβαίνει, μάχεται ἔ τι τῶν αἰσ πτέρυ-
ξιν, ὡς τῶν οἱ αἰετοῖ.

Scythia terra incolae auis est, magni-
tudine otidis, hoc est, auis tarda, quae
duos procreat pullos: & quae reperit ova,
non incubitu fouet, sed condita in lepori-
na aut vulpina pelle relinquit, atque ita
obvoluta in summa arbore collocat. Cum-
que a venatione vacat, custodit. Et si quis
scandit, impugnat, & verberat alis, pe-
rinde ut aquilae faciunt.

ΚΕΦΑΛ. λδ'

CAPVT XXXIV.

Περὶ νυκτερινῶν ὀρνίθων, καὶ φλώης, καὶ δίαμετῆ.

De Noctua, Cicunna, & Ossifraga.

Γλαυκῆς ἢ καὶ νυκτερινῆς, καὶ τὰ λοιπὰ
ὅσα τῆς ἡμέρας ἀδιωκτεῖ βλέπειν, τῆς
νυκτὸς μὲν θηρόωντα πλὴν Ἐσφίω ἀδύς πο-
εἰζέται. οὐ καὶ πᾶσιν δὲ πλὴν νύκτα τῷτο
ποῖς, ἀλλ' * ἀγρὶς ἐσπερου, καὶ πῶς ὄρ-
θρον. θηρόων δὲ μῦς καὶ σαύρας καὶ * σπον-
δυλάς, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ζωάκια. ἢ δὲ κα-
λουμένη φλώη, ἐστὶν ὀπίσθεν, καὶ βύσιος, καὶ
δύπνοφορος, καὶ ἡπίος, ἔ τι τὰ τέκνα ἐκτρέφει ἔ
τὰ αὐτῆς, ἔ τι τῶ ἀετῶ. καὶ γὰρ αὐτῆ ὅταν ἐκ-
βάλλη ἐκφύσας, ἀναλαβοῦσα τρέφει. ἐκβάλλει
γὰρ ὁ αἰετὸς πῶς ὄρας, ἐπὶ βίου δέομα,
ἔ οὐπω διωάμα πεπεσται. ἐκβάλλειν δὲ

Noctuae, cicunnae & reliqua quae in-
terdiu nequeunt cernere, noctu
venando cibum sibi acquirunt. Verum
non tota nocte id faciunt, sed vesper-
tino & matutino. Venantur autem
mures, lacertas, vertillos, & eiusmodi
alias quasdam bestiolas. Quae ossi-
fraga appellatur probe & foetificat, &
viuit. Coenagerula, & benigna est. Nu-
tricat bene & suos pullos, & aquilae:
cum enim illa suos nido eiecerit, haec
recipit eos, ac educat. Mittit nam-
que suos aquila ante quam tempus sit,
adhuc parentis operam desiderantes,
nec volandi adeptos facultatem: quod
per inuidiam ita facere creditur. Na-
tura enim inuida, & famelica est, nec
copiosae venationis. Magnum tamen
quid nanciscitur cum venatur. Inui-
det igitur suis liberis iam maiusculis,
atque edaciuseculis, & ob eam rem
vnguibus secat. Pulli etiam ipsi inter
se pugnare incipiunt de sede, ac postu-
itaque a parente eijciuntur, & pul-
santur: deiecti vociferantur, pericli-
tanturque: sed ossifraga recipit eos be-
nignè, & tuctur, & alit, dum quan-
tum satis sit, adolescant. Parum haec
oculis valet: nubecula enim oculos ha-
bet laesos. at verò marina illa clarissima
oculorum acie est, ac pullos adhuc
implumes cogit aduersos intueri Solem.
Percutit qui recuset, & vertit ad So-
lem: tum cuius oculi prius lacryma-
rint, hunc occidit, reliquum educat.
Vagatur haec per mare, & litora, vn-
de nomen accepit: viuitque auium
matinarum venatu, ut dictum est. aggre-
ditur singulas: cum emergentem ob-
seruarit, refugit: auis, ut eolans vi-
dit aquilam, metu perculsa se rursus in-
gurgitat, ut in diuersa prolapsa emergat:
sed

Sylb. πῶς
ἐσπερου,
γρ. σπονδυ-
λάς,

Ca. ἐν δὲ
οὐκ ὄρα-
σις, vel ἡ
πυλαβή

Scrib. ὁ
ἢ ἀλιγι-
πῆς,

γὰρ ἐστὶ φρονερός καὶ ὄξυπείνος, * ἐπὶ δὲ ὄξυ-
λαβῆς. λαμβάνει δὲ μέγα, ὅταν λαβῆ. φθ-
νῆ ὅτω τοῖς νεοττοῖς ἀδρωομάμοις, ὅ τι φαγεῖν
ἀγαθοὶ γίνονται καὶ πᾶσι τοῖς ὄνουσι. μάχονται
δὲ καὶ οἱ νεοττοῖ ἐαυτοῖς πῶς τῆς ἐδρας ἔ τι
Ἐσφῆς. ὁ δὲ, ἐκβάλλει καὶ χέσσει αἰετῶ. οἱ
δὲ ἐκβαλλόμενοι βωάσι, καὶ οὕτως ἔσπονδα μ-
δάσει αἰετῶ ἢ φλώη. ἢ δὲ φλώη ἐπὶ γένος τ'
ἐστὶ, καὶ πεπῆρωται τοῖς ὀφθαλμοῖς. * ὁ δὲ
αἰετὸς, ὄξυωπέσατος μὲν ἐστὶ, καὶ τὰ τέκνα
ἀναγκάζει ἐπὶ ψιλά ὄντα πῶς τὸν ἥλιον βλέ-
πειν, καὶ τὸν μὴ βουλόμαρον, χέσσει καὶ σπῆ-
φει. καὶ ὅποτερου δὲ ἐμπεσῶν οἱ ὀφθαλ-
μοὶ δακρύσωσι, τῶν ἄποκτείνει, τὸν δὲ ἔτε-
ρον ἐκτρέφει. ἀνατείνει ἢ πῶς πλὴν γα-
λασῶν, καὶ ἢ θηρόων τοῖς πῶς τῶ γάλατ-
τῶ ὀρνίθας, ὡς τῶ εἴρη). θηρέει δὲ ἀπολαμ-
βάνων καθ' ἓνα, πῶς τῶ ἀναδύομαρον ἐκ τ'
θλαπῆς. ὅταν δ' ἴδῃ ὄρνις ἀνακῦπῶν τῶ δίαμε-
τῶν, πῶς τῶ φοβηθεῖς χαλαδύει, ὡς αὐτῆς ἀνακῦ-

sed hæc acie oculorum valens, sedulo A
aduolat donec vel strangulet in humore,
vel per summa corripiat. Vniuersas nun-
quam inuadit: arcent enim frequentes,
respergentesque suis alis repellunt.

CAPVT XXXV.

Fulicarum aucupatio.

Fulicæ spuma capiuntur, appetunt e-
nim eam auidius. Quocirca spuma
inspersa eas venari in vsu est. Caro ea-
rum probi odoris est, excepta parte po-
steriore vltima, quæ sola limum olet.
Pinguescunt satis, & esui sunt.

CAPVT XXXVI.

De accipitrum generibus numero decem.

Accipitrum genus præcipuum buteo
est, triorchæ à numero testium nun-
cupatus. secundū, æfalo. tertium, circus.
Stellaris autem, palumbarius, & pernix
differunt. appellantur subbuteones, qui
latiores sunt: alij percæ, & fringillarij
vocantur: alij læues, & rubetarij, qui a-
bundè viuunt, atque humiuolæ sunt.
Genera non pauciora quàm decem, es-
se accipitrum, aliqui prodiderunt: quæ
modo quoque venandi inter se dissident.
alij enim columbam humi confidentem
rapiunt, volantem non appetunt; alij
super arborem, aut tale quiddam confiden-
tem venantur: sin humi est, aut volat,
non inuadunt. alij neque humi, neque
in sublimi manentem aggrediuntur, sed
volantem capere conantur. Fertur etiam
à columbis quoque accipitrum genus co-
gnosci. Itaque cum accipiter prouolat,
si sublimipeta est, manent quo constite-
rint loco: sed si humipeta, qui prouolat,
est, non manent, sed continuo a-
uolant. Thraciæ parte, quæ olim Ce-
dropolis vocabatur, homines societate
accipitrum per paludes aucupantur. Cum
enim ipsi lignis quæ teneant, arundines
& fruteta mouerunt, quò aues euolent,
accipitres desuper insectantur: quorum
metu aues perculsæ terram repetunt: mox
homines percutiunt baculis, itaque ca-
piunt, tum partem earum quas ceperint,
auium, accipitribus impartiantur. Quin-
etiam apud Mæotidem paludem lupos
esse piscatorum familiares, aiunt: & nisi
partem suam à piscatoribus acceperint,
retia cum in terra expansa resiccantur,
lacerare. Ratio auium talis est.

λων: ο δε, αλφ το οξυ οραν, αει πετεται,
εως αν αποπνιξη, η λεβη μετεωρον. α δε βας
γδρ ου επιχρησ, ραινουσαι γδρ απρυχισι
ταις πλερυξιν.

ΚΕΦ Α Λ. λε'

Γεει κέπφοι.

ΟΙ δε κέπφοι, αλίσκονται τω αφρω
κεφαλαιοι γδρ αυτον. δε παρθερανον-
τες θηρωδισιν. εχδ δε πτω μδρ διηλυ αρχε
διωδη: το δε πυγαϊον μονον * θυνης εζει. G. αιδε
γινονται δε πιονες.

ΚΕΦ Α Λ. λς'

Γεει ιερακων.

ΤΩΝ δ' ιερακων κατ' επος μδρ, ο
πειορχης. δουτερος δ', ο αισαλων
τειρας, ο κίρκης. ο δ' ασελας, η ο φασο-
φονος, και ο * αφρης, αλλοιοι. οι δε πλατυ-
τεροι ιερακες, αποτειορχαι κελευται. αλ-
λοι δε, αφροι και απιζια. οι δε λεφοι και οι
φριωολοχοι, ουτοι διβιωπατοι και ραμαλο-
πιηται. γρη δε τω ιερακων φασι τινες εη)
ουκ ερατω τω δεκα. αλφ φερασι δε αλλη-
λων. οι μδρ γδρ αυτω, επι της γης καθημε-
νου τυπιοισι πτω αφεραω, και σιναρπα-
ζοισι. πετομδης δ' ου τη γημοισιν. οι δ' επι
δενδρου μδρ η υνος αλλου καθημδλυ θηρωδ-
σιν. επι τ γης δ' εσης, η μετεωρα, εχ απων)
οι δ' ετ' επι τ γης, ετ' επι της καθημδης ηγ-
γανσιν, δηα πετομδλυ πειρωνη λαμβδν.
φασι η αφ αφεραω γνωσκδν εκασον τουτων
τ γηω. ωτε παρθεραμδλων, εαν μ η τω με-
τεωρα θηρων, μδρδν οπου αν κεδημδμαι τυχουσιν
εαν η η χαματυπων ο παρθεραμδμος, ουχ
απομδν, δηα αιαπετελ. εν η * θεακης τη
καλουμδμη ποτε * Κεδροπολη, ον ω ελεθ θη-
ρωδσιν οι ανθεσοποι τα ορνιθα κοιη μτ τ ιε-
ρακων. οι μδρ γδρ, εχοντες ζυλα, σοδοισι τ κα-
λαμον ε τ υλω. ινα πετων) τα ορνιθα. οι δε
ιερακες, ανωθεν αφ φαινομδνοι, και αδιωκασι
αυτα η, φοβδμδμα, και τω πετε) παλιν παρος η
γλω. οι δ' ανθεσοποι τυπιοιες τοις ζυλοις, λαμ-
βανσιν, η τ θηρας μεα διδασιν αυταις. ριπιοισι
γδ τ ορνιθων. οι η, απολαμδανσιν. ε αφη
Μαιωτην δε λιμνω τοις λυχοις φασι σινηης

η) τοις ποιημοιοις τ θραν τω ιχθυων. οταν δε μη μεταδιδωσι, δεφ φθιρειν αυτω τα δικτυα
εραμδμδμα [ε] τη γη. τα μδρ ουω παρ τοις ορνιθασ τδτοι εχει τον εσπον.

A

ΚΕΦΑΛ. λζ'

CAPVT XXXVII.

Τίνα τῶν ἰχθύων ἦν.

De ingenio marinorum & fluuiatilium piscium, pro ratione commodioris vitæ.

ΕΣΤΙ δὲ καὶ ἐν τοῖς θαλάττοις ζώοις πολλά τεχνικὰ θεωρησάμενος πρὸς τοὺς ἐκείνων βίους. πᾶσι τε γὰρ θρυλλοῦ μύθου πρὸς τὸν βατραχὸν τὸν ἀλιέα καλοῦ μύθου, ἔστιν ἀληθῆ, καὶ πᾶσι πρὸς τὴν ναρκίαν. ὁ μὲν γὰρ βάτραχος, τοῖς πρὸ τῆς ὀφθαλμοῦ ἀποκρεμμύθοις, ὧν τὸ μὲν μήκος ὅτι τριχῶδες, ἐπ' ἀκροῦ δὲ στρογγύλον, ὡς πρὸς περὶ σκεῖ μύθου ἐκατέρωθεν ἀλιέας χάριν. ὅταν οὖν ἐν τοῖς ἀμμώδεσιν ἢ θολώδεσιν ἀναταράσσας κρύψῃ ἑαυτὸν, ἐπαυρῆ πᾶσι τριχῶδη κηπίοντων ἢ τῶν ἰχθύων, συγκαταστή μετὰ τὸ πρὸς τὸ σῶμα πρὸς τὴν ἢ τε ναρκίαν ναρκῶν ποιούσα ὧν ἀνὰ κρητῆσιν μέλλῃ ἰχθύων, πᾶσι ἔστω ὅτι ἔχει ἐν τῷ σωματικῷ μύθου, πρὸς τὴν ἢ τε ναρκίαν. καὶ ἀκρυπτεται ἢ εἰς πλὴν ἀμμῶν καὶ πηλῶν. λαμβάνει δὲ πᾶσι ὅτινέοντα, ὅσα ἀνὰ ναρκίαν ὅτινέοντα τῶν ἰχθύων. Ἐπὶ τούτου αὐτοῦ πηλῶν γρητῆσιν ἕντες. καὶ ἀκρυπτεται δὲ καὶ ἢ πρυγῶν αὐτῶν πλὴν οὐχ ὁμοίως. σημεῖον ἢ ὅτι τῶν τὸν ἔστω ζῶσιν. ἀλίσκεται γὰρ ἔχοντες κρητῆσιν πολλὰς, ὄντες ἀνὰ βραδυτάτοι, τὸν παχὺν τῶν ἰχθύων. ἔπειτα ὁ μὲν βάτραχος, ὅταν μίχεται ἔχει ἔστω πᾶσι θριξίν, ἀλίσκεται λεπτότερος ἢ ἢ ναρκίαν, φανεραῖς ἢ καὶ τοῖς ἀνὰ σφῶν ποιούσα ναρκῶν. καὶ ἀμμῶσι οἱ ἐαυτοῖς ἔστω ὄνος, ἔστω βάτραχος, καὶ ψήθα, καὶ ῥίνα. καὶ ὅταν ποιήσῃ ἑαυτὰ ἀδύνα, εἴτα ῥαβδύεται ἢ ἐν τῷ σωματικῷ, ἀκαλοῦσιν οἱ ἀλίξ ῥαβδία. πᾶσι δὲ μίχεται ἰχθύων πρὸς τὴν, ὡς πρὸς φυκία, ἀφ' ὧν πρὸς φονταῖ. ὅπου δὲ ἀνὰ ἀλίας ὅρατῃ, σὺν ἔστι θριξίν. ὅτι καὶ σημεῖα γρητῆσιν, κατακολυμβῶσιν οἱ ἀποκρητῆσιν, καὶ ἀκαλοῦσιν ἰερεῖς ἰχθύων σφῶν. εἴοικε ἢ συμπίωματι. κατὰ τὸ ὅπου αὐτῶν ἢ καρχήσας, σὺν σὺν ἔστιν, σὺν δὲ πρὸς δῖξ. κατεδίδοισι γὰρ πρὸς τοῖς καρχήσας. ὁ δὲ ὅφισ ὁ θαλάττιος, τὸ μὲν γρητῆσιν πρὸς ἀπλήσιον ἔχει πᾶσι γρητῆσιν, καὶ τὸ σῶμα. πλὴν ὅτιν ἀμμῶν ἢ ἔστω καὶ σφοδρότερος. εἰ δὲ ληφῆσθῃ καὶ ἀφῆσθῃ εἰς τὴν ἀμμῶν καὶ ἀδύνα) παχὺ, ὅτι ῥύγχει δῖξ ἰχθύων. ἔχει δὲ ὅτιν ἔστω τῶν ὅφισ ἢ καρχήσας σκεῖ πενδρα, ὅταν κατὰ τὴν τὸ ἀλίξ σφῶν ἐκ βεπέται πᾶσι ἐντὸς ἐκ τὸς, ἔως ἀνὰ ἐκ βεπέται τὸ ἀλίξ σφῶν. εἴθ' ἔστω εἰς βεπέται) πάλιν ἐντὸς.

SEd in marinis quoque animantibus Spermulta intelligi possunt, non sine solerti ingenio effici ratione vitæ commodioris. Nam & inuulgata illa de rana, quæ piscatrix cognominata est, & quæ de torpedine, vera omnino certaque sunt. Rana enim his, quæ gemina ante oculos suos dependent, quorum fila capilli speciem referunt, sed postrema rotundis quibusdam præpilantur, quasi esca causa additis: his, inquam, vbi locis arenosis aut faculentis obturbato solo se absconderit, piscatur, attollens illa sibi pendentia fila. Dum enim pisciculis occurrunt, & capita machinamenti pensilis pulsant, ipsa subtrahens fila allicit, donec eos summa in os adducat. Torpedo, pisces, quos appetit, afficit ea ipsa quam suo in corpore continet, facultate torpendi: atque ita retardos præ stupore capit, & vescitur. abdit se in arena, & limo, tum pisces, qui adnatantes obtorpuerint, corripit: quam rem plerique conspectam à se rerulerunt. Pastinaca etiam se ipsam occultat, sed non simili modo. Argumentum sic viuere hos pisces, adduci potest, quod sæpius habentes in ventre mugilem, capiuntur, velocissimum piscem, cum tardissimi ipsi sint. Tum etiam rana, quæ caruetit præpilatis villorum illis capitibus, macilentior capitur. Torpedinem autem vel hominibus inspirare torporem certum est. Obruunt arena sese & aselli & ranæ, & passeris, & squatina: cumque nullam sui corporis partem inestam reliquerint, verberant radiolis sui oris, quos piscatores virgulas vocant, quas pisciculi cum aspexerint, adnatant quasi ad algas, quibus vesci soliti sunt. Quo in loco Anthias sit, nullam ibi belluam esse, confessum est. Quo etiam indico securè spongiatores vrinantur, & sacrum hunc piscem ob eam rem nominant. Sed id casu sic euenire dixerim, quo modo & vbi sit limax, neque sus est, neque perdid: omnes enim limaces ab his eduntur. Serpens marina colore & corpore congrua proxima est, sed obscurior, atque acrior. Hæc si capta dimittatur foris, in arenam rostro quam primū adacto terebrat, subitque tota. Est ore acutiore hæc quam terrestres. Qui autem centipeda appellatur, vbi hamum deuorarit, euomit foras sua interiora, donec hamum eijciat: tum recipit intro, ac valet eadem qua antè salubritate.

γ. καταμύξ.

γρ. εἰς φεβή λυφθῆ,

appetitus his quoque nidorulentorum, ut terrestribus, est. Mordent non ore sed tactu totius corporis similiter, ut quæ vriticæ vocantur. Pisces, qui vulpes nuncupantur, cum se deglutisse hamum senserint, sibi opitulantur, ut centipedæ. Longius namque sese efferentes hami lineam abrodunt. Capiuntur enim locis nonnullis hamo multiplici, gurgite præalto, & fluctuoso. Quinetiam amia, cum belluam viderint aliquam, colligunt sese: & quæ magnitudine præstant, lustrantes gregem circumuallant: & si qua violatur, defendunt. Dentes his validi: & iam cum aliæ belluæ, tum amia aggressa, vulnera accepisse acrius visa est. Fluuiatilium sifurus mas plurimum curæ proli impendit: fœmina, ut peperit, abit. Sed mas quo in loco plurimus fœtus constiterit, perseverans oua custodit: nec alium præbet usum, nisi ut pisciculos ne deripiant fœtum, argeat: idque vel ad quadragesimum & quinquagesimum diem facit, donec satis iam aucta soboles, se tueri à cæteris piscibus valeat. Prehenditur sæpe à piscatoribus, vbi oua custodit. Dum enim arcet pisciculos, quatit, profilit, & ictum sonumque mouet. Manet apud oua tam ardente animo, ut cum sæpe à piscatoribus oua, si præaltis gurgitibus subsidunt, educantur, quoad magis fieri potest, in vadum, ipse tamen eodem studio fœtum sequatur, neque deferere vnquam patiat: tunc si minor sit natus, minusque vsu exercitatus, facile hamo capitur: sed si peritus, & hamifraga est, morsu dentis sui durissimi rumpit hamum, & fœtum assiduè custodit. Omnia verò tum nantia, tum stabilia, locis eisdem, quibus orta sint, aut similibus, degunt: suus enim quibusque cibus in iis est. Vagantur maximè, & oberrant, quæ carne aluntur, præter pauca, ut mugilem, salpam, mullum, æricam. Quæ autem pholis appellatur, mucorem, quem ipsa emittit, sibi obducit, ita ut in eo quasi cubili quiescat. Generis testati & expedis pecten potissimum, plurimèque se mouet volatu. Nam purpura & eius similia, parum admodum progrediuntur. De Euripto Pyrrhae pisces per hyemem omnes, excepto gobione, foras enatant propter frigus: locus hic enim frigidior est: sed incunte vèrte eodem redeunt. Vacat Euriptus scaro, & alofa, & reliquis spinosioris generis omnibus. Musteli etiam & spinaces in eo mari nequaquam gignuntur, necnon locustæ, polypi, bohitæ, atque alia quædam genera.

A βαδιζοισι δ' αἱ σαρκοπέριδρα τὸς ἄκριασθῶν, ὡς τὰ κὺ χερσὶν αἱ. ὧ μὲν οὖν σὺν σὺματι οὐ δάκνοισι, τῆ δὲ ἀπὸ καὶ ὄδον τὸ σῶμα, ὡς περ αἱ καλοῦνται κηρίδα. τὴ δὲ ἰχθύων αἰόνομαζόμεναι δὲ ὡπεκεσ, ὅταν ἀφῶνται ὅτι τὸ ἀγκιστρον κατὰ πτωκάσι, βοηθοῦσι παρὰ τῆσ, ὡς τὰ ἢ σαρκοπέριδρα. αἱ αδραμύοισι γὰρ ἕπι πολὺ τὸς ἴορμια, ἀπὸ τῶν αἰσιν αὐτῆσ δὲ ἰσθῶν ὅττι εἰσὶν τὸποισ πολλοῖσ ἀγκιστροῖσ, ὅττι ῥῶδοισι καὶ βαθῆσι τὸποισ. συσρέφονται ὅττι αἱ ἀμια, ὅταν ῥῶδοισι

B τῆσ θείον ἴδωσι, καὶ κύκλω αὐτῆσ πῶν ἐνέοισιν αἱ μέγισται· καὶ ἀπληταί τίνος, ἀμυώοισιν· ἐχοισι δὲ ὄδον τῶσ ἰσχυροῖσ κὺ ἡδὴ ὡπλαι κὺ δὲ αἱ ἀμια ἐμπροσθα κὺ κατεκκυδοῖσα. τῆσ δὲ ποταμῶν ὅ γλαῖσι ὁ ἀρρῶν, πῶσ τὰ τέκνα ποιεῖται ὅττι μῆλασ πολλῶ. ἢ μὲν γὰρ θήλασ, τεκνύσα, ἀπαλλάττειται· ὁ δὲ ἀρρῶν, οὐ ἀπὸ πλάστον συστῆ τῶ κημάσ, ὡσφυρα καὶ πῶν ἐμῶν, ὡσθὲ μίασ ὡφείλασ ἀλλῶ πῶν ἐχόμενος, πλῶν ἐρύκων τῶ λα ἰχθύσθῶσ, μὴ διαρπάσωσι τῶ γόνον κὺ τῶ τῶ ποιεῖ ἢ μέρασ τετταράκοντα ἢ πενήκοντα, ἕωσ ἀπὸ αἰσθῆτῶσ ὁ γόνος, δυνῆται θῶσ φθῶν γὰρ ἀπὸ τῶ δὲ ἰχθύων γενώσκειται δὲ ἕωσ τῶ δὲ ἰσθῶν οὐ ἀπὸ τῶσ ὡσφυρα κῶν. ἐρύκων γὰρ τὰ ἰχθύσθῶσ ἀπῆσ, ἢ ἡσθῶσ ποιεῖ ἢ μυχμόν. οὐτῶ δὲ φιλοσόφωσ μέγιστῶ τὸσ ὡσ, ὡσθὲ οἱ θῶσθῶσ ἐκάστω. ἐὰν ἐν βαθείασ ρίχασ τὰ ὡσ παρῶσ, ἀπὸ γονῶσ ὡσ ἀπὸ νωνῶσ εἰσ βραχύτατον· ὁ δὲ ὁμοίωσ ὅττι ἀπὸ γονῶσ

C λείπει τῶ γόνον ἀλλ' ἐκ μὲν νέοσ τῶσ, τῶσ ἕωσ ἕωσ τῶ ἀγκιστρον ἐάλω, ἀπὸ τῶ ἀρπάζων τῶ παρῶσ τῶ ἰχθύσθῶσ ἐκ μὲν ὅττι ἡ σῶσ ἡσθῶσ ἢ ἀγκιστροφάγῶσ, λείπει μὲν οὐδ' ὡσ τῶ γόνον, ὧ δὲ ὄδον τῶ σκληροτάτω σῶν δακῶν, θῶσ φθῶσ τὰ ἀγκιστρα. ἀπὸ μῶσ ὅττι τὰ πλωτά, κὺ τὰ μόνιμα, ῥύτοισ νέμῶ) τῶσ τὸποισ ἐν οἷσ ἀπὸ φύοσι, ἢ τῶσ ὁμοίοισ τούτοισ. ἢ γὰρ οἰκεία ἔσθῶσ ἐκάστων, ἐν τούτοισ ἕσθῶσ. πλῶν αἰσ τῶσ μέγισται τῶσ ἄρκαφάγα. πῶν τὰ δὲ σαρκοπέριδρα ἄρκαφάγα, πλῶν ὀλίγων, ὅττι κερπέωσ, ἢ σάλπησ, ἢ τεύγλησ, κὺ χαλκίδοσ. ἢ δὲ καλοῦνται φωλίδα, ἢ μύξα κὺ ἀφίσι, πῶσ πλάττειται πῶσ ἀντίω, καὶ γὰρ κατὰ τῶσ θαλάσσησ. τὴ δὲ ὄσρα κοδέρμωσ ἢ ἀπὸ δανό κητίσ μέγισται ἢ πλείστον κητίσ δὲ αὐτῶσ πετόμωσ. ἢ γὰρ πορφύρα ὅττι μικρότατον παρῶσ ἔσθῶσ, καὶ τὰ ὁμοία τῶσ τῶσ. ἐκ δὲ τῶσ Εὐείπου ἢ ἐκ Γυρεῖσ οἱ ἰχθύεσ χημάσ μὲν ἐκ πλείοισιν ἔσθῶσ, πλῶν κωβιοῦσ, θῶσ τὸ φύχοσ. ψυχρότεροσ γὰρ ἕσθῶσ ὁ Εὐείπουσ· ἀμῶ δὲ τῶσ ἕσθῶσ πάλιν εἰσθῶσ ἕσθῶσ.

Scribe;

yr. o. i. u. s. Ga. v. i. u. que agnoscit.

G. τῶσ Πυρραῖσ alibi τῶσ Πυρραῖσ. aliter modo legendū.

ἢ γὰρ δὲ οἱ τῶσ Εὐείπου ἕτε σκάροσ, ἕτε θρίασα, οὐτῶ ἀλλο τῶσ ἀχαμθῶν ὡσθὲν, ὡσθὲ γαλει, ὡσθὲ ἀχθῆλαι, ὡσθὲ κῶσθοι, ὡσθὲ πολὺποδοισ, ὡσθὲ βολιτόμα, οὐδὲ ἀλλ' ἀπῆσ.

Tom. II. Oo ij

ἦν δ' ἐν τῷ Εὐρείῳ Φουδιῶν, οὐκ ἔστι
 περὶ γίγος ὁ ἀδύτος καβίος. ἀκμάζουσι δὲ τῷ
 ἰσχυρῶν οἱ μὲν ἀφοροῖ, τῷ ἔαρος, ἀχρῆς οὐ
 αὐ ἐκτέκασιν· οἱ δὲ ζωτόκοι, τῷ μετοπώρου,
 καὶ παρὲς τοῦτοίς κερφῆς καὶ τειγλαί, ἔτι ἄλλα
 τὰ τοιαῦτα πόρυτα. καὶ δὲ τῷ Λέσβου, καὶ τὰ
 πελάγια πόρυτα καὶ τὰ βρειπᾶδη, τίκειται ἐν τῷ
 Εὐρείῳ. ὀχλῶνται μὲν οὖν τῷ μετοπώρου,
 τίκτουσι δὲ τῷ ἔαρος. ἔστι δὲ καὶ τὰ σεραχί καὶ
 μὲν τὸ μετοπώρου, αἰαμίξ τὰ ἀρρένα τοῖς θη-
 λεσι καὶ τῷ ὀχλῶν· τῷ δὲ ἔαρος εἰσπλέουσι
 ἀφαικρυδιῶνα, μέγρις οὐ αὐ ἐκτέκασιν. καὶ
 δὲ τῷ ὀχλῶν αἰλίσκεται πολλὰ σίνεζυγμέ-
 να. ἦν δὲ μαλακίων πόμουργῆτον μὲν ἡ σι-
 πία, καὶ μόνον χρῆται τῷ * θόλω κρύψως
 χεῖν, καὶ οὐ μόνον φοβουμένη. ὁ δὲ πολυπόις
 καὶ ἡ τευθίς, ἀφ' ἧς φόβον ἀφίησι τὸν θόλον. ἀφίη-
 σι δὲ τῷ τα πόρυτα ὅσδε ποτε ἀδρόν τὸν θό-
 λον· καὶ ὅταν ἀφῆ, αὐξάνεται πάλιν. ἡ δὲ σι-
 πία, ὡσαυτ εἴρηται, ὅτε θόλω πολλάκις χρῆ-
 ται κρύψως χεῖν· ἔτι παρὲς δὲ εἰσαεῖς εἰς τὸ
 παρᾶθεν, αἰατρέφεται εἰς τὸν θόλον. ἐπὶ δὲ
 θηρῶν τοῖς μακροῖς τοῖς ἀποτέινουσι, οὐ μόνον
 τὰ μικρὰ ἦν ἰσχυρῶν, ἀλλὰ καὶ κερφῆς
 πολλάκις. ὁ δὲ πολυπόις, ἀνόητον μὲν ἔστι,
 (καὶ γὰρ παρὲς τῷ χεῖρα βαδίζει τῷ ἀ-
 δρόπου κατεμάχων) οἰκονομικῶς δ' ἔστι. πόρυ-
 τα γὰρ συλλέγει μὲν εἰς τῷ θαλάμῳ, οὐ τυνη-
 χόρει καποιῶν. ὅταν δὲ κατὰμαλώσῃ τὰ χρῆ-
 σιμῶτα, ἐκβάλλει τὰ ὄσρακα, καὶ τὰ κε-
 λύφια ἦν καρκίνων καὶ κογχυλίων, καὶ τὰς
 ἀχρῆτας ἦν ἰσχυρῶν· καὶ θηρῶν τοῖς ἰσχυρῶν,
 τὸ χρώμα μετὰβάλλον, καὶ ποιῶν ὁμοίον οἷς
 αὐ πλοιαζή λίθοις. τὸ δ' αὐτὸ τῷ ποίς καὶ
 φοβηθεῖς. λέγεται δ' ὑπὸ τίνων, ὡς καὶ ἡ σι-
 πία τῷ ποίς. παρᾶμοιον γὰρ φασὶ τὸ χρώ-
 μα τὸ αὐτῆς ποίς τῷ τόπω καὶ ὅν ἀφαι-
 τεῖται. ἦν δ' ἰσχυρῶν τῷ ποίς μόνον ἡ ῥίνη.
 μετὰβάλλει γὰρ τῷ χεῖρα, ὡσαυτ ὁ πολυ-
 ποίς. τὸ μὲν οὖν πλεῖστον γένος τῷ πολυπόδων, οὐ
 διεπίζει· ἔτι γὰρ φύσιν σίνεζυγμένον ἔστιν· σημεῖον
 δ' ἔστι πλουδῶνος γὰρ ἀφίησιν αἰεὶ πῆ, ἔτι τέλος,
 ἀφαιτεῖται. αἱ δὲ θηλεῖαι, μὲν τὸν τόπον τῷ ποίς
 πάροισι μάλλον, ἔτι γίνονται μωραῖ, καὶ οὐτε κυ-
 ματίζονται ἀφαιτεῖται· λαβὴν τε τῷ χεῖρα κα-
 τακλυμῶσθαι, ῥαδῶν· βλενωδῶς τε γίνονται,
 καὶ ὅσδε θηρῶν οἰσιν ἐπὶ παρᾶσκαθῆμε-
 να. οἱ δ' ἀρρένες, σκυτῶδῶς τε γίνονται καὶ γλιχρῶν·
 σημεῖον δὲ δοκεῖ εἶναι τῷ μὴ διεπίζειν, ὅτι μὲν τῷ
 γένεσιν τῷ πολυπόδων, εἰν τε ὅτε θηρῶν καὶ παρὲς τὸ φθινόπωρον, μέγαν πολυπόω οὐκέτι ῥαδῶν ἔστιν ἰδῶν

γρ. Σολῶ

A Gobionem album Euripi non esse pe-
 lagium certum est. Vigent pisces oui-
 pari vētis tempore, donec pariant: vi-
 uipari autumno, atque etiam mugiles,
 nulli, & reliqui generis eiusdem. Apud
 Lesbum insulam omnia tam pelagia quàm
 Euripica parere solent in Euripo. Coeunt
 autumno, pariunt vēte: cartilaginea e-
 tiam autumno. Mares cum fœminis cir-
 ca coitum congregantur: sed vēte subeunt
 Euripum disuncta: neque coniugium
 reperitur vllum, donec pariant, cum coi-
 tus tempore complura ex his sibi adha-
 rentia capiuntur. Mollium astutissima
 sepia est: sola hæc suo vitur atramento,
 non modò cum metuit, verum etiam
 abscondendi causa. Polypus atque lolli-
 go atramentum præ metu mittunt, sed
 accrescit denuo postquam miserunt, vt
 nunquam copia desit atramenti. Cete-
 rum sepia, vt dixi, sæpe vel sine pauore,
 suo vitur atramento ad se occultandam:
 & cum progressa paululum se ostenderit,
 redit in atramentum. Venatur etiam suis
 illis prælongis prætenturis non solum pi-
 sciculos, sed mugiles etiam sæpius. Po-
 lypus fatuus quidem est, cum ad manum
 demissam hominis accedit: sed prudens
 rei familiaris, cum omnia colligat, &
 in domicilio recondat: cumque consum-
 pserit quantum utile sit, abigit testas, &
 cancorum crustas, & putamina conchu-
 larum, & spinas pisciculorum. Sui etiam
 mutatione coloris venatur pisces: tra-
 hit enim sibi colorem similem iis quibus
 appropinquarit, faxis: quod idem etiam,
 cum metuerit, facit. Sunt qui sepiam
 quoque facere hoc idem autument:
 colorem namque eam sibi contrahere si-
 milem loco, in quo versatur, confir-
 mant. Sed piscium sola squatina ita affi-
 ci solet: mutat enim hæc more polypi,
 suum colorem. Genus polyporum ma-
 gna ex parte biennio viuere non po-
 test: sua enim natura tabi obnoxium est.
 Cuius rei indicium, cum pressus poly-
 pus aliquid subinde humoris emittat,
 demumque absumatur totus: quod fœ-
 minis à partu potissimum incidit. Stu-
 pent etiam fœminæ, vt neque vndis
 iactatae sentiant, & manu vrinantis de
 facili capiantur. Sordescunt etiam,
 nec præterea assidendo venari possunt.
 Mares verò alueo tument, & in mu-
 corem lentescunt. Indicium, ne bima-
 tum compleant, esse videtur, quod
 ab ortu eorum, qui æstate fit, ad autum-
 num non facillè grandem polypum videris,

cum paulò ante id tempus prae grandes spectentur. A partu ita fenescere debilitarique tam marem quam foeminam, ferunt, ut vel à pisciculis deuorentur, & facile à suis detrahantur cubilibus, cum antea nihil tale iis usu eueniat: tum verò paruos nouellòsque, quamuis recens natos, tamen nullo eiusmodi malo affici narrant: quinimo validiores esse, quàm grandes, confirmant. Sepias etiam bimatu non viuere, apertum est. Mollium vnus polypus exit in siccum, graditur per asperiora, vitat lauia. Validum cum cæteris suis partibus hoc animal sit, collo tamen imbecille, cum premitur, est. Mollia ita se habent. B Conchas tenuiores scabrasque efficere circum se velut loricam duram, eamque eo ampliorem, quo ipsæ sunt ampliores, atque de ea quasi latibulo aut casula quadam prodire, aiunt. Natura quoque polypus natura, & vitæ muneribus singularis est: nauigat enim per maris summa elatus. De imo gurgite effert se concha inuersa, ut ascendere possit facilius, & inani scapha enauiget: vbi verò emerfit, concham reuertit. Habet inter sua brachia membranulam quandam annexam similem iis quæ digitis insertæ palmipedum auium continentur: verum illa crassiusculæ sunt, hæc prætenuis est, & araneæ speciem imitatur. Hac velificat, cum aura inspirat, cirros pro gubernaculis utroque demittit latere. Si quid metuerit, concham protinus mari replet, atque ita demergit. De generatione incrementoque eius conchæ, nihil adhuc exploratum habeo. Videtur tamen non ex coitu gigni, sed sponte, ut cæteræ conchæ, prouenire. Nec verò an concha solutus viuere possit, certum adhuc est.

Α μικρόν δὲ πρὸς τοῦτου τῆς χαλεπότητος, μέγιστοί εἰσι οἱ πολυπόδες. ὁ τὸν δὲ τὰ ὡὰ ἐκτέκωσιν, οὕτω κατὰ γαστροσκοπικὴν ἀσθενεῖς γίνεσθαι ἀμφοτέρωθεν φασι, ὡς τὸ τῆν ἰσχυρῶν κατεσθίεσθαι, καὶ ῥαδίως ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τῶν φωλεῶν. ἄλλοτερον δὲ τοιοῦτον ὁρᾶται ἐν πάσῃ. ἐπὶ δὲ τοῖς μικροῖς καὶ νέοις τῆν πολυπόδων μὲν τῶν ἡμέσιν ὁρᾶται φασι τοιοῦτον πάσῃ, ἀλλ' ἰσχυροτέρους εἶναι τῶν μεγάλων. οὐ διετίθεισι δὲ ὁρᾶται ἀσπίται. εἰς δὲ τὸ ξηρὸν ὄξερχε) μόνον τῶν μαλακίων ὁ πολυπόδων πορδύει) δὲ ἐπὶ τῶν τραχείων, τὸ δὲ λεῖον φέρεται. ἐστὶ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἰσχυρὰ τὸ ζῶον, τὸ δὲ τραχέλιον ἀσθενές, ὁ τὸν πιεσθῆ. πᾶσι μὲν οὖν τῶν μαλακίων τῶν ἐχθρῶν τὰς δὲ χεῖρας φασι τὰς λεπίας ἐτραχείας ποιῆσαι πᾶσι αὐτὰς οἷον τῶν κατασκευῶν, ἐ τῶν μειζονα, ὁ τὸν γίνων) μείζους, ἐ ἐκ φύτου ὄξιναι, ὡς τὰ ἐκ φωλεῶν πίνος ἢ οἰκίας. ἐστὶ δὲ καὶ ὁ ναυτίλος πολυπόδων τῆς φύσεως, ἐ οἷς ποῖς, πᾶσι τῶν. ἐπὶ πλεῖστον δὲ τῆς θαλάσσης, τῆ ἀναφορᾷ ποιησάμενος κἀπὸθεν ἐκ τῆς βυθοῦ. καὶ ἀναφέρει) μὲν κατεστραμμένην ὡς ὄφρα κῶ, ἵνα ῥᾶόν γε ἀνέλθῃ, καὶ κενῶ ναυτίλῳ) ἐπιπορεύσας δὲ, μετατρέφει. ἐχθρῶν μὲν τῶν πλεκτηδῶν * ὅτι τὴ σιῦν φες, ὁμοίον G. membranatum, h. e. imbricatum. Orprianus, μίαν δὲ ἀσπίδα ἢ ἡντιλαφῶς λεπίδος ἰμῶν. Athen. l. 7. ἄλλας δὲ πλεκτηίας καλεῖται.

CAPVT XXXVIII.

ΚΕΦΑΛ. λη΄.

De ingenio insectorum, & formicæ studio.

Μυρμηκῶν καὶ μελιτῶν καὶ τῶν τούτων συγγενῶν ἢ γῆ.

INsectorum officiosissimum, & præ cæteris ferè omnibus animalibus genus formicarum & apum est: crabrones item ac vespæ, & propè dixerim, omnia huius cognata generis. Araneis etiam lautiores, & strigiosiores, ingeniosiores in vitæ muneribus sunt. Iam formicarum negotia omnibus in promptu habentur: utque eadem semita semper ambulant, & cibaria recondunt, & cellas promptuarías faciunt, nec interdum solum, sed etiam noctibus plena luna laborem exercent, nemo est qui non videat.

ΤΩΝ δὲ ἐπιτόμων ζῶων ἐργατικώτατα χεδόν * ὅτι, ἐ πρὸς τὰλλα συγκρίνεσθαι Sylb. ἔτι πᾶσι τῶν μελιτῶν. ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν καὶ σφῆκες, καὶ πᾶσι, ὡς εἶπεν, τὰ συγγενῆ τούτοις. εἰσὶ δὲ καὶ τῶν δρασχίων οἱ γλαφυρώπαροι καὶ λαγυρώπαροι, καὶ τεχνικώτεροι πᾶσι τὸν βίον. ἢ μὲν οὖν τῶν μυρμηκῶν ἐργασία, πᾶσιν ὅστιν πολῆς ἰδεῖν. [* ἀνατρέποντες] αἰεὶ μίαν ἀσπίδα πὸν πᾶντες βαδίζουσι. ἐ τῶν ἀποθῆσιν τῆς ἑσφῆς ἐ τὰ μίαιαν. ἐργάζονται γὰρ καὶ * τῶν νύκτας τῶν πᾶσελίωσις.

Sylb. ἔτι πᾶσι τῶν μελιτῶν. Quidam ἀσπίδα πᾶσι τῶν νύκτας τῶν πᾶσελίωσις.

Περὶ Δραχίων.

ΤΩΝ δὲ Δραχίων καὶ τῶν Φαλαγγίων ἔστι
 μὲν πολλὰ γένη· τῶν δὲ δικτίων φα-
 λαγγίων, δύο· ὃ μὲν ἕτερον, ὁ μείον τοῖς καλα-
 μύοις λυκοῖς, μικρὸν καὶ ποικίλον, καὶ ὄξυ καὶ πη-
 δικτικόν· καλεῖται δὲ ψύλλα· τὸ δὲ ἕτερον, μετ-
 ζοῖ, τὸ μὲν χροῖμα μέλαι, τὰ δὲ σκέλη τὰ πρῶ-
 αδια μακρὰ ἔχον, καὶ τῆ κινήσει βαθεῖον, καὶ βα-
 διζοῖν ἡρέμα, καὶ ἔκρεταρον, ὅσα δὲ πηδῶν· τὰ
 δὲ ἄλλα πρῶτα, ὅσα πρῶτα ἴθνηται οἱ φαρμα-
 κωπῶλαι, τὰ μὲν, ὅσα δὲ μίαι, τὰ δὲ, ἀδενῆ ποιῶ
 πῶ δὲ ξιν· ἄλλο δὲ ἔστι τῶν καλαμύων λυκῶν
 γένος· τὸ μὲν οὖν τὸ μικρὸν, ἔχει ὑφαίνε Δρά-
 χιον· ὃ δὲ μεῖζον, παχὺ καὶ φαῦλον, πρὸς τῆ
 γῆ, καὶ τῆ αἵμασιαις· ὅτι τοῖς σομίοις δὲ αἰεὶ ποιῶ
 τὸ Δράχιον, καὶ ἔνδον τὰς Δραχί τῆς, ἕως αὐ-
 ἔμπεσον πὶ κινήσει· ἔπειτα πρὸς ἔρχεται· ὃ δὲ
 ποικίλον, ὡς τοῖς δένδροι ποιῶται μικρὸν καὶ
 φαῦλον Δράχιον· ἄλλο δὲ ἔστι τρίτον σφώπα-
 τον καὶ γλαφυρώτατον· ὑφαίνε γὰρ, πρῶτον μὲν
 Δραχίαι πρὸς τὰ φάτα πρὸς αὐχόθεν· εἴτα
 σημονίζονται ἀπὸ τῆ μέσου· λαμβάνε δὲ τὸ μέ-
 στον ἰκανῶς· ὅτι δὲ τοῖς, ὡς φησὶ κρόκος ἐμβόλη-
 λη, εἴτα σίμου φαίνε· τῶν δὲ οὖν κριτίων καὶ τῶν ἀπὸ-
 θεσιν τῶν θήρας ἀπὸ ποιῶται· τῶν δὲ θήραν, ὅτι τῶ
 μέσου τηροῦσα· ἔπειθ' ὅταν ἐμπεσῆ [πὶ,] κί-
 νηθέντος τῆ μέσου, πρῶτον μὲν πρὸς εἶδε καὶ πρὸς
 λήσει τοῖς Δραχίοις, ἕως αὐτὸν ἀχρῶν ποιῶση· μὲν
 δὲ τῶν ταύτων ἐξελίκεν Δραχίον· καὶ αὐτὸ μὲν τῆ
 πεινώσα, ὄξε χύλιση· αὐτὴ γὰρ ἡ ἀπόλασις· εἰ
 δὲ μὴ, πάλιν ὄρμα, πρὸς τῶ θήρας, ἀκροαμύνη
 πρῶτον τὸ διερώωτος· ἕως δὲ μετὰ ξυ ἐμπεσῆ,
 πρῶτον ὅτι τὸ μέσον βαδίσει, καὶ κείθεν ἐπα-
 νέρχε) πρὸς τὸ ἐμπεσόν, ὡς φησὶ ἀπὸ Δραχίς.
 ἐὰν δὲ πὶς λυμυῖται ὁ ἀραχίς, πάλιν Δραχί))
 τῶ ὑφῆς καὶ φερομύων ἢ ἡλίω, ἢ αἰατέλλοις,
 δὲ δὲ μάλιστα αὐτῶν τῶν ὡραῖς ἐμπίπτει τὰ
 θηρία· ἐργάζεσθαι δὲ καὶ θηροῦει ἢ θήλεια· ὃ δὲ
 ἀρρίων, σίμου πολεμῶν· τῶν δὲ Δραχίων τῶν
 γλαφυρῶν, καὶ ὑφαίνοντων Δράχιον πυκνόν,
 δύο ἔστι γένη· τὸ μὲν μεῖζον, τὸ δὲ, ἔλαπτον· ὃ
 μὲν οὖν μακροσκελέτερον, καὶ τῶν κρεμάμε-
 νον τῆς, ὅπως αὐτὸ μὴ φοβούμενα τὰ θηρία
 βλάβηται, ἀλλ' ἐμπίπτει αὐτῶ· (δὲ γὰρ ὃ
 μέγεθος, ἔκ διχρυφῆς ἐστὶ) ὁ συμμερότερον αὐτῶ-
 ρεν ἐπὶ πλοσυράμωρον τῶ ἀραχίς ὅπτην μικρὰ

*De generibus Araneorum, eorumque indu-
 stria in venatione, & tela conficienda.*

ARANCORUM autem & phalangiorum
 plura sunt genera. Mordax, quod
 in duo distinguitur. alterum simile iis quae
 lupos appellant, est, paruum, varium,
 procax, salax, pulex nuncupatum: alteru
 maius, coloris nigri, cruribus prioribus ni-
 gris, tardum, & lentè ambulans, nec viri-
 bus valens, neque saliens. Caetera, quae
 medicamentarii proponunt, aut nullum,
 aut certè exilem inferunt morsum. Genus
 secundum, quod lupi nomen accepit, par-
 tim exiguum est, quod non texit: partim
 maius, quod asperam prauamque telam
 apud terram, aut sepes, orditur. Buccu-
 lis intexere solitum, primordiis intus posi-
 tis, obseruatur. Dum aliquid in tela offen-
 dens commouerit, mox accurrit, ut capi-
 at. Partim varium est, quod paucam vi-
 lemque telam sub arboribus facit. Tertium
 genus, quod sapientissimū lautissimumque
 omnium est. texit enim, primum filis quoque
 versus distendens in orbem, tum stamina
 ducens, initio à medio accepto, nec in-
 scitè medium ipsum accipit: deinde sub-
 tegmina inferens, atque stipans, cubile &
 repositorium alibi sibi constituit: sed ve-
 nationem in medio sui operis obseruan-
 do exercet. Cum enim bestiola eò inci-
 derit, motu medii excitus occurrit, de-
 uincitque primum obuoluens araneis:
 dum defatiget, infirmamque faciat: tum
 tollit, ac defert: & si fortè fame tene-
 tur, exugit: hæc enim fruitio eius est.
 Sin minus, recondito quod cepit, in
 repositorio, repetit venandi negotium,
 sed prius confarcinato quod per vena-
 tum laceffitum est. Si quid inter medium
 & extrema inciderit, primum ipse in me-
 dium currit, inde ad id quod inciderit, ve-
 lut à strato initio properat. Si quis telam
 lacerarit, texere iterum incipit. Venatur
 oriente Sole, aut occidente: quoniam
 bestiolarum temporibus his potissimum offen-
 dant. Fœmina & texit, & venatur, mas
 comes fruendi, non laborandi est. ara-
 neorum lautiorum, & telam spissiorum te-
 xentium, duo sunt genera: alterum mi-
 nus, alterum maius. Quod igitur longiori-
 bus est cruribus, pendens subtus obseruat,
 ne bestiolarum præ formidine sibi caueant, sed
 incautæ incidant in partem superiorem:
 ineptius enim propter sui corporis ma-
 gnitudinem est. at alterum, quod mo-
 deratius est, supernè obseruat, latens
 in quodam exiguo suæ telæ foramine

Aranei statim, cum editi sunt, fila mittunt, non intrinsecus, tanquam excrementum, vt Demooritus ait, sed extrinsecus, de suo corpore, veluti corticem, aut more eorum quæ suos villos iaculantur, vt hystricis. Maiora etiam animalia inuadit, irretitque suis filis: nam & lacertos paruos aggressus circumdatos, & filis obducit, donec cohibeat: mox adhærens, morsum defigit. Hæc ita se habent.

A * οὐ δυνάσονται ἀφίεναι οἱ ἀράχαι τὸ ἀράχιον, διὸς γινώσκουσι, οὐδ' ἔσθαι, ὡς δὲ ἀείψωμα, κατὰ τὸ φησὶ Δημόκριτος· ἀλλ' ἀπὸ τῆς σώματος οἷον φλοῖον, ἢ τὰ βάλλοντα ταῖς ἀριξίν, οἷον αἱ ὑστρίχες. * ἀπειθήσονται καὶ τῶν λήθηται ἐ τοῖς μείζονσι ζώοις· ἐπεὶ ἐ ταῖς σαύραϊς ταῖς μικραῖς ἐπιβάλλον ἀεὶ τὸ σῶμα, περιέχον ἀφίεναι, ἕως αὐτὴν συλλαβῆ τὸ σῶμα· τότε δ' ἡδὴ δάκνη ἀποσελθόν. Ἐπει μὲν οὖν τούτων τῶν ζώων, τὴν ἔχει τὸν ἔσπον.

CAPVT XL.

ΚΕΦΑΛ. μ'.

De generibus Apum, earumque studio in edificandis fauis, deque his herbis quibus apes aluntur.

Τῶν κηλοποιῶν ἐρεσιμὸς καὶ ἀεὶ μλιτῶν ἡγοῖς.

Genus est insectorum quoddam, nomine adhuc vacans, quo vno comprehendatur: sed formam suarum partium cognatam omnium referens, videlicet ea quæ fauos faciunt, vt apes, & reliqua similis formæ insecta: quorum genera nouem numero sunt. Sex illa ex his gregalia, apes, reges apum, fuci, qui inter apes degunt, vespræ annuæ, item crabrones, & teredines. Solitaria verò reliqua tria: firenis minor, qui fuscus totus est: firenis maior, niger, varius: tertium, quem bombycem vocant, qui maximus inter hæc est. Formicæ nihil venantur, sed facta ab aliis colligunt. Aranei nihil conficiunt, neque recondunt, sed cibum solum venatu sibi acquirunt. Ex nouem his quæ modò enumeravi, generibus, apes (nam de cæteris post) nihil venantur, sed ipsæ sibi cibaria faciunt, atque recondunt: mel enim cibus earum est. Cuius rei indicium faciunt, cum apiarij eximere incipiunt fauos: quamuis enim suffiantur, vehementerque ex fumo laborent, tamen plus mellis tunc edunt, quàm prius. Quod enim cibi causa recondiderint, parcius eo temporibus cæteris vtuntur. sed habent etiam quo altero cibo alantur, quod quidam ceraginem, alii cereum vocant: verum hoc deterius est, & dulcedine propè ficus. Congerunt id quoque, vt ceram, suis cruribus. Perquam varia in earum operatione, & vita, ratio est. Cum enim alueum receperint mundum, construere incipiunt fauos, deferentes ex floribus, atque etiam arborum lacrymis, salicis, & vltmi, & reliquarum, quæ glutinum pariunt, His pauimentum quoque illinunt, ne bestiolæ nocuæ subeant. Vocant hoc opus apiarij tectorium imum. aditus, etiam si ampliores sunt, fabrica obstruentes coarctant. Effingunt fauos primum in quibus ipsæ gignuntur:

E ΣΤΙ δὲ τὸ γένος τῶν ἐσπόνων, ὃ ἐνὶ μὲν ὀνόματι * ὀμφουμῶν ἔστιν· ἔχει δὲ πᾶσι τῶν μορφῶν συγγενικῶν. ἔστι δὲ τῶν ὄσων κηλοποιῶν· οἷον μλιτῶν, ἔτι τὰ ἀραρήσια πᾶσι μορφῶν. τούτων δ' ἔστι γῆνη ἐνέα· ὧν τὰ μὲν ἔξ ἀρχαῖα, μλιτῶν, βασιλεῖς τῶν μλιτῶν, κηφῶν ὃ ἐν τῶν μλιτῶν, σφῆξ ὃ ἐπέτειος, ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θηρῶν· μοναδικὰ δ' ἔτι, τεία, σφῆξ ὃ μικρός, Φαγός· ἄλλος σφῆξ μείζων, ὃ μλιτῶν καὶ ποικίλος. τείος δ' ὃ καλοῦμενος βομβύλιος, μέγιστος τούτων. οἱ μὲν οὖν μύρμηκες, θηρῶν οἱ μὲν ἔδεν, τὰ δ' ἔπι ποιημένα συλλέγουσιν· οἱ δ' ἀράχαι, ποιοῦσι μὲν ἔδεν, καὶ ἀποτίθενται, θηρῶν οἱ μόνον τῶν ἔσπονων. τῶν δ' ἐνέα γῆνη τῶν εἰρημῶν, ἀεὶ μὲν τῶν λαίπων ὑστερον λαίψησιν· αἱ δ' ἔπι μλιτῶν, θηρῶν οἱ μὲν ἔδεν, αὐτὰ δὲ ποιοῦνται καὶ ἀποτίθενται· ἔστι γὰρ αὐταῖς τὸ μέλι ἔσπον. δῆλον δ' ἔπι ποιῶσιν, ὅταν τὰ κηλῶν ἐπιχρῶσιν οἱ μλιτῶν ὁ δὲ ἀράχων. θυμῶν μὲν γὰρ, καὶ σφῆρα πονῶσιν ἀπὸ τῆς καπνοῦ, τότε μέλι τὰ μλιτῶν ἐσπίουσι· ἐν τῶν ἄλλων χρόνῳ οὐ σφῆρα ὄραν, ὡς φερόμεναι καὶ ἀποτίθενται ἔσπον ἔσπον χάριν· ἔστι δ' αὐταῖς ἔτι δῆλον ἔσπον, ὡς καλοῦσι τινες κηλῶν. ἔστι δ' τῶν ἔσπον ἀποδέεσθον, ἔτι γλυκύτητα συκῶν ἔσπον. κημῶν οἱ δ' τῶν ἔσπον ἔσπον σκέλεσι, κατὰ τὸν ἔσπον. ἔστι δ' ἀεὶ τῶν ἐργασίαν αὐτῶν ἔτι τὸν βίον πολλὰ ποικιλία. ἐπειδὴ γὰρ ἀραρήσιν αὐταῖς κατὰ τὸν σμῆνος, οἰκοδομοῦσι τὰ κηλῶν. φέρουσιν τῶν τῶν δῆλων ἀνθέων, ἔτι τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας καὶ πτελέας, ἔτι δῆλων τῶν κηλῶν δεσπῶν. τούτων δ' ἔτι τὸ ἔδαφος ἐσπίουσι, τῶν δῆλων θηρῶν ἐνεκεν. καλοῦσι δὲ οἱ μλιτῶν τῶν τῶν * κῶνισιν. ἔτι τῶν εἰσόδων δὲ παροικοδομοῦσιν, ἐδὴν ἀράχων ὡς. πλάτθουσι δ' κηλῶν ἀποτῶν ἐν οἷς αὐτὰ γίνουσι.

εἴτ' ἐν οἷς οἱ κελεύμενοι βασιλεῖς, καὶ τὰ κη-
 φώλια. Ἐὰ μὲν οὖν αὐτῶν, αἰεὶ πλάτλιοι. Ἐὰ δὲ
 τῶν βασιλέων, ὁ τὸ μὴ πολυγυρία. Ἐὰ δὲ κηφώλια,
 εἰ μὴ μὲν τὸ βασιλέων, πρὸς τοῖς αὐτῶν. (μὴ
 κεφῶν δὲ ἐστὶ τῶν τὰ δὲ κηφώλια, πρὸς αὐ-
 τῶν. ἐλάττω δὲ ἐστὶ τῶν τὰ μὲν [τὰ μὲν] τῶν μὲν
 πίων. Ἐρχοῦν) ἢ τῶν ἰσῶν ἀμώθεν ἀπὸ τῶν ὀρθῶν
 σμιλώεις, ἢ καὶ τῶν σμύνης ποιοῦσιν ἕως τῶν
 ἐδάφοις ἰσῶς πολλοῖς. αἱ δὲ θυεῖδες καὶ αἱ ἔμ-
 λιτος ἢ [αἱ] τῶν σκαδύων, ἀμφίσομοι. (ἄλλοι
 μίαν γὰρ βάσιν δύο θυεῖδες εἰσὶν, ὡς περὶ τῶν
 ἀμφικυπέλων.) ἢ μὲν, εἰπὸς, ἢ δὲ, εἰπὸς.
 αἱ δὲ αἰεὶ τῶν δὲ κηφῶν τῶν κηφῶν πρὸς τῶν σμῆ-
 νη σμύνης, ὅσον ὅτι δύο ἢ τρεῖς εἰχρὸς κύ-
 κλω, βραχέαι καὶ κεναὶ μὲν τῶν. πληρέστερα δὲ
 τῶν κηφῶν, ἢ μάλιστα ἢ κηφῶν κηφῶν πεπλα-
 σμένα. αἰεὶ δὲ τὸ σῶμα τῶν σμύνης, τὸ μὲν
 πρὸς τὴν τῶν εἰς δύοσεως, αἰεὶ ἀλλήλιπαι μίτυι.
 τῶν δὲ ἐστὶ μὲν ἰσῶν, ὡς περὶ ἀποκαθάρμα
 αἰεὶ τῶν κηφῶν, καὶ τῶν ὀσμῶν δριμύς. φάρμα-
 κων δὲ ἐστὶ τυμμῶν καὶ τῶν τοῦ τῶν ἐμπυμῶν. ἢ δὲ
 σμύνης αἰεὶ τῶν τοῦ τῶν, πιασῶν κηφῶν, ἀμολύ-
 τερον καὶ ἢ τῶν φάρμακῶν τῶν μίπυος. λέγεται
 δὲ τῶν, τοῖς κηφῶν κηφῶν μὲν πλάττειν καὶ
 αὐτοῖς, ἢ ἐν τῶν αὐτῶν σμύνης, ἢ ἐν τῶν αὐτῶν κη-
 φῶν μετὰ τῶν σμύνης πρὸς τῶν μὲν τῶν μὲν τῶν
 γαῖν μὲν τοῖς οὐδὲν, ἀλλὰ τῶν φερεῖ τὸ τῶν μὲν τῶν,
 καὶ αὐτοῖς ἢ τοῖς νεοτοῖς. ἀγατεῖοι δὲ οἱ κη-
 φῶν τὰ μὲν πολλὰ, ἐνδον. ἐὰν δὲ ἐκπετα-
 σῶσι, πρὸς τῶν ἰσῶν αἰεὶ πρὸς τὸν
 ἔρμον, ὅτι δινοῦντες αὐτοῖς, καὶ ὡς περὶ ἀπογυ-
 μνάζοντες. ὁ τὸ μὴ τῶν δρῶσι, πάλιν εἰσελ-
 θόντες εἰς τῶν τῶν. οἱ δὲ βασιλεῖς ἢ τῶν τῶν) ἔξω,
 εἰ μὴ μὲν τῶν τῶν ἐσμῶν, ὅτι ὅτι βοσκῶν, ἢ τῶν
 ἀγῶν. φασὶ δὲ καὶ ἐὰν ἀποπλανηθῶν ὁ ἀφροσύνης,
 ἀνιχνύσας μετὰ τῶν, ἕως αὐτῶν ὄρωσι τῶν ἢ γὰρ μὲν
 τῶν τῶν. λέγει δὲ καὶ φερεῖ αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐσμῶν,
 ὅτι μὲν τῶν τῶν μὲν δύνῃ. ἢ ἐὰν τῶν ἀποπληθῶν, ἀποπλη-
 λυαῖ τῶν ἀφροσύνης. εἰ μὴ δὲ ἀφροσύνης ἢ ἀφροσύνης ἢ ἀφροσύνης
 μείνωσι, καὶ κηφῶν ἢ ποιήσωσι, μὲν ἢ ἐγγίνασθαι, καὶ
 αὐτοῖς ἢ ἀποπληθῶν. τῶν κηφῶν ἀφροσύνης ἢ ἀφροσύνης
 αἱ μὲν τῶν, ἀφροσύνης ἢ ἀφροσύνης πρὸς τῶν βρῶν ὅξως,
 πρὸς τοῖς ἐμπερῶσι ποσὶ. ἢ τῶν δὲ ἐκ μὲν τῶν
 εἰς τῶν μέσοις, τῶν δὲ μέσοις εἰς τῶν βρῶν τῶν
 ὀπιαδίων. ἢ τῶν γὰρ μείνωσι ἀφροσύνης) καὶ δὲ
 λαὶ δὲ εἰς βαρυνόμεναι. καὶ ἐκείνην τῶν πῆσιν, ἢ
 βαρυνόμεναι ἢ μὲν τῶν ἐφ' ἕτερον τῶν εἰδῶν ἀφροσύνης. ἀφρο-
 σύνης τῶν τῶν καὶ τῶν ἀφροσύνης, ἕως αὐτῶν τῶν σμῆ-
 νος εἰσπερῶσι. ὅτι μὲν τῶν εἰς τῶν σμύνης ἀφροσύνης,

A deinde in quibus reges didi & fuci. Suos
 certè semper componunt, sed regum,
 eum fœtus largior est: fucorum autem,
 cum copia mellis speratur. Fauos re-
 gum minores faciunt iuxta suos: fuco-
 rum iuxta regum, minores quàm suos.
 Exordium operis à testo aluei, textus-
 que ad pavementum perpetuo stabili-
 mento agitur, plurésque ad pavimen-
 tum telæ deducuntur. Cellæ autem &
 mellariæ & sobolariæ geminæ omnes
 sunt: vno enim eodémque interfecto,
 duæ sibi iunguntur cellæ, modo pocu-
 li gemini: altera intus, altera foris.
 Compages, qua parietibus faui adhz-
 rent, atctiores, & melle vacuæ relin-
 quuntur, gemino aut triplici versu: ple-
 niores enim sunt faui, quibus plus ceræ
 obducitur. Pars aditus aluei prior illita
 est ex commose: sic enim vocant, quod
 velut excrementum purgamentumque
 ceræ est, bene nigrum acrisque odo-
 ris. Medentur hoc plagis, & huiusce-
 modi suppurationibus. Proximum ab eo
 tectorium picatus cereus præbet: leuius
 B id quàm commosis, medicamentum est.
 Sunt qui fucos & per se fingere fauos
 eodem in alueo, & cum apibus nego-
 rium conficiendi faui partiri dicant: ve-
 rum mellificandi nullam habere facul-
 tatem, sed vesci tum eos, tum eorum
 pullos melle, quod apes fecerint. Ma-
 nent fuci magna temporis parte intus,
 cumque exeunt, efferunt sese suum
 in sublime: gyroque volitant, & qua-
 si exercitium faciunt: quòd ubi
 satis iam fecerint, redeunt domum,
 & epulis perfruuntur. Reges nun-
 quam prodeunt foras, vel vt pascan-
 tur, vel alia causa, nisi vniuersa cum
 plebe. Et si, cum pergunt, rex ipse
 fortè aberrarit, omnes inquitere o-
 doratúque sagaci persequi donec inue-
 niant, accepimus: Gastari etiam eum
 à plebe, cum volare non potest: Et
 si perierit, omnes discedere: vel si a-
 liquandiu manserint, fauos quidem
 conficere, sed mel nullum: nec fie-
 ri posse quin breui omnes discedant.
 E Ceram apes perreptando flores, ca-
 piunt, priorum acumine pedum: mox
 priores in medios abstergunt, & me-
 dios in blæsa posteriorum, atque ita
 onustæ discedunt: & quidem grau-
 ri premique onere cernuntur, quo-
 ties redeunt. Mos apibus, ne flo-
 rum plura genera perant vno eo-
 démque profectu, sed singulis sin-
 gula. Verbi gratia, à viola ad vio-
 lam aduolant, nec aliud attin-
 gunt, quousque suum in alueum
 redeant. Hic se quatiunt, & singu-

Sylb. ε- φασία

γ. σμύνης ποιοῦσιν δὲ

γρ. ἀποπληθῶν

Sylb. πῶ βλασά γρ. βλασάσι

las, tres, aut quatuor sequuntur: sed quid accipiant, haud facile videris, nec vero quemadmodum operantur, visum adhuc est. Ceræ congestio notari potuit in oleis, cum diutius in eadem morentur, propter frondem eius arboris spissiolem. Posthæc fœtificare incipiunt: nec prohibet quicquam quominus eadem in cella sint, & pulli, & mel, & fuci. Gigni fucos seorsum dicitur, si dux vivit: sed si obiit, in apum loculamentis oriri ex ipsis apibus, atque hos fieri animosiores, quocirca aculeatos vocari, quamvis aculeo careant: animo namque feriendi, non potestate, nomen hoc meruerunt. Sunt loculi ipsi fucorum ampliores, & finguntur seorsum quoque per se faui fucorum, sed magna ex parte fauis apum inferuntur, quapropter secundum est. Genera apum plura, ut dixi. Duo principum: alterum rufum, quod præstantius est: alterum nigrum, magisque varium, duplo amplius ape utili. Tertium genus, quod optimum, breve hoc, in rotunditatem compactile, & varium est. Quartum longum, crabronibus simile. Præterea, quod fur appellatur: nigrum hoc, alioque ampliore est: quinetiam fucus, qui omnium maximus est, sed sine aculeo, & ignavus. Differunt inter se apes parentibus natæ urbanis, & quæ rustico montanoque victu educatis prodierint: sunt enim hæc sylvestres horridiores aspectu, & iracundiores, & minores, sed opere ac labore præstantiores. Genus frugi fauos suos æquabiles construit, supernumque totum operimentum politum apponit, & ad singulos vsus fauum singulatim effingit, videlicet partem aliam ad mella, aliam ad prolem, aliam ad fucos accommodatam. Quod si acciderit, ut eodem in fauo omnia hæc recipiantur, locus alter deinceps dispositus habetur inanis. at vero illæ porrectiores, fauos inæquales conficiunt, & operimentum retumidum perinde, ut crabrones, imponunt: fœtuma etiam & reliqua sine ordine statuunt. Duces improbi ex his oriuntur, & copia tum fucorum, tum etiam eorum quos fures vocant: sed mellis aut nihil aut admodum parum opera earum conficitur. Incubant apes suis fauis, & concoquunt. Quod nisi fecerint, vitari ex aranea fauos aiunt. Quod si de cætero se continere potuerint, ut incubitu perseverent, partus quasi abortus fit. sin minus, toti pereunt faui. Gignuntur in iis quæ vitiantur, vermiculi, qui mox pennis subnatis euolant. Curant etiã apes ut faui erecti stent. Quod si qui corruerint, erigunt, & pilis fulciunt fornicatis, ut subire possint. Cũ enim via, qua accedat, nõ datur, cessant incubitu: (vnde fit ut faui ata-

A *ἀποσίον*), & ἀκλαυδοσιν ἐκαστὴ βῆς ἢ τέτραρες. τὸ δὲ λαμβάνου μόνον ἔραδόν ὅστιν ἰδεῖν. ὁ δὲ ἔργασίαν ὄντινα. Ἐσπον ποιῶνται, ὅσα ὠπιατῆ δὲ κηροῦ ἢ ἀνάληψις, τεθεώρηται ἐπὶ τῶν ἐλαίων, δὲ πυκνότητά τ' φύλλων. ἐν ταύταις δὲ μόνον πλείω χρόνον. καὶ ἵσ' ἔσ' νεοσιλοῦσιν. ὁ δὲ ἐν δὲ καλῶν * ἐν τῷ κηρῷ εἶ) νεοσιλοῦσιν, καὶ μὴ, καὶ κηφίωσιν. ἐὰν μὲν οὖν ἡγεμονὸς ζῆ, χυμῶσι φασὶ τρεῖς κηφίωσιν γίγνεται: εἰ δὲ μὴ, ἐν τοῖς τ' μηλιτῶν κυττάροις γινώσκ' ἕσ' τ' μηλιτῶν, καὶ γίγνεται (ἄντοις θυμικώτερος: δὲ καὶ καλῶσιν κενώτοις, ὅσα ἔχοντες κέντρον, ἀλλ' ὅτι βύλοιται μὲν, οὐδὲν δὲ) δὲ βάλαν. εἰσὶ ἢ μέλεις οἱ τ' κηφίωσιν κυττάροι. ἀναπλασίου δὲ ὅτε μ, καὶ αὐτὰ καθ' αὐτὰ τὰ κηφίωσιν τ' κηφίωσιν: ὡς ὅτι πολλοὶ δ' ἐν τοῖς τ' μηλιτῶν: δὲ καὶ ἀπὸ τ' κηφίωσιν. εἰσὶ δὲ γῆ τ' μηλιτῶν πλείω, καὶ σαφ' εἶρη) σαφέστερον. δύο μὲν, ἡγεμονίων: ὁ μὲν βελπίων, πυρρός: ὁ δ' ἑτερος, μῆλας καὶ ποικιλώτερος, τὸ δὲ μέγεθος διπλάσιος τ' χηφίωσιν μελιτῆος. ἢ δ' ἀρίστη, μικρὰ, σφοδρῆ, καὶ ποικίλη. ἀπὴ μακρὰ, ὁμοία τῇ ἀφ' ἀφίωσιν. ἑτερος, ὁ φῶρ καλούμενος, μέλας καὶ πλατυγαστῆρ. ἐστὶ ἢ ὁ κηφίωσιν μέγιστος πρῶτων, ἀκέντρος δὲ καὶ νεώτερος. ἀφ' ἑτέροις δ' αἰ γινώσκονται μηλιτῶν, αἶψ' ἀπὸ τ' τὰ ἡμέτερα νεοσιλοῦσιν, καὶ ἀπὸ τ' τὰ ὀρφνά. εἰσὶ γὰρ αἱ ἀπὸ τ' ὑλονόμων, δασύτερα καὶ ἐλαττοῖς, καὶ ἐργατικώτεροι τ' χαλεπώτεροι. αἱ μὲν οὖν χηφίωσιν μελιτῆος ἐργάσιν) τὰ τε κηφίωσιν ἀμαρὰ, καὶ τὸ ὅτι πολλὴ καλυμματα πρῶτον * ἐπὶ ἢ ἐν εἶδος τῶν κηφίωσιν, ἀπὸ ἀπὸ μέλι, ἢ νεοσιλοῦσιν, ἢ κηφίωσιν. ἀπὸ συμπεπλοῦσιν ὡς ἐν τῷ αὐτῷ κηφίωσιν ἀπὸ τ' αὐτῶν, ἔσται ἐφεξῆς ἐν εἶδος ἐργασίωσιν δι' ἀπὸ τῆος. αἱ γὰρ * μακρὰ, τὰ τε κηφίωσιν ποιῶσιν ἀπὸ μαρὰ, καὶ τὸ καλυμματα ἀφ' ἀφίωσιν, ὁμοίον τῷ τ' ἀφ' ἀφίωσιν. ἐπὶ δὲ τ' γένον τ' τὰλλα ἔτεταγμένα, ἀλλ' ὡς ἀπὸ τύχη. γινόν) δὲ ἔξ' αὐτῶν οἱ τε πονηροὶ ἡγεμονες, ἔ πολλοὶ κηφίωσιν, ἔ οἱ φῶρες καλούμενοι. μέλι δὲ πρῶτον βούχου, ἢ ὁ δὲ ἐν ὅτι καὶ τῶν) δ' ἐπὶ τοῖς κηφίωσιν αἱ μελιτῆος τ' συμπεπλοῦσιν. ἐὰν δὲ τὸ το μὴ ποιῶσιν, φησὶρεσθαι φασὶ τὰ κηφίωσιν. ἔ δὲ ἀφ' ἀφίωσιν. καὶ ἐὰν μὲν τὸ ἀπὸ τῶν δυνῶν) κατεχῆν ὅτι καὶ ἀφ' ἀφίωσιν, τῶν ὡσπερ * ἐκ ἐργασίωσιν γ' εἰ δὲ μὴ, ἀπὸ τῶν) ὅσα. γ' δὲ σκωληκία ἐν τοῖς φησὶρεσθαι φασὶ τὰ κηφίωσιν ἐκπέτα). καὶ τὰ πικρῶντα δὲ τ' κηφίωσιν ὅσα φασὶ αἱ μελιτῆος, καὶ ὅφισασιν ἐρείσματα, ὅπως δὲ τῶν) ὅσπερ ἀφ' ἀφίωσιν. ὅταν γὰρ μὴ ἔχωσιν ὁδὸν ἢ * τῶν) πορῶσιν), οὐ σαφ' ἀφ' ἀφίωσιν εἶτ' ἀφ' ἀφίωσιν).

Scrib. δὲ πρὸ αὐτῶν κηφίωσιν

γρ. ἐστὶ δὲ. Locustæ depravatus. Vulgò, μικρὰ, falsò,

γρ. συμπεπλοῦσιν.

Scrib. ἐκ τῶν

γρ. τῶν) πορῶσιν

τῶ δὲ φώρῳ ἔτι κηφίωος ἡρομύων, οὐδὲν ἔστιν ἔργον. τὰ δὲ τῶ δῆλων βλάπτοιεν· ἀλισκέμνοι δὲ θήσκειον ἔπειτα τῶ κρησίων μύμητων. κτείνουσι δὲ αὐτὰι σφόδρα ἔτι ἡγεμόνων τοῖς πολλοῖς, καὶ μᾶλλον τοῖς ποτηροῖς, ἵνα μὴ πολλοὶ ὄντες, ἀφ᾽ αὐτῶν τ᾽ ἔσμεν. κτείνουσι δὲ μάλιστα, ὅταν μὴ πολύτρονον ἢ τὸ σμῖνος, μηδὲ ἀφέσει μύμησι γίγνεσθαι. ἐν γὰρ τούτοις τοῖς κρησίοις, ἔτι κηφίωος ἀφ᾽ αὐτῶν τοῖς βασιλέων, ἐδὴ ἢ πρὸς οὐδ᾽ ἀσμίνα, ὡς ἐξαγωγέων ὄντων. ἀφ᾽ αὐτῶν δὲ καὶ τῶ κηφίωων, ἐδὴ ἔσφαίνηται ἀπὸ τῆς μέλιτος, καὶ μὴ ἀμελιτῆ τῶ σμῖνος· καὶ τοῖς ἡρώδοσι καὶ τῶ μέλιτος τότε μάλιστα, καὶ τοῖς ἐμπύροισι τῶ κηφίωων ἐκβόλαισι, ἔτι πολλὰ κίς ὁράνται ἐν τῶ τεύχε ἀποκαθίμηναι. πολεμοῦσι δὲ σφόδρα αἱ μικραὶ τῶ γένεσθαι μακρῶ, καὶ πειρῶνται ἐκβόλαι ἐκ τῶ σμῖνων· καὶ ἔπι κρησίοισι, τῶ το δὲ κηφίωος γίγνεσθαι ἀγαθὸν σμῖνος. αἱ δὲ ἔπειτα, αὐτῶν αὐτὰι ἐφ᾽ αὐτῆς, ἔργουσι τε, ἔτι πλείους ὅσων ποιοῦσιν ἀγαθόν. ἀπολλύονται δὲ καὶ αὐτὰι κατὰ τῶ φθινοπώρου. ὅσας δὲ κτείνουσι αἱ κρησὶ μέλιται, πειρῶνται μὴ ἔξω τῶ σμῖνος τῶ το κρησίοισι· ἐδὴ δὲ ἔσω τις ἀποδῆναι, ἐξαγροῖσι ὁμοίως. οἱ δὲ φώρες κηφίωος, κακουργοῦσι μὴ καὶ τῶ πρὸ αὐτοῖς κηφίωος, εἰσέρχονται δὲ, ἐδὴ λαθῶσι, καὶ εἰς τῶ ἀλλότεια· ἐὰν δὲ ληφθῶσιν εἰς τῶ ἀλλότεια, θήσκειον. οὐκ ἔργον δὲ ἔστι λαθῶν· ὅτι τε γὰρ εἰσὸς ἐκαστὴ φύλακες εἰσιν. αὐτὸς τε ἐὰν εἰσελθῶν λαθῶν, ἀφ᾽ αὐτῶν ἔσφαίνουσι πηλῆσθαι, καὶ δύνανται πέπεισθαι, ἀφ᾽ αὐτῶν τῶ σμῖνοισι κυλίεσθαι· ὡς τ᾽ ἔργον ἔστιν αὐτῶν ἐκφυγεῖν. οἱ δὲ βασιλεῖς, αὐτῶν μὴ οὐχ ὁρῶνται ἔξω δῆλων, ἢ μετ᾽ ἀφέσεως· ἐὰν δὲ τῶ ἀφέσει, αἱ λειπὰ καὶ τῶ τοῖσι σίμα κρησίοισι φαίνονται. ὅταν δὲ ἀφ᾽ αὐτοῖς μέλι γίγνεσθαι, φωνὴ μόνω τις καὶ ἴσθαι γὰρ ὅτι τῶ πῖνας ἡμέρας, καὶ κατὰ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν ὀλίγα πέποιεν· καὶ τῶ σμῖνος. εἰ δὲ γὰρ καὶ βασιλεῖς ἐν ταύταις, οὐκ ὀπίσσω, ἀφ᾽ αὐτῶν μὴ ῥάδῃ εἶναι. ὅταν δὲ ἀφ᾽ αὐτῶν, ἀποπέονται, καὶ κρησίοισι καθ᾽ ἕκαστον τῶ βασιλέων αἱ δῆλων. ἐδὴ ἢ τῶ κρησίοισι ὀλίγα ἐπίστω κατὰ τῶ μύμησι, μετ᾽ αὐτῶν τῶ ὀλίγα κατὰ τῶ πολλὰς, καὶ τῶ βασιλέα ὄν ἀπέλιπον, ἐὰν σίμα κρησίοισι, ἀφ᾽ αὐτῶν τοῖς τῶ μύμησι καὶ ἀφ᾽ αὐτοῖς, τῶ το συμβαίνει γίγνεσθαι τῶ ἔργον. εἰσὶ δὲ αὐταῖς τεταγμένα ἐφ᾽ ἕκαστον τῶ ἔργον· οἱ, αἱ μὴ, ἀποφοροῦσιν [αἱ δὲ, ὑδροφοροῦσιν] αἱ δὲ, λεάμοισι ἔτι κρησίοισι τῶ κηφίωος. φέρει δὲ ὑδωρ, ὅταν τε κρησίοισι κατὰ τῶ δῆλων κατὰ τῶ, ἐδὴ ὀπίσσω φαίνονται. κρησίοισι αὐταῖς οὐκ ἔστιν εἰσομύμησι,

A necentur.) Furis & fuci nullum est munus, sed cæteris, quibuscum viuunt, iniuriam faciunt, non tamen impunè semper: nam deprehensi interdum à bonis apibus occiduntur. Eneant nimirum ipsæ etiam duces, qui plures quàm satis sit, habeantur: & potissimum improbos, ne principum multitudo seditiones in examine faciat. Necant præcipuè cum non ampla sobolis copia existit, nec habent tanquam coloniam mittant. Fauos etiam regum, eo tempore, si parati sunt, diruunt: ut pote cum desint, quibus mittendis duces ipsi præficiantur. Necnon fauos tollunt fucorum, si mellis penuriam coniectantur, nec aluei anno superioris anni abundant. Et apiarium eximentem de melle tunc præcipuè impugnant, ac præsentés fucos expellunt, & quidem sæpe visuntur foris in alueo residentes exules. Flagrant odio breues contra longas, cæsq; alueis pelere conantur: qua in pugna si illæ vicerint, optimum ita fore examen putatur: sed si hæ solæ remanserint, otiosæ viuunt, & nihil boni integrè faciunt. Pereunt etiam ipsæ antè quàm autumnus sit. Student bonæ apes, quoad fieri potest, ne quam intra alueum interi-mant: si qua interierit intus, statim foras cadauer educunt. Qui autem fures vocantur, & suos inuicem fauos offendunt, & alienos si latuerint, subeunt: sed si capiantur, capite puniuntur, nec facile aut latère, aut aufugere possunt. Sunt enim in quoque aditu custodes: & fur ipse, si quando sutripere ingressum potuerit, adeo in satietatem repletur, ut nequeat euolare, sed ante alueum volutetur: itaque fuga perquam difficilis est. Reges nunquam foris visuntur, nisi cum migratur: & tunc ita, ut reliquæ omnes circa ipsum principem suum glomerentur. Cum verò migrandum est, vox solitaria, & peculiaris quædam aliquot antè diebus intus mittitur: & bi-duo aut triduo paucæ circum alueum volant. an rex etiam inter eas sit, nondum exploratum habemus, quoniam difficile cognitu est. Collectæ iam auolant, & per singulos reges diuiduntur. Et si fortè paucæ prope multas consistunt, concedunt paucæ ipsæ ad plures, ac regem, quem reliquerint, si sequatur, interimunt. Discessus & migratio ita agitur. Singulis autem muneribus se distribuunt, ut aliæ flores conuehant, aliæ extruant, aliæ poliant fauos, & dirigant. aquam tunc portant, cum prolem nutriunt. Carnem nullius animalis tangunt, nec obsonium appetunt. Nullum his tempus certum consuetumque est,

quo operari incipient: sed si cibariis non carent, benéque degunt, æstiuo potissimum tempore opus aggrediuntur, & quamdiu serenum sit, assiduè operantur. Nouellæ etiam tertio quàm prodierint, die, statim negotium incunt, si cibus suppetit. Cùmque incubant, digrediuntur nonnullæ ad pastum, sed breui redeunt. Proles felicitis examinibus quadraginta diebus intermittitur, tantummodo à brumâ. Cùm satis iam concreuisse pullitiem senserint, cibo apposito derelinquunt: ipsa verò, cùm datur facultas, rupto operculo exit. Bestiolas quæ in alucis nascuntur, & fauis officiant, apes notæ melioris tollunt, & rem familiarem tucunt: sed alteræ pro suo vitio negligunt, & perire patiuntur. Cùm autem fauos apiarum eximunt, cibi tantum relinquunt, quantum per hyemem sufficiat. Quod si satis sit, seruatur examen: si minus, vel moritur ibidem, si ne discedat, hyems obstat: vel deserit sedem, si serenum nanciscitur. Mel apibus tum hyeme in cibo est, sed reconduunt alterum quoque cibarij genus, cui durities ceræ proxima, quod san-daracam nonnulli appellant. Inferunt iniuriam apibus maximè vesperæ, & auiculæ, quas paros vocant, atque etiam hirundo & merops: qui apiaster est, tum verò ranæ lutariæ, eas vbi ad aquam accesserint, rapiunt. Quamobrem eas apiarum per paludes & stagna, vnde apes aquantur, venari solent, & vesparum latibula, & hirundinum, ac meropum nidos propinquos alucis, tollunt. Nullum animal, nisi sui generis, apes fugiunt. præliantur enim inter se, & cum vesperis. Sed cùm ruri sunt, nec sibi inuicem, neque vilis aliis iniuriuntur: at verò apud suos alucos pugnant acerrimè, & hostes, quos vicerint, enecant. Intereunt quæ percusserint: quoniam sine intestini eruptione, aculeus eximi non potest. Sæpius enim euadunt, si, qui ictus est, curam adhibet, vt aculeus infixus iunctus cum aluo extringatur, alioqui apis interit. Necant vel maxima animalia ictu sui aculei. Iam equus occisus ab apibus est. Sed principes minimè irritantur, & feriunt. Efferunt foras apes vita in aluco defunctas, & cætera. Mundissimum omnium hoc animal est, quamobrem sæpenumero cum alui necessitas est, auolant, & in secessu reddunt excrementum, quoniam malè oleat. Oderunt non solum fædos odores, sed etiã vnguentorum delicias. Ex quo fit vt homines his delibutos percutiât:

A ἀφ' ὅπου ἀρχὴν ἔργαζομαι. ἀλλ' εἰὰ τὰ ἔπιπλή-
 δθα * ἔχει, καὶ βί' ἀφ' ἄλλοι, μᾶλλον ἐν ὄρα ἔ' εἶποις Scrib:
 ἐγχειροῦσι τῇ ἐργασίᾳ: καὶ ὅταν β' δ' ἰδῆ, σινε- ἔχει
 χῶς ἐργάζονται. καὶ β' ἴδῃς ὅ' νεὰ οὐσα, ὅταν ἐκ-
 δὴ, ἐργάζε' τριτάτα, εἰὰ ἔχει Ἐσφίω. καὶ ὅταν
 ἐσοῦς παρκαθίται, ἀποτρέπονται ἔνια παρὲς
 Ἐσφίω, εἴτ' ἐπὶ πέρχονται πάλιν. ἐν ὅ' τοῖς δι-
 δλωδοῖσι τ' σμίλων, ἐκλείπει ὁ γένος τ' μλιγί-
 τ'σ' παρὲς τετρασχοῖθ' ἡμέρας μόνον τὰς μὲν
 χειμῶνας Ἐσπας. ἐπειδὴ δ' ἡνὲξ ἡρόοι ὡσιν
 B οἱ νεοτοῖ, Ἐσφίω αὐτοῖς παρκαθίσαι κατὰ χεῖ-
 σιν. ὅταν δ' ἡ διωατὸς, αὐτοῖς διελὼν τὰ κα-
 λυμμα δ' ἐέρχεται. τὰ ὅ' γινόμενα θεία εἰ τοῖς
 σμίλωσι, καὶ λυμῆνοῖμα τὰ χεῖρα ἀμύδ' χεῖ-
 σαι μλιγίται ἐκκαθίροισιν: αἱ δ' ἕτεροι, ἀφ'
 κακίαν, παρκαθίσαι ἀπολλύμενα τὰ ἔργα. ὅταν
 ὅ' τὰ χεῖρα * δ' ἀρῶσιν οἱ μλιγίτηροῖ, ἀπολεί-
 ποιῶν αὐταῖς Ἐσφίω δ' αὐτὸ χεῖμα ἢ ἐδὴ διαρ-
 κῆς ἢ, σὺζέται τὸ σμίλωσ' εἰ ὅ' μὴ, ἐδὴ μὲν
 χεῖμα ἢ, αὐτὸ ἴσησασιν. β' δ' ἰδῆ δ' οὐσῶν,
 C ἐκλείποισι τὸ σμίλωσ'. Ἐσφῆ ὅ' χεῖρα τὰ μλιγί-
 καὶ ἄλλοις καὶ χεῖμασ' πένεται ὅ' καὶ ἀλλ' Ἐσφίω
 ἐμπερῆ ὡ' κηρῶ τ' σκληρότητα, καὶ ὀνομαζοῦσι
 ἴνες σαρδαρακίω. ἀδικούσι δ' αὐτὰς μάλιστα
 αἱ τε σφῆκες, καὶ οἱ ἀγίταλοι καλοῦμενοι τὰ ὄρ-
 νεα. ἐπὶ ὅ' χελιδῶν ἔ' μέροσ'. θηροῖοισι δὲ καὶ οἱ
 τελεμαπῆοι β' ἀφ' ἄλλοι παρὲς τὸ ὕδαρ αὐτὰς ἀ-
 πομπάσας. δ' ἄφ' ἄλλοι καὶ τοῦτο οἱ μλιγίταις ἐκ τῆ
 τελεμαπῆ, ἀφ' ὧν ὑδρῶνται αἱ μέλιται, θηροῖο-
 σι, καὶ τὰς σφικίας ἔ' τὰς χελιδῶνας τὰς πλησίον
 τ' σμίλων * δ' ἀφ' ἄλλοι, ἔ' τὰς τῆ μέροσ' πων
 D νεοτίας. οὐδὲν δὲ φέροισι τ' ζῶων, ἀλλ' ἢ εἰαυ-
 τὰ. ἢ ὅ' μάχη αὐτῶν ἔ'σ'τ', καὶ παρὲς αὐτὰς, καὶ
 παρὲς τοῖς σφῆκας. καὶ ἔξω μὲν, οὐτε ἀλλήλας
 ἀδικούσιν, οὐτε τ' ἄλλων οὐδὲν. τὰ δὲ παρὲς ὡ'
 σμίλωσ' ἀποκτείνουσιν, ὧν αὐτὸ κερῆσασιν. αἱ ὅ'
 τυπῶσασιν, ἀπολλύσασιν. ἀφ' ὅ' τὸ μὴ διωαοταῖ
 ἔ' κέντρον αὐτῶν ἔ' σφῆκες δ' ἀφ' ἄλλοι. πολλάκις γὰρ
 σὺζέται, εἰὰ ὅ' πληγῆς ἔ'πι μλιγίται, ἔ' τὸ κέντρον
 E ἐκ θλίψῃ. τὸ ὅ' κέντρον ἀποβάλλουσα ἡ μέλιται,
 ἀποθνήσκῃ. κτείνουσιν δὲ β' ἀλλοῦσασιν καὶ τὰ με-
 γάλῃ τῆ ζῶων: καὶ ἴππος ἢ δὴ ἀπέθανεν ὑπὸ
 μελιτῶν. ἢ κίσα δὲ χαλεπαίνουσιν οἱ ἡγεμό-
 νες καὶ τυπῶοισι. τὰς δ' ἀποθνήσκουσας τῆ
 μελιτῶν; ἐκ κομίζοισιν ἔξω: καὶ τ' ἄλλὰ δὲ
 καθ' ἑαυτῶν τὸν ὄσ'τ' τὸ ζῶων. δ' ἄφ' ἄλλοι τὸ παρὲς τῶ
 τῶμα πολλάκις ἀφ' ἄσιν ἀποπετόμενα, ἀφ'
 τὸ δυσῶδες εἴ). δυσχεραίνουσιν δ', ὡσπερ εἴ-
 ρῆσαι, τῶσ' δυσῶδῶσιν ὄσ'μῃς, καὶ τῶσ' τῆ
 μύρων. δ' ἄφ' ἄλλοι καὶ τοῖς χρωματοῖς αὐτοῖς τυπῶοισι.

Scrib:
 ἔχει
 γρ. ἔξω
 σι.

ἄπολλωται ἢ ἄρα τε ἄλλα συμπύματα, καὶ
 ὅταν οἱ ἡγεμόνες πολλοὶ γυρόμενοι, ἕκαστος αὐ-
 τῷ μέγας ἀπαγάγη. ἄπολλοι δὲ καὶ ὁ φριώος
 τὰς μελιώσας. ἔπι τὰς εἰσόδους γὰρ ἐλθὼν φυσαί-
 τε, καὶ ἔπιτηρῶν ἐκπετομένης, κατεαδίει. ἄπο
 λῶν δὲ τῶν μελιτῶν οὐδὲν δυνάται πάσχειν. ὁ
 δὲ ἔπι μελούμενος τῶν σμύλων, κτείνει αὐτόν.
 τὸ ἢ γυρός τὸ τῶν μελιτῶν, ὁ εἶρηται ὅτι πονηροῦν
 τε, καὶ πρᾶξια τὰ κηρία ἐργάζεται, εἰσὶ τινες
 τῶν μελιτῶν, οἱ φασὶ μέλισσα τὰς νέας τῶν το-
 ποῖν δὲ ἀνεπισημειώσω. * νέαι δὲ εἰσὶν αἱ
 ἐπέτειοι. οὐχ ὁμοίως δὲ κεντῶσιν αἱ νέαι. δὲ
 οἱ ἔσομοι φέρονται. εἰσὶ γὰρ νέων μελιτῶν ὅταν
 δὲ ἄπολλωται τὸ μέλι, τοὺς κηφίως ἐκβάλλ-
 λουσι, ἔπειτα βάλλουσι σῦκα καὶ τὰ γλυκεῖα
 αὐταῖς. τὸ ἢ μελιτῶν, αἱ μὲν παρῆσθ' ἔργα,
 εἰσὶ ἐργάζονται, καὶ δασεῖαι εἰσὶ, δὲ τὸ εἶσω μὲν
 αἱ ἢ νέαι, ἔξωθεν φέρονται, ἔπειτα ἄπολλωται, καὶ
 τῶν κηφίως ἀποκτείνουσιν, ὅταν μηκέτι χωρῆ
 αὐταῖς ἐργάζονται. εἰσὶ γὰρ ἐν μυχῷ τῶν σμύ-
 λων. ἔπειτα ἢ, νοσήσασθ' ἔσονται σμύλων, ἢ ἄλλοι τι-
 νες ἐπὶ ἄλλοτερον, καὶ μαχόμενα, νικῶσασθ', ἔξω-
 φέρον τὸ μέλι. ἔπειτα ἢ ἀπέκτεινεν ὁ μελιτῶν
 γυρός, οὐτως ἐπέζησθ' αἱ ἔτεροι, καὶ ἡμῶντο καὶ
 τὸ ἀπολλωται ὅταν ἐτυπῶν. τὰ ἢ νοσήσασθ' ἐμ-
 πίτη μέλισσα εἰς τὰ δὲ θλινοῦντα τὸ σμύλων,
 ὁ, τε καλούμενος κηφίως. τῶν γὰρ ἐπὶ ἐδά-
 φος πωλῆκτα μίχρα. ἀφ' ὧν αὐτοῦ μὲν, ὡς περ
 ἀράχια καὶ τῶν σμύλων ὄλον, καὶ σήπει τὰ
 κηρία. ἄλλο δὲ νόσημα, ὅτι ἀράχια τῶν τῶν
 μελιτῶν, ἔπειτα δὲ σμύλων. νομή δὲ τῶν
 μελιτῶν ὁ γυμός. ἀμεινον δὲ τὸ λυχνὸν ἔργου-
 θεῖον. τὸπος δὲ, ἐν τῷ πνίγῃ, μὴ ἀλεφνός. ἐν
 ἢ ἔπειτα ἡμῶν, ἀλεφνός. νοσοῦσι ἢ μέλισσα, ὅταν
 ἐρισθῶν ἐργάζονται ὑλῆ. ὅταν δὲ ἄνεμος ἢ
 μέγας, φέρονται λίθον ἐφ' ἑαυταῖς, ἔρμα τῶν
 τὸ πνίγμα. πίνουσι δὲ, ἀπὸ μὲν ἢ ποταμὸς πλη-
 σίον, οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν ἢ ἐν τῷ θέν, γέμεται
 τὸ ἄρτος παρῶν. ἐὰν δὲ μὴ ἢ, ἐτέρωθεν πί-
 νουσαι, ἀνεμοῖσι τὸ μέλι, ἔπειτα ἢ ἔργον
 παρῶν. τῶν ἢ μελιτῶν ἐργασία διττοὶ κηφί
 εἰσιν, ἔαρ καὶ μετόπωρον. ἢ δὲ ἢ ἔπειτα ἢ ἄπολλωται,
 καὶ τὸ σμύλων καλλίον ὅτι τὸ ἔαρ ἐν μετόπω-
 ρον. μέλι ἢ καλλίον ἢ ἐν νέου κηφίως καὶ ἐν
 μύχρῳ. τὸ δὲ πυρρὸν, ἀγχιον, δὲ τὸ κηφίως. ἀρα-
 φθίρεται γὰρ ὡς περ οἶνος, ἔπειτα ἀγχιον. δὲ δὲ
 ἐκρεῖνται αὐτό. ὅταν ἢ τὸ γυμός ἀμῶν, ἔπειτα
 ἢ τὸ κηφίως, οὐ πηγυται τῶν. ἐστὶ δὲ καλὸν
 τὸ χρυσοῦδες. τὸ δὲ λυχνὸν, ὅταν ἐν γυμόν
 εἰλικρινούς, ἀγχιον ἢ τῶν ὁφθαλμοῖς καὶ ἔλακη.

G. muta-
 to verbo-
 rum or-
 dine ita
 legit: . . .
 εἰ. αἱ ἐπι-
 πτωσιν
 δι' οἱ εἰ. φ.
 αἱ σ. γ. τ.
 μελιτῶν
 οὐχ ἔμ.

A Pereunt apes tum aliis casibus, tum verò
 cum multi principes orti, partem quisque
 secum, quò libuit, abducant. Rubeta etiam
 apes interimit: subiens enim aditus alvei,
 afflat, & observans rapit euolantes. Nullo
 hac affici malo ab apibus potest, sed ab a-
 piario facile interimitur. Genus autem a-
 pum, quod improbum esse, ac fauos finge-
 re asperos diximus, novellis maximè tri-
 buunt apiarii nonnulli: peccareque ita per
 imperitiã eas arbitrantur: novellæ autem
B sunt anniculæ omnes, quarum examen
 quotannis auolare solitum est. Nec verò
 novellæ ipsæ perinde ac veteranæ, pun-
 gunt. Cum copia mellis non suppetit, a-
 piarii fucos depellunt: & ficus, ac reliqua
 id genus dulcía in cibo apponunt. Apum
 seniores intus operantur, hirtioresque mo-
 ra domesticæ ratione sunt. adolescentes
 foris negotium exercent, & ea quæ res e-
 xigit, portant, læuiorésque sunt, labore
 hirsutie detrita. Fucos ipsæ interimunt,
 quoties non satis loci operibus est: tenent
 enim alvei locum penitiorum. Cum mor-
 bo examen quoddam laboraret, agmen
 peregrinum inuasit, & pugna conferta, a-
 deptaque victoria, mella diripiebat. Quod
 cum apiarius prosterneret, victum examen
 statim egressum vlciscebatur, nec homi-
 nem ipsum vlllo pacto impetebat. Morbo
 examina valentiora potissimum infestan-
 tur clero, (sic enim vocant vermiculos,
 qui in pavimento nascuntur,) è quibus
 crescentibus velut aranea alveo toti obdu-
 citur, & faui carie pereunt. alterum morbi
 genus quasi otium quoddam, & veterita-
 tas apum, incidit cum fædo alvei odore.
 Pastus gratissimus apibus thymum est:
 sed rubido albidum præfertur: locus æsta-
 te non feruidus, hyeme tepidus. Egrotant
 eo potissimum tempore, cum per æ-
 ruginosam materiem operantur. Quoties
 verò flatu vehementi iactantur, lapillum
 gestant, quo se quasi fæcto & fundamine
 quodam stabiliant contra flatum. Bibunt,
 si fluuius sit propinquus, nõ aliunde quam
 ex eo, posito onere: sin minus, aliunde hu-
 more hausto pergunt ire ad mel euomen-
 dum, confestimque negotiũ repetunt. Mel-
 lis conficiendi tempora duo sunt, ver, atque
E autumnus, sed vernũ suavius, candidius,
 omnino præstantius autumnali est. Con-
 ficitur profectò melius ex noua cera, no-
 uellisque stirpibus. Rufum verò, atque de-
 formius, faui vitio redditur, quippe quod
 perinde, vt vinũ a vase, vitietur: quapro-
 pter coquendũ id resiccandũque est. Cum
 autẽ ex thymo florẽte faui replentur, fit ita,
 vt minus vel coeat, & duretur. Probatum
 cui ex aureolo color: quod autem albicat,
 non è sincero thymo confectum est: sed id
 oculis & vlceribus cõmodiũ applicatur.
 Mellis

Mellis exilior pars fluitat, quæ eximenda est: pura verò & valida subsidit. Conficiunt ceram, cum stirpes florent: quamobrem eximenda per id tempus cera de alueo est: continuò enim reparatur. Hæc sunt unde accipiunt, thymus, fufus agrestis, fertula campana, albucum, phleus, vitex, genista. Cum ex thymo conficiunt, aquam admiscunt antè quàm fauus occupetur. Egerunt alui excrementa omnes, aut volantes, vt dictum est, aut certa in parte faui. Minores officiosiores maioribus sunt, vt dixi. Pennæ his detritæ, color niger, dorsum repandum: illæ nitidæ venustæque sunt, morè otiosarum mulierum. Gaudere etiam plausu atque sonitu apes videntur: quapropter tinnitu aris aut ficitilis conuocari eas in alueum aiunt. Quamquam incertum est, an audiant, & voluptatene an formidine, ita faciant. Quin & socias otiosas ac desides, aut minus parcas pellere in more apibus est. Partiuuntur inter se opera, vt antè dixi, & aliæ fauos conficiunt, aliæ mella, aliæ erithacam: & aliæ fauos expoliunt, aliæ aquam important ad cellas, & mella temperant, aliæ munus extrarium subeunt. Tempore matutino omnes silent, donec vna gemino aut triplici bombo excitet omnes: tum vniuersæ ad opus prouolant. Cumque redierint, primum item tumultuant: paulatimque minus subinde strepunt, dum vna circumuolitando susurret, quasi dormiendum præcipiat: tum repente omnes conticescunt. Dignoscitur examen valere, susurri frequentia, & exeundi ingrediendique vertiginosa agitatione: tunc enim nouella operantur. Esuriunt ab hyeme potissimum cum opus incipiunt. Redduntur otiosiores, si in eximendis fauis plus mellis relinquatur: itaque pro examinis numero relinquendum est. agunt etiam anxius, si plus demetatur quàm vt residuum sufficiat. atque etiam si alueus iusto amplior sit, desidiosiores redduntur: ægrius enim, quasi desperent, operi incumbunt. Castrantur faui singuli, sextarijs, aut ternis semifextarijs: sed si exuberant, binis sextariis castrari, aut quinque semifextariis possunt, pauci ternis sextariis. Impugnantur apes à vespis, vt antè dixi: quamobrem apiarij eas venantur, constituta olla, & carne in ea posita: vbi enim multæ iam ad carnem accesserint, apposito operculo super ignem, ollam ponunt. Fuci autè, si pauci adsunt, iuuant. reddunt n. apes in opere sollicitiores. Præfagiunt apes & hyemem, & imbres.

A τῆ δὲ μέλιτος τὸ μὲν ἀσθενές, αἰεὶ ἀμῶ ὅπι-
 ποραζέει· ὁ δὲ αἰσθητὸν τὸ ἵ κελευθὸν, καὶ τῶν
 ὅταν δὲ ἡ ὑλὴ αὐτῆ, κηρὸν ἐργάζονται. δὲ ὅτι
 τῶ σίμβουλον τότε ἐξαιρετὸν τὸν κηρὸν. ἐργά-
 ζον) γὰρ ἀθῆνας. ἀφ' ὧν ἡ φέρονται, ἐστὶ τὰδε·
 ἀτρακτυλλίς, μύχλωτον, ἀσφοδέλεος, μυρρίνη,
 φλεωὺς, ἀγνος, σπάρτον. ὅταν ἡ ὄθῆμον ἐργά-
 ζων), ὕδωρ μίγνυσι, τῶν τὸ κηρὸν * κελευθὸν
 φῶν. ἀφοδύουσι ἡ μύχλωτον πᾶσαι, ἢ ἔπιποτετο, με-
B ναι, ὡσπερ εἶρη), ἢ εἰς ἐν κηρὸν. εἰσὶ δ' αἱ μικραὶ,
 ἐργάτιδες μᾶλλον τῶν μεγάλων, ὡσπερ εἶρηται.
 ἐργασίαι δὲ τὰ πλεονάσασαι τετελεμμένα, καὶ χροιά
 μύχλωτον, καὶ ὅπιπκαμμένα. αἱ δὲ φῶμα καὶ
 λαμπεραὶ, ὡσπερ γυναικες, ἄργαί. δοκοῦσι
 δὲ χαίρειν αἱ μύχλωται ἐπὶ κρότῳ· δὲ καὶ
 κροτουῶτες φασὶν ἀθροίζεσθαι αὐτὰς εἰς ὄσμῆ-
 νος, ὄσφρακτις τε καὶ ψόφοις. ἐστὶ μὲν τοὶ ἀθῆ-
 λον ὅλως εἴτε ἀκούουσι, εἴτε μὴ, καὶ πότε-
 ρον ἢ δὲ ἡδονῶν τῶτο ποιούσιν, ἢ ἀφ' ὄσφου.
C ὄσφρακτις δὲ καὶ τὰς ἄργαίς αἱ μύχλωται, καὶ
 τὰς μὴ φειδομένης. διήρηται δὲ τὰ ἔργα, ὡσ-
 περ εἶρηται πλεονέτερον καὶ αἱ μὲν, κηρὸν ἐργά-
 ζονται· αἱ δὲ, τὸ μύχλω· αἱ δ', ἐρεθιστικῶν. καὶ αἱ
 μὲν, πλάττουσι κηρὸν· αἱ δ', ὕδωρ φέρονται εἰς
 τὴν κυττάρου, καὶ μίγνυσι τῶν μύχλωται· αἱ δ',
 ἐπ' ἔργον ἐργάζονται. ὄσφρακτις δὲ σιωπῶσιν, ἕως
 ἀμῶ μίαν ἐγείρη βομβήσασα δις ἢ τρίς. τότε
 δ' ἐπ' ἔργον ἀθροῦναι πέπονται· καὶ ἐλθοῦσιν
 πάλιν, θορυβοῦσι τὸ πλεονόν· καὶ μίαν
 δ' ἡτίον, ἕως αὐτῆ μίαν ἀπὸ τῆ μύχλω βομβήσασα,
 ὡσπερ σημαίνουσα κελευθὸν· εἴτ' ὄσφρακτις σιω-
 πῶσι. ἀθροῦσιν δὲ ἐξυμῶν τὸ σιμῶν, ὡσπερ
 φῶν εἶ) πολῶν, καὶ κηρὸν ὄσφρακτις καὶ εἰσὶ σῶσας·
 τότε γὰρ * σκαδῶνας ἐργάζονται. * πίνουσι μῆ-
 λιστα δ', ὡσπερ αὐτῶν ἄργων) ὅτι τῶ χυμῶν. ἄρ-
 γότερα ἢ γίνονται, ἐὰν πλεονόν τις καταλίπη μύχλω
 * βλίπῶν· ἀπὸ δὲ τῶν τὸ πλεονόν κελευθὸν
 πειν τὰ κηρὸν· ἀθροῦσιν δ' ἐργάζονται, ἐὰν
 ἐλεῖται κελευθὸν. ἄργότερα δὲ γίνονται, ἐὰν
 μέγα τὸ κυττάρου ἢ ἀθροῦσιν γὰρ ποιοῦσι.
E βλίπῶν) ἡ σιμῶν γῶν, ἢ βία ἡμίχλω. τὰ δὲ δι-
 σπῶνται, δύο χροῶν, ἢ πέντε ἡμίχλω. βίς ἢ χροῶν,
 ὀλίγα πολέμιον ἢ τῶν ὄσφρακτις τῶν μύχλωταις, ἐπὶ
 σφῆκες, ὡσπερ εἶρηται καὶ τῶν ὄσφρακτις. θορυβοῦσι ἡ
 τούτοις καὶ οἱ μύχλωται, ἀπαθῶν τῶν τῶν, καὶ χροῶν
 εἰς αὐτῶν ἐμβόλῶντες. ὅταν ἡ πολλοὶ ἐμπίπῶ-
 σιν, εἰς τὸ πῦρ πῶμασῶντες ὅπιπῶσιν. κηρὸν
 δ', ὀλίγοι σῶντες, ὡφελούσι ὄσφρακτις ἐργάτι-
 κωτέρας γὰρ ποιούσι τὰ μέλιτας. πλεονόν-
 σκῶσι δὲ καὶ χειμῶνα καὶ ὕδωρ αἱ μέλιτας.

Ga. κελευθὸν ἀφθῆναι

γρ. γαδῶνας, idque fecurus Gaza. C πιῶσι δὲ μ. γρ. βλίπῶν

σημείον δέ· οὐκ ἀποπέτονται γὰρ, ἀλλ' ἐν τῇ
 θύρᾳ αὐτῆ ἀπειλοῦνται· ὡς γινώσκουσιν οἱ με-
 λιτήοι, ὅτι χειμῶνα παρὰ δέχον). ὅταν δὲ
 κρέμονται δὲ ἀλλήλων ἐν τῷ σμιλῶει, σημεῖον
 γὰρ τῆσθε ἀπολείπει τὸ σμιλῶος· ἀλλὰ κα-
 ταφυσῶσι τὸ σμιλῶος οἶνον γλυκεῖ οἱ μελιτήοι
 γὰρ, ὅταν τῶν ἀφῶν). φυτεύειν δὲ συμφέ-
 ρει παρὰ σμιλῶν, ἀχράδας, κυάμοις, πῶον
 μηδικῶν, * συρίαν, ὠχρεῖς, μυρρίνην, μή-
 κωνα, ἔρπυλλον, ἀμυγδαλίω. γινώσκουσιν δὲ
 πίνες τῶν μελιτήοιων τὰς ἐαυτῶν, ἐν ᾧ νομῶ
 ἀλλοθρα καὶ ἀπάσδυτες. ἐὰν δ' ἔαρ ὄψιν γέ-
 νηται, ἢ αὐχμὸς, καὶ ὅταν ἐρεσίβη, * ἔλατιον
 ἐργάζονται αἱ μέλιται τὸν χρόνον. τὰ μὲν οὖν
 παρὰ τὰς μελιτίας, τῶτον ἔχει τὸν ἔσπον.

Fort. κυ-
 σισιν, ait
 Sylb.

Fort.
 λάπθ

ΚΕΦΑΛ. μα'.

Περὶ σφηκῶν.

ΤΩΝ ἢ σφηκῶν ἔστι δύο γῆν. τούτων δ'
 οἱ μὲν ἀγροῖ, σπηκῶν γίνονται δ' ἐν τοῖς
 ὄρεσι, ἔτι κτεροῦσιν οὐ κατὰ γῆς, ἀλλ' ἐν τοῖς δροσῶ.
 καὶ μὲν μορφῶν μείζους, ἔτι παρὰ μελιτήοι, καὶ
 μελαγχράτες τῶν ἑτέρων μᾶλλον· ποικίλοι δ',
 καὶ ἐγκέντροι πύρες, καὶ ἀλκιμώτεροι, καὶ ὅ
 πληγῶμα ὀδυνηρότερον αὐτῶν ἢ ἐκείνων· καὶ
 γὰρ τὸ κέντρον ἀνάλογον μείζον ὅ τούτων. οὐ-
 ροὶ μὲν οὖν διεπίρροισι, καὶ ὄρωνται τῶ χειμῶ-
 νος ἐκ δρυῶν κρητομῶν ἐκπετόμενοι. ζῶσι
 ἢ φωλοῦντες τῶ χειμῶνα. ἢ δὲ δὴσπερὶ ἐν
 τοῖς ξύλοις. εἰσὶ δ' αὐτῶν οἱ μὲν, μήτραι, οἱ δ',
 ἐργάται, ὡσπερ ἔτι ἡμερωτέρων. τῆς δ' ἢ φύ-
 σις τῶ ἐργάτου καὶ τῆς μήτρας, ὅτι τῶ ἡμερω-
 τέρων ἔσται δὴλον. ἔστι γὰρ καὶ τῶ ἡμέρων σφηκῶν
 δύο γῆν· οἱ μὲν, ἡγεμόνες, οἷς καλοῦσι μή-
 τρας· οἱ δ', ἐργάται. εἰσὶ δὲ μείζους οἱ ἡγεμό-
 νες πολὺ, καὶ παρὰ ἄλλοι. καὶ οἱ μὲν ἐργάται,
 οὐ διεπίρροισιν, ἀλλὰ πύρες ἀποθνήσκουσιν,
 ὅταν χειμῶν ὀπιπέσῃ. φανερόν δ' ἔστι τῶπο. τῶ
 γὰρ χειμῶνος δὴσπερ μὲν μὲν, μωροὶ γίνονται οἱ
 ἐργάται αὐτῶ, παρὰ τῶσδε οὐ φαίνονται ὄλως·
 οἱ δ' ἡγεμόνες, οἱ καλοῦμενοι μήτραι, ὄρωνται
 δ' ὄλου τῶ χειμῶνος, ἔτι κατὰ γῆς φωλοῦσιν.
 δὴσπερ οὖν γὰρ ἔτι σκαπτόντες ἐν τῶ χειμῶνι, μή-
 τρας μὲν πολλοὶ ἐωρεάσασιν, ἐργάται δ' ὀσδεῖς.
 ἢ ἢ γῆσις τῶ σφηκῶν ἔστι τοιαῦτα. οἱ ἡγεμόνες,
 ὅταν λάβωσι τόπον εὐσχερον, ὀπιόντος ἔτι γέρας,
 πλάττονται καὶ κηρία, ἔτι σκίσιαν) οἷς καλοῦσι

κα. σφηκῶ-
 νας, με-
 λιῦς.

* σφηκῶν τῶν μικροῖς, οἷς τετραγύρας. ἢ ἐπὶ τούτων· ἐν οἷς σφῆκες γίνονται, καὶ οὐ μήτραι.

A Cuius rei indicium est, quod non a-
 uolant, sed sereno adhuc in alueo ve-
 lutantur, quo apiarij hyemem expectant.
 Cum verò mutuo inter se annexu a-
 lia ex alia dependet in alueo, indi-
 cium deserendi cubilis est. Quod ne
 eueniat, apiarij alueis afflant ex vino
 dulci. Expediit consuiffe apud aluea-
 ria pyros, fabas, medicam herbam,
 furiam, cruiliam, myrtum, papauer,
 serpyllum, amygdalam. Cognoscunt
 suas apiarij nonnulli farina in prato
 respersa. Minus apes foeticant, si
 ver ferotinum sit, aut squallor, aut
 rubigo inciderit. Ratio apum ad hunc
 modum est.

CAPVT XLI.

De duobus vesparum generibus, & earum studio in fauis construendis.

Vesparum duo sunt genera: alte-
 rum ferum, quod rarum est, nas-
 cens in montibus, & pariens non sub ter-
 ra, sed in quercu, specie grandius, por-
 rectius, nigrius: varium etiam aculeatum-
 que est, & robustius, istuque acerbius,
 quam alterum, est: aculeo enim maio-
 ri, quam ex proportione sui corporis,
 spiculatur. Viuit hoc toto anno: &
 quidem tempore hyberno, quercu ca-
 sa, euolare spectatur. Exigit hyemem in
 latebra, & semper in macerie diuersa-
 tur. Sunt eius alia matricis, alia ope-
 raria, vt & in altero genere, quod pla-
 cidius est. Quae autem sit natura opera-
 riae ac matricis, in eo ipso placidiore ge-
 nere percipi facilius potest. Sunt enim
 huius quoque duo genera: alterum du-
 ces, quas matricis appellant, alterum
 operariae: maiores mitioresque duces
 sunt. Aetas operariarum annum non
 complet, sed omnes hyeme inualescente
 moriuntur. Quod ea re constat, quia hye-
 me incipiente stupefiant: bruma autem
 nullae omnino appareant: duces verò, qui
 matricis vocantur, tota hyeme visuntur,
 atque sub terra latent. Plerique enim, cum
 per hyemem ararent, aut foderent, ma-
 trices viderunt, operarias nemo. Ortus
 talis vesparum est. Duces vbi iam lo-
 cum sibi opportunum delogerunt, fa-
 uos opere aestiuo confingunt, & ves-
 peta (cellulas dico) constituunt qua-
 ternis foriculis, aut propè, in qui-
 bus vespa, non matricis nascuntur.

Quæ cum increuerint, rursus altera ampliora affingunt. Quorum item proles, cum creuerit, alia faciunt, ita, ut postremo autumno plurima amplissimaque vesperata condita habeantur: in quibus dux, quæ matrix vocata est, non insuper vespas, sed matrices iam procreat: quæ quidem supernè per summa vespeti vermium specie multo grandiorum gignuntur, in cellulis continuatis quatuor numero, aut paulò pluribus. alioqui increfcenti ratio ducibus eadem quæ vespis est. Sed cum vespæ operariæ fauis affuerint, non præterea duces operantur, sed operariæ ipsæ cibum suis ducibus subministrant. Quod ea re constat, quia duces non item euolant, sed intra tecta quiescunt. Cæterum vtrum duces anni superioris, nouellis iam procreatis ducibus, interimantur à vespis nouellis, idque simili modo eueniat, an plus etiam temporis possint viuere, nondum exploratum est. Nec verò senectutem matticis, & vesparum generis feri, aut aliquem huiusmodi affectum annotare adhuc quisquam potuit. Est autem matrix latior, ponderosior, crassior, & maior, quàm vespa, volatùque haud plurimum valet. Præ pondere enim sui corporis volare longiùs nequit. Quo fit ut semper in vespertiis sedeant effingentes fauos, & munere fungentes cellario. Insunt porrò matrices nuncupatæ in vespertiis plurimis: sed aculeatæ sint hæcne, ambigitur. Videntur tamen & ipsæ, ut apum duces, gerere quidem aculeum, sed non extringere, aut ferire. Vesparum autem aliæ carent aculeo, ut fuci: aliæ habent. Minores imbecillioresque sunt quæ carent, neque repugnant. contrà, quæ habent, maiores, robustæ, atque pugnaces, quas nonnulli mates appellant: fœminas verò, eas quæ carent. Pleraque ex ijs quæ aculeum gerunt, amittere eum putantur hyeme instante: sed hoc ex nemine, qui vidisset, accepimus. Vespæ temporibus sicis, locisque asperis potius oriuntur. Ortus sub terra agitur. Fingunt suos fauos ex congerie ac terra, & ab eodem primordio quasi stirpe vnumquemque ædificant. Cibum vel ex floribus quibusdam & fructibus petunt: sed quàm plurimum ex carne. Coire nonnullæ etiam ex cæteris visæ sunt: sed an ambæ aculeo careant, aut habeant, vel altera careat, nondum exploratum est. Ferarum etiam nonnullæ coire visæ sunt, & alteram gerere aculeum constitit: sed de altera incertum est. Fœtus non partu prouenire videtur: statim enim auator, quàm partus vespæ patitur, existit.

A τούτων δὲ αὐξηθέντων, πάλιν μὲν τούτοις ἀλλοιοῦσιν μείζους ἰσοῦς σιωίαν)· καὶ πάλιν, τούτων αὐξηθέντων, ἐτέροις· ὡς τῆς μετὰ τῶν τελευτώντος, πλεῖστα καὶ μέγιστα γίνονται σφηκία· ἐν οἷς ὁ ἡγεμὼν, ἢ καλαμῶν ἡ μήτρα, σφικέτι σφηκίαις ἡμιᾶ, ἀλλὰ μήτρας. γίτον) δὲ οὕτω δύνω ὅτι τῆς σφηκίας ὅτι πολλῆς μείζους σιωίαν· καὶ θυρεοὶ σιωίαν τετάρων, ἢ μικρῶν πλείουσι· ὡς πλείους δ' ὡς περὶ ἐν τοῖς κηρείοις τὰ τῆς σφηκίας. ἐπειδὴ δὲ ἡ γῆ) οἱ ἐργάται σφηκίαις ἐν τοῖς κηρείοις, σφικέτι οἱ ἡγεμόνες ἐργάται)· ἀλλ' οἱ ἐργάται αὐτοῖς τῆς σφικίας εἰσφέρουσι. Φανερόν δ' ὅτι τῆς, ὡς μήτρας τοῖς ἡγεμόνας ἐκπέτασθαι τῆς ἐργάται, ἀλλ' ἐνδον μόνον τῆς ἡγεμῶν. πότερον δ' οἱ φρεσινὸς ἡγεμόνες, ὅταν νέοις ποιήσωσιν ἡγεμόνας, ἀποθνήσκουσι μὲν τῆς νέων σφηκίας, καὶ τῆς ὁμοίως συμβαίνει, ἢ ἐπὶ πλείω χρόνον δύνω) ζῆν, σφικέτι ὡς τῆς πω· ἔτε γῆρας, ἔτε μήτρας, ἔτε τῆς ἀγρίων σφηκίας, σφικέτι πω ὡς τῆς ἐωρακῶς, ἔδ' ἄλλο

C τοῦτο πάθος οὐδὲν. ἐστὶ δ' ἡ μήτρα πλατὺ καὶ βαρὺ, καὶ παχύτερον καὶ μείζον τῆς σφηκίας· καὶ πρὸς τὴν ὡσιν, ἀλλὰ τὸ βάρος, σφικέτι ἀγρίων ἰσχυροῦ· σφικέτι δύνω) ὅτι πολὺ πέτασθαι. δὲ καὶ καὶ τῆς) ἐν τοῖς σφηκίοις αἰεὶ, συμπλάττουσιν καὶ ἀγρίων τῆς ἐνδον. ἐν δὲ τοῖς πλείους σφηκίοις ἐνεῖσιν αἱ μήτρας καλαμῶν. ἀμφισβητεῖται δὲ, πότερον ἐγκέντροι εἰσιν, ἢ ἀκέντροι. εἰσὶ δ' ὡς τῆς οἱ τῆς μὴ τῶν ἡγεμόνες, ἔχειν μὲν, σφικέτι δύνω) δὲ, σφικέτι βάλειν. τῆς δ' σφηκίας οἱ μὲν, ἀκέντροι εἰσιν, ὡς τῆς κηφίωες· οἱ δ', ἐχέουσι κέντρον. εἰσὶ δ' οἱ ἀκέντροι, ἐλαττοῦς καὶ ἀμυνοῦτεροι, καὶ σφικέτι ἀμυνοῦ)· οἱ δ' ἐχέουσι τῆς κέντρα, μείζους καὶ ἀκίμοι· καὶ καλοῦσι τούτοις ἐν τοῖς μὲν ἀρρένας, τοῖς δ' ἀκέντροις, θηλείας. πρὸς δὲ τῆς χειμῶνα ἀποβάλλειν δοκοῦσι πολλοὶ τῆς ἐχέουσι, τῆς κέντρα. αὐτοῦ τῆς δ' ἔπω ὡς τῆς κηφίωες. γίνονται δ' οἱ σφηκίαις μάλλον ἐν τοῖς αὐχμοῖς, καὶ ἐν τοῖς χώροις ταῖς τραχίαις. γίνονται δ' ὑπὸ γῆ· καὶ τῆς κηφίωες πρὸς τοῖς ἐκ φορυτῆ καὶ γῆς, ἀπὸ μίας ἀγρίων ἐκαστον, ὡς περὶ ἀπὸ ρίζης. σφικέτι δὲ τῆς τῆς μὲν καὶ ἀπὸ αἰθῶν τίνων καὶ καρπῶν· τῆς δὲ πλείω, ἀπὸ ζωοφαγίας. ὡς μὲν δ' εἰσὶν ὁχλοῦμοι ἢ δὴ καὶ τῆς ἄλλων ἰνέες. εἰ δ' ἀκέντροι ἀμφοῦ, ἢ κέντρα ἐχέουσι, ἢ ὁ μὲν, ὁ δ' ἔδ' ὡς τῆς καὶ τῆς ἀγρίων ὁχλοῦμοι ἀμυνοῦ, καὶ ὁ ἐτέροις ἐχέουσι κέντρον· ἀλλ' ἡ μήτρα δ' ὡς τῆς σφικίας οἱ δὲ γένος, οὐ δοκεῖ ἐκ τῆς τῆς γένος, ἀλλ' ἀπὸ μείζων εἶ)· ἢ ὡς σφηκίας τοῦσδε,

ἐλὺ δὲ λάβη τις τῶν ποδῶν σφῆκας, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐὰν βομβῶν, παρῶνται οἱ ἀκέντροι· οἱ δὲ τὰ κέντρα ἔχοντες, οὐ παρῶνται· ὅτι πίνες τεκμηρίω χρωαίνται, ὡς τῶν μὲν, ὁρῶντων ὄντων, τῶν δὲ, θηλειῶν. ἀλίσκονται δὲ ἐν τοῖς ἀσπλάγμοις τῶν χυμῶν, ἔχοντες ἐνίοι κέντρα, ἔκ τινος ἐξάντες. ἐργάζονται δὲ οἱ μὲν μικρὰ καὶ ὀλίγα σφηκία, οἱ δὲ, πολλὰ καὶ μεγάλα. αἱ δὲ μήτραι καλούμεναι, ἀλίσκονται παρῶντος τῶν ὄσων, αἱ πολλὰ καὶ τὰς πτελέας. συλλέγουσι γὰρ τὰ γλίχρα καὶ τὰ χυμώδη. γεγνηῖ δὲ που μήτραν πληθῆς, χυμῶν δὲ ἐμπαρῶν ἐτεῖ πολλῶν σφηκῶν, ἔκ πομπίνας. θηρῶνται δὲ τὰς τοῖς κρημενοῖς, καὶ τὰ ῥήματα τῶν γῆς τὰ εἰς ὄρθον καὶ πύργους φαίνονται ἔχοντες κέντρα. τὰ μὲν οὖν τὰς τοῖς σφῆκας τῶν ἔχει τὸν ἔσπον.

ΚΕΦΑΛ. ΜΒ.

Περί αἰθριῶν.

AΙ αἰθριῶναι, ζῶσιν μὲν, ὅσα ἀπολαύουσι τὸν αἶμα καὶ τὸν ἄλλο τὸν σῶμα τὸ λοιπὸν ἀπὸ τῶν ἐργαζομένων. θηρῶνται γὰρ τὰς μεγάλας μύσας καὶ ὁπόσα κεντραῖσιν, ἀφελούσασιν τὴν κεφαλήν, ἀποπέτοντες φέρουσαι τὸ σῶμα τὸ λοιπὸν ἀπὸ τῶν ἐργαζομένων ὁπόσων. Ἐσφῆ μὲν οὖν χρωαίνται τῇ εἰρημότητι ἔχουσι δὲ ἡγεμόνα, ὡς τῶν μύμηττων καὶ οἱ σφῆκες. ἔκ οἱ ἡγεμόνες ἔτι μείζους εἰσὶ τῶν μεγάλων καὶ λόγον παρῶν τὰς αἰθριῶναι, ἢ ὅτι σφηκῶν παρῶν τοῖς σφῆκας, καὶ ὅτι μύμηττων παρῶν τὰς μύμητας. ἀφελούσασιν δὲ εἰσὼ καὶ οὖν, ὡς τῶν σφηκῶν ἡγεμόν. ποιοῦσι δὲ τὸ σμιῶν ὑπὸ γλῶσφῃ αἰθριῶναι, ἐκ φέρουσαι τὴν γλῶσφην, ὡς τῶν μύμηττων ἀφελούσασιν γλῶσφην, ὡς τῶν μύμηττων, ἢ ὅτι σφηκῶν, ἀλλ' αἰθριῶναι ὅτι γινώσκονται νεώτεροι αὐτῶν μύμηττων, καὶ τὸ σμιῶν μείζον ποιοῦσιν, ἐκ φέρουσαι τὴν γλῶσφην. γλῶσφην δὲ μείζον τὰ σμῆνη. ἢ δὲ γὰρ δὲ θηλυῶν σμιῶναι, καὶ φησὶν τρεῖς ἔκ τετάρων ἐξήρτων κηρίων. ἢ δὲ Ἐσφῆ δὲ, ὡς τῶν μύμηττων, ἀποπέτοντες, ἀλλ' ἀφελούσασιν τὴν χυμῶνα. αἱ δὲ πλείους ἀποπέτοντες εἰ δὲ καὶ πᾶσαι, ἢ τῶν δὲ ὄντων. οἱ δὲ ἡγεμόνες πλείους ἐνός οὐ γίνονται ἐν τοῖς σμιῶναι, ὡς τῶν σφηκῶν τῶν μύμηττων, οἱ δὲ ἀφελούσασιν τὰ σμιῶναι τῶν μύμηττων. ὅταν δὲ πλείους σφῆκες τῶν ἀθριῶν ἀπὸ τῶν σμῆναι, συστραφῶσασιν παρῶν ἵνα ἔλθῃ, ποιοῦσι κηρία, οἱ δὲ τῶν καὶ ὁραῖσιν ὅτι πολλῆς ὄντα πολλακίς καὶ ἐν ἑαυτῶν ἐργάζονται ἡγεμόνα. οὖν δὲ ἐπὶ δὲ ἔθῃ καὶ αὐξήσῃ, ἀπαλάσασιν, καὶ κεντραῖσιν αὐτῶν εἰς σμιῶναι.

CAPVT XLII.

De crabronibus, vitisque eorum, & alucis.

CRABRONES, non floribus, ut Capes, sed carne magna ex parte viuunt. Vnde fit ut versari vel in stercore saepe soleant. Venantur etiam muscas maiusculas, quas ubi ceperint, abscisso capite, reliquum corpus gestantes auolant. Sed pomum etiam dulce appetunt. Cibus his talis est. Duces more apum vesparumque habent, qui proportionem ad crabrones maiores quam vesparum ad vespas, & apum ad apes, sunt. Degunt hi quoque intus, ut vesparum duces. Faciunt sibi alueum sub terra crabrones, terra egesta: & ut formicae excavant. Missio enim, ut apum, nulla vel eorum vel vesparum fieri solet. Sed qui subinde orientur nouelli, ibidem manent, & alueum terra egesta faciunt ampliore: amplificam maiorem in modum, & iam ex valentiore quodam examine quattuor tres, & quatuor fauorum pleni excepti sunt. Nec vero cibum ritu apum sibi recondunt, sed ieiuni latent per hyemem, quo tempore plurimi moriuntur: an etiam omnes, nondum certum est. Duces non plures vno, singulis eorum examinibus orientur, ut inter apes gignuntur plures, qui examina distrahunt. Sed si qui crabrones suo alueo aberrarint, colligunt se ad aliquam arborem, fauoribusque ibi conficiunt, qui vel saepe conspicui apparent: in quibus vnum procreant duces, qui cum adoleuerit, agmen abducit, & secum in alueo collocat.

De coitu crabronum nihil exploratum habeo, nec unde foetificent. Sed cum in genere apum careant aculeo, & fuci & reges, atque etiam vesparum nonnullae inaculeatae sint, ut antea dixi, crabrones omnes armari aculeo videntur. Sed de earum duce considerandum accuratius est, an aculeum habeat.

CAPVT XLIII.

De genere bombycum, & teredinum, earumque foetibus.

Bombyces sub saxistapud ipsam terram foetificant, binis aut paulo pluribus cellulis. Mellis etiam pravi cuiusdam inchoatio in his reperitur. Tereredo non absimilis crabronibus est, sed varia, & latitudine proxima apibus. Cupediosa haec est, & ad culinam, & pisces, & huiuscemodi delicias singularis aduolat. Foetum sub terra edit, ut vesparum. Multiplex huius quoque teredinarium est, & longè amplius quam vesparum, atque porrectius. Muneris vitaeque ratio apum, vesparum, & reliquorum generis eiusdem, ad hunc modum est.

CAPVT XLIV.

Mores animantium differre & mansuetudine & feritate: deque leonum generibus, & natura: & lupicernarum.

CAETERVM in moribus animantium (ut dictum iam est) percipi differentias licet, praecipue quidem ad fortitudinem, & timiditatem: sed ad mansuetudinem quoque & feritatem etiam in ipso syluestrium genere. Leo enim quamuis in edendo ferocissimus sit, tamen postus, & fame iam vacans, facilis mitisque mansuetorem in modum est. Nihil hic suspicatur, nullius suspiciosus est, festiuus, ludibundus, beneuolus admodum suis cum sociis & familiaribus est. In venatu, dum cernitur, nunquam fugit, aut metuit, sed etiam si venantium multitudine cedere cogitur, sensim pedatimque discedit, crebro subsistens, atque respectans. Nactus vero opaca, fuga, qua maximè potest, veloci se subtrahit, donec in aperta deueniat, tum rursus lentè incedit. Sed si quando locis nudis atque patentibus cogitur fugam apertè arripere, currit contentus, nec salit, cursusque eius continens, ut canum, intenditur: cum tamen ipse insectatur, ubi iam propinquauit, insilit. Vera etiam illa de eo narrantur,

Α περὶ δὲ ὀχέας τῶν ἀνθρώπων, ὅσων ἔστιται πῶς, ὅσα ποτὲν ἔσται ὁ γένος. ἐν αὐτῷ αὖτε μελίτῳ, ἀκύνθου εἰσι καὶ οἱ κηφίωες καὶ οἱ βασιλῆς, καὶ τὸ σφηκῶν ἐνίοι ἀκύνθου εἰσι, κατὰ τὸ εἶρηται περὶ τερῶν. αἱ δὲ ἀνθρώπων, πᾶσαι φαίνονται κύνθου ἔχουσαι. ἔπισκεπτεῖται ὁ μέλιτων. καὶ περὶ τῶν ἡγεμόνων, εἰ κύνθου ἔχῃ, ἢ μή.

ΚΕΦΑΛ. μγ'.

Περὶ βομβυλίων καὶ τερῶν θρηδῶν.

Β Οἱ βομβυλίοι, πικτοῖσιν ὑπὸ πέτρας ἐπ' αὐτῆς τῆς θύρας ἔδυσιν, ἢ μικρῶν πλείουσιν. διείσκειται ὁ καὶ μέλιτος ἄρχη φαύλου τινὸς ἐν τούτοις. ἢ τῶν θρηδῶν, περὶ σιμφορῆς καὶ ἐστὶ τῆ ἀνθρώπων. ποικίλον ὁ, καὶ ὁ πλάτος ὁμοίον τῆ ῥαγίτη. λίχρον δὲ ὄν, καὶ περὶ τὰ μαζάρια, καὶ τοῖς ἰχθύας, καὶ πᾶσι τοιαύτων ἀπολασίων κατὰ μόνους περὶ σάπιαται. ἐκτικτεῖ ὁ καὶ τῆς ὡς περὶ οἱ σφηκες. πολύχρον δ' ἐστὶ, καὶ ὁ τερῶν αὐτῶν πολὺ μείζον ἢ τῶν σφηκῶν, καὶ περὶ μακρότερον. τὰ αὐτῶν αὖτε τῶν μελιτῶν, καὶ τῶν σφηκῶν, καὶ τῶν ὄντων τῶν τοιούτων ἐργασίαι καὶ τὸν βίον, τῶν ἔχῃ τὸν ἔσπον.

ΚΕΦΑΛ. μδ'.

Περὶ λέοντος καὶ θωός.

Δ Περὶ τῶν ἡγῶν τῶν ζώων, (ὡς περὶ εἶρηται καὶ περὶ τερῶν) ἐστὶ θεωρησῶν διαφορὰς, περὶ ἀνθρώπων καὶ μέλισσας καὶ δελφίνας. ἐπιπτα καὶ περὶ τὸν ἀρετῆτα καὶ ἀρετότητα, καὶ αὐτῶν τῶ ἀρετῶν. καὶ ὁ ὁ λέων ἐν τῆ βρώσῃ καὶ χαλεπώτατος ἐστὶ, μὴ πεινῶν ὁ καὶ βεβρωκῶς, περὶ ὅσων. ἐστὶ ὁ ἦτος ὅχι ὑπὸ πῆρας ὁσθενός, ὅχι ὑφορώμνος οὐδὲν. περὶ τὰ σιῦτροφα καὶ σιῦνήγη, σφόδρα φιλοπαίγμων, καὶ τεκτικτός. ἐν ὁ τῆ θῆρας ὁρώμνος καὶ, ὅσα ποτὲ φθῆγη, ὅσα πῆσαι. ἀλλ' ἐν ὁ ἀφ' ἡ πῆρας ἀναγκασθῆ τῶ θρηδῶντων ὑποαγαγεῖν, βάδην ὑποχαρεῖ καὶ καὶ σκέλος, καὶ καὶ βραχὺ ἐπιπεφόμνος. ἐὰν καὶ τοῖ ἐπιπλάσῃ δασείος, φθῆγη τῶ χέως, ἔως αὐ κατὰ εἰς φθῆρον. τότε δὲ πάλιν ὑποαγῆ βάδην. ἐν δὲ τοῖς ψιλῶς ἐὰν ποτὶ ἀναγκασθῆ εἰς φθῆρον ἀφ' [δ] πῆρας φθῆγη, τρέχει κατὰ τείνας, καὶ οὐ πηδα: τὸ δὲ δρόμημα σιῦεχῶς, ὡς περὶ κυνός ἐστὶ κατὰ τείνας. δῶκαν καὶ τοῖ ἐπιπρίπῃ εἰσπὸν, ὅσων ἢ πῆρας. ἀληθῆ δὲ καὶ τὰ λεγόμενα:

τό τε φοβείσθαι μάλιστα τὸ πῦρ, ὡσαυτὲρ καὶ Ἀ
Ομηροῦ ἐποίησε.

ignem præcipuè formidare, vt Home-
rus quoque testatur: cum dicat:

Καρόμῳμα δ' ἄδεις, τὰς [τε] Ἑρμῆ ἐσού-
μῳός τῶρ.

*Ardentisque faces, quas, quamuis se-
uiat, horret:*

καὶ τὸ, τὸν βάλλοντα, τηρήσθαι, ἴεσθαι ὅτι
τῷτον. εἰ δὲ τις βάλλῃ μὲν μὴ, ἐνοχλή δὲ
αὐτὸν, εἰ δὲ ἐπαίξας συλλάβῃ, ἀδικεῖ μὲν ὁσθὲν,
ὁσθὲν βλάπτῃ τοῖς ἀνυξί. σείσας ὃ καὶ φοβήσας,
ἀφίησι πάλιν. πρὸς ὃ τὰς πόλεις ἔρχον) μά-
λιστα, καὶ τοῖς ἀνδρῶν ἀδικούσιν, ὅταν ἡρώων-
ται παρῆσθαι, καὶ τε τὸ γῆρας ἀδύνατοι θη-
ρῶν ὄντες, ἔτι δὲ πεπονημένοι τοῖς ὀδόντας.
ἔτη δὲ ζωῆ πολλὰ. καὶ ὁ ληφθεὶς λέων χωλὸς
πολλοὶς τῶν ὀδόντων εἶχε κατεσθῆσθαι. ὃ τε-
κμηρία ἐχρῶντό τινες, ὅτι πολλὰ ἔτη ζωῆ.
τῷτο γὰρ οὐκ αἰ συμπίση, μὴ οὐ πολυχροῖα
ὄντι. ἡμῶν δὲ ἔστι λεόντων δύο. πύτων δ' ἔστι
τὸ μὲν, στρογγυλώτερον, καὶ οὐλοτριχώτερον, καὶ
δύλοτερον. τὸ δὲ μακρότερον, καὶ διχῶτερον,
αἰδρεῖότερον. ἔτι φέρονται δ' ἐπίστε κατατείναν-
τες τὸ κέρχον, ὡσαυτὲρ κύτες. ἡ δὲ δ' ὡπῆα λέων
καὶ οὐ ὅπιπῆα μῆλων, καὶ ὡς εἶδεν ἀπὸ φεί-
ξῳμα, φέρονται. ἔστι δὲ πρὸς τὰς πληγὰς,
εἰς μὲν τὰ κοῖλα, ἀσθενῆς. καὶ ὃ ἄλλο σῳ-
μα, δέχε) πολλὰς, καὶ κεφαλῶν ἔχει ἰχυρά.
ὅσα δ' ἂν δάκη, ἢ τοῖς ὄνυξιν ἐλκῶση, ἐκ τῆ
ἐλκῶν ἰχώρες ῥέουσι ὡχρῶ σφόδρα, καὶ ἐκ
τῶν ὀπιπέσμων καὶ ἀσθῆσι. ὡσαυτὲρ ὁσθὲν δὲ
νάμῳμοι ἐκκλύζονται. ἢ ἡσθεπεία ἢ αὐτῆ ἔ-
τῶν κυνοθήκων ἐλκῶν. φιλάσθεποι δ' εἰσὶ
καὶ οἱ ἡῶες, καὶ οὐτ' ἀδικούσι τοῖς ἀνδρῶν ποῖς,
οὐτε φοβουῶντα σφόδρα. πολεμοῦσι δὲ τοῖς
κυσὶ καὶ τοῖς λέοισι. δὲ ἐν ταῖς αἰσῶν τὸ πῶ οὐ
γίνονται. ἀεῖσι δ' οἱ μικροὶ τῶν ἡῶων. ἡμῶν δ'
αὐτῶν οἱ μὲν φασι εἶ) δύο, οἱ δὲ τρία. ἔδο-
καὶ ὃ πλείω εἶ), ἀλλ' ὡσαυτὲ τ' ἰχθύων καὶ τῶν
ὀριέων καὶ τ' τετραπόδων ἔνια, καὶ οἱ ἡῶες μελα-
κόμοισι καὶ τὰς ὥρας, καὶ τὸ, τε χροῶμα ἔτε-
ρον τῶ χροῶνος καὶ τῶ ἡέρος ἰχρῶσι. καὶ τῶ
μὲν ἡέρος λῆσι γίνον), τῶ ὃ χροῶνος δασεῖς.

& percussorem agnoscere, atque ex ob-
servato inuadere. Si quis etiam non per-
cusserit, sed infestet, hunc si ceperit, non
vnguibus lacerat, nec vlla iniuria efficit,
sed quatit solum: atque vbi ita perter-
ruit, dimittit. adeunt vrbes, & iniuriam
hominibus inferunt, potissimum tempo-
re suæ senectutis: tunc enim per corpo-
ris imbecillitatem, & dentium defectio-
nem, venari nequeunt. Viuere annos
multos putantur. Et quidem qui captus
est claudus, dentes complures fractos
habebat. Quo argumento quidem lon-
gam esse leonum ætatem existimarunt:
haud enim hoc accidere nisi longo tem-
pore potuisse. Leonum sunt duo gene-
ra, quorum alterum breuius, crispio-
réque pilo, quod ignauius est, alterum
longius, piloque probiore, quod gene-
rosius est. Fugiunt interdum leones de-
missa inter crura cauda, vt canes. Iam
visus est leo, qui, cum suem aggrede-
retur, vt fetis horrentem aspexit, fuge-
ret. Infirmus parte ilium est contra
ictus, sed reliquo corpore multas pa-
titur plagas, & capite validissimo est.
Quæcumque vel momorderit, vel vn-
guibus lacerarit, sanies pallens admodum
de his vlceribus effluit, etiam per fal-
cias, atque spongas, nec reprimi vilo
pacto potest. Curantur eodem modo,
quo morsus canini, vlcera. Thoes etiam
quos lupos ceruariorum diximus, hominem
diligunt, & neque offendunt, neque
metuunt valde. Pugnant cum canibus,
& leonibus: quo fit ne eodem in loco
sint ceruarij, & leones. Optimi cerua-
rii, qui minores sunt. Genera huius a-
lii duo, alii tria statuunt. Plura iis esse
non videntur. Sed vt piscium, auium,
quadrupedum genera aliqua, ita cerua-
rii quoque per tempora immutantur: &
colorem diuersum hyeme æstatæ tra-
hunt: atque æstate nudi, hyeme hirci
redduntur.

ΚΕΦΑΛ. με.

E CAPVT XLV.

Περὶ βονάσου.

De natura, specie & partu Bonasi.

γὲ μινδῆ
Alibi, ὁ-
πῳ κῳ.
Mirabi-
liū nar-
rat. ini-
tio.

Ὁ Δὲ βονάσος, γῆ μὲν ἐν τῇ Γαλονία ἐν
τῷ ὄρει τῷ Μεσαπίῳ, ὃ οὐκ εἶ τῇ Γαλονί-
κῳ ἔτ' * Μαυδικῶν χωρῶν. καλεῖται ὃ αὐτὸν
οἱ Γαλονες μόνον. τὸ ὃ μέγεθος ἔστιν ἡλίχον
τῶ ἡέρος, καὶ ἔστιν ὁ ἴσῳ δέσῳ ἢ βοῦς. ἔγδ' ἀπόμῳ-
κῆς ἔστι. τὸ ὃ δέρμα αὐτῶ καλεῖται εἰς * ἐπιλάκῳνον

BOnasus gignitur in terra Pzonia,
Bmonte Messapo, qui Pzonix &
Medix terræ colliminium est, & mona-
pios à Pzonibus appellatur, magnitudi-
ne tauri, sed corpore, quàm bos, latiore:
breuior enim, & in latera auctior est. Ter-
gus distentū eius locū septem accubātium

occupat. Cætera, forma bouis similis est, nisi quodd ceruix iubata armorum tenuis, vt equi, est, sed villo molliore quàm iuba equina, & compositiore. Color pili totius corporis flauus, iuba proluxa, & ad oculos vsque demissa, & frequens, colore inter cinereum & rufum, non qualis equorum, quos parros vocant, sed villo suprà squallidior, subter lanario. Nigri, aut admodum rufi, nulli sunt. Vocem similem boui emittunt. Cornua adunca in se flexa, & pugnae inutilia gerunt, magnitudine palmari, aut paulò maiora, amplitudine non multò arctiore, quàm vt singula semifextarium capiant, nigritie proba. Antia ad oculos vsque demissa, ita vt in latus potius quàm antè, pendent. Caret superiore dentium ordine, vt bos; & reliqua cornigera omnia. Crura hirsuta atque bifurca habet, caudam minorem quàm pro sui corporis magnitudine, similem bubulae. Excitat puluerem, & fodit vt taurus. Tergore contra ictus præualido est. Carnem habet gustu suauem: quamobrem in vsu venandi est. Cum percussus est, fugit: nisi defatigatus, nusquam consistit. Repugnat calcitrans, & proluuiem alui vel ad quatuor passus proiciens: quo præsidio facilè vitur, & plerumque ita adurit, vt pili instantium canum absumantur. Sed tunc ea vis est in fimo, cum bellua excitatur, & metuit: nam si quiescit, nihil vrere potest. Talis natura & species huius animalis est. Tempore pariendi, vniuersi in montibus enituntur. Sed prius quàm fœtum edant, excremento alui circiter eum locum in quo pariunt, se, quasi vallo, circumdant, & muniunt. Largam enim quandam eius excrementi copiam hæc bellua egerit.

A ἀποβαθὲν τὸ ὄμῳ εἶδος ὁμοίων βοῖ· πλὴν χαίτην ἔχει μέγρι τ' ἀκρωμίας, ὡς ἄρ' ἵππου. μελακωτέρη δ' ἢ θρίξ τ' ἵππου, ἔστω σαλευμένη μάλλον. χρώμα δ' ἔχει τῶ τετρακτύος ξανθόν· βαθεῖα δ' ἔχει μέγρι τ' ὀφθαλμῶν κερταῖα ἢ χαίτη βῆσι, ἔστω πυκνή· ὁ δὲ χρώμα ἔχει μέσον τι τεφροῦ καὶ πυρροῦ, οὐχ ὡς αἱ παραβαῖ ἵππου κελευμένα, ἀλλ' αὐχμηροτέρη τ' τείχεα, καὶ ταυτὲν ἐπιώδη. μὲν δ' ἢ πυρροὶ σφόδρα ἔστω γίνον. Φωνὴ δ' ὁμοίαν ἔχει βοῖ, κέρτατα ὅ γαμψά, κεκαμμένα, πρὸς δὴ ἡλα, ἔστω ἀχρηστα πρὸς τὸ ἀμύμα, ὡς μέγρι σπιταμύμα, ἢ μικρῶ μείζω· πάρος δ' ὡς χωρησάμη πολλῶ ἔλαττον * ἢ μίχρω ἐκάτερον. ἢ ὅ μὲν δὴ αὐτὰ κελεῖ καὶ λιπώδη τ' κέρτατος. τὸ δὲ πορκόμιον καλεῖται ὅτι τοῖς ὀφθαλμοῖς· ὡς τ' εἰς τὸ πλάγιον παρῶν μάλλον, ἢ εἰς τὸ πρῶθεν. οὐδ' ὄμῳ τ' κέρτατα φέρων ἔστω σκέλη δὲ δασέα· καὶ ἔστι διχλόν. κέρτατα δ' ἐλάττω, ἢ καὶ τὸ μέγεθος, ὁμοίω τῆ τῶ βοῖς. ἔστω ἀρρίπτει τ' κόνιν καὶ ὀρύττει ὡς περ ταυρῶν. δέρμα δ' ἔχει πρὸς τὰς πληγὰς ἰχυρῶν. ἔστι δὲ ἡδύκρεων· δὲ καὶ θηρβύοισιν αὐτὸ· ὅταν δὲ πληγῆ, φέρει, καὶ ὑπομένει ὅταν ἐξαδιωατῆ. ἀμύμα δὲ λακτίων, ἔστω σαφὸς δὲ ὄντων, καὶ εἰς τέτταρα ὀργμασάστω ἑαυτ' ῥίπτων ῥαδίως δὲ χρεῖται τούτω, ἔστω πολλὰ καὶ ὅταν πεισθῆ, ὡς ἀποφήχαστασ τείχεα τ' κύνων. τεταραγμένα μὲν οὖν καὶ φοβερά, τῶ το πεισθῆ ἢ χέστω· ἀπαράκτου δ' ὄντος, ὅταν ὅταν πεισθῆ. ἢ μὲν οὖν ἰδέα τῶ θηρῶν καὶ ἢ φύσις, τοιαύτη τις ἔστω. ὅταν δ' ὡρα ἢ τ' πικτεῖν, ἀφροῖ πικτεῖσιν ἐν τοῖς ὄρεσι. πρὸ δὲ τὸν τόπον ἀφροῖ οἱ σαφῶτερον ὅταν τεκεῖν, καὶ ποιοῦσιν οὖν πεισθῶν. πρὸς τὸ δὲ θηρῶν πολὺ τι πληθὺς τούτου τῶ ἀειτιώματος.

κ. ἀμύμασται,
γ. ἰμύμασ

CAPVT XLVI.

ΚΕΦΑΛ. μς.

De ingenio & sagacitate elephantis.

Περὶ ἐλέφαντος.

Elephantus, omnium ferarum mitissimus & placidissimus est: quippe qui permulta officia & erudatur, & intelligat: quando etiam regem adorare condiscit. Valet sensu, & reliqua sagacitate ingenij excellit. Quam implicuerit coitu, eam rursus non tangit. Viuere elephantos mares alij annos ducentos, alij centum & viginti aiunt: foeminas etiam ferè totidem: sed florere ætate circa sexagesimum narrant. Hyemis ac frigoris impatiens

E Παντων δὲ ὑδασώτατος ἔστω ἡμερώπτερον τῶν ἀγρίων βῆσιν ὁ ἐλέφας. πολλὰ γὰρ ἔστω παίδασκα ἔστω ζωῶσιν· ἐπεὶ καὶ σαφῶς διδάσκει τ' βασιλέα. ἔστω καὶ εὐαίσθητον, ἔστω οὖν ἐσθ τῆ δὴ ὑποβάλλον. ὁ δ' αὖ ὀχευῶν καὶ ἐγκύων πεισθῆ, τούτου πάλιν ἔστω ἀπτε. ζῆν δὲ φασὶ τὸν ἐλέφαστα, οἱ μὲν ἔστω δασέσια, οἱ δὲ, ἔστω τὸν εἶχασι καὶ τ' θηρῶν ἴσα σχεδὸν ὡς ἀρρενὶ ἀκμάζον. δὲ πρὸς ἔστω ἐξήκοντα. πρὸς δὲ τοῖς χερσῶν καὶ τὰ ψυχῆ δασέων ἔστω. ἔστω δὲ ζῶον πρὸς ἀμύμασται.

οὐ ποτάμιον. ποιεῖται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὕδατος
πλευρῆος. ἕως τούτου δὲ περιέρχεται, ἕως
δὲ ὁ μυκτήρ ὑπερέχει αὐτῆς. διαφυστῆ γὰρ
ἀπὸ τούτου, καὶ τὸ ἀναπνοῦ ποιῆται. ἡδὲ οὐ
πᾶν δυνάται, ἀλλὰ τὸ τῆς σώματος βάρος.

Κ Ε Φ Α Λ. μζ΄.

Περὶ καμήλων ἀγμοῖας, καὶ περὶ ἵππου τῆς τῆς
σκυθῶν βασιλέως.

ΟΙ δὲ καμήλοι οὐκ ἀναβαῖνοσιν ὅτι
τὰς μητέρας, ἀλλὰ καὶ βιάζονται τῆς,
οὐ θέλοσιν. ἡδὲ γὰρ ποτε ὅπῃ οὐκ ἐκὼ ὀχθρος,
ὅστις μὴ κτηνὴς περικαλύφτας πλεῖν μητέρας, ἐφῆ-
κε τὸν πῶλον. ὡς δὲ ὀχθρὸς ἀπέπεσε,
τότε μὲν ἀπέτελεσε πλεῖν στυλοῖσιν. μικρὸν
δὲ ὑπερὶν δακῶν τὸν καμήλιτιον, ἀπέκτει-
νε. λέγεται δὲ, καὶ τὰς σκυθῶν βασιλεῖς γε-
νέσθαι ἵππων ἡμιόων, ὅς ἡς ἀπὸ τῆς ἀγα-
θῆς γένεσθαι τοῖς ἵπποις. * τούτων οὐκ ἐστὶν
βουλόμηνον ἡμιόων οὐκ ἐστὶν μῆτρως, περι-
γαγεῖν ἐν ὀχθρῶν. τὸν δὲ οὐκ ἐθέλειν. πε-
ρικαλύφταις δὲ, λαθόντα ἀναβῆναι. ὡς δὲ
ὀχθρὸς ἀπέπεσε, ἀπεκαλύφθη τὸ περιώπων τῆς
ἵππου, ἰδόντα τὸν ἵππον φεύγειν, καὶ ῥίψαι
ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κρημνῶν.

Fort. τ.
ἰω τ' ἀει-
πε

Κ Ε Φ Α Λ. μη΄.

Περὶ δελφίνων.

ΤΩΝ δὲ θαλασσιῶν πλεῖστα λέγεται
σημεῖα περὶ τοῖς δελφίνας περιώπων
ἔκ τῆς μερότης. καὶ δὲ ἔκ τῆς παῖδας ἔρωτες ἔ-
κ τῆς θυμίας, καὶ περὶ Τάραντα καὶ Καρίαν, καὶ
ἄλλοις τόποις. περὶ Καρίαν γὰρ λεγόμενος δελ-
φίνος, ἔκ τῆς αἰτίας λαθόντος, ἀδρόν ἐλθεῖν
λέγεται πλεῖν δελφίνων εἰς τὸν λιμένα, μέ-
γιστος ὁ αἰτίας ἀφῆκε. τότε δὲ πάλιν ἄμα
πᾶσι ἀπῆλθον. καὶ τοῖς μικροῖς δελφίσι
ἀκολουθεῖ τις αἰετὸς τῆς μεγάλων, φουρακῆς γὰρ
εἶναι. ἡδὲ δὲ ὅπῃ δελφίνων μεγάλων ἀγῆ
ἄμα ἔκ τῆς μικρῶν. τούτων δὲ ἀπολυτόμοι τίνες
δύο μετ' οὐ πολὺ ἐφάμηνον, δελφίνισσιν με-
κρὸν τεθνηκότα, ὅτ' εἰς βυθὸν φέροισι, ὑπο-
νέοντες καὶ μετεωρίζοντες τὰ νῶτα, οἷον κατε-
λεοῦντες, ὡς μὴ κατὰ βρωτῶναι ὑπὸ τίνος
τῆς ἄλλων θηρίων. λέγεται δὲ καὶ περὶ τῆς
χυμῆτος ἀπὸ τῆς ζωῆς. ἀπὸ τῶν γὰρ δοκεῖ
εἶναι ζῶων τάχιστον, καὶ τῆς ἐνύδρων, καὶ τῆς χερ-
σαίων. καὶ ὑπερέχει τῆς πλοίων μεγάλων ἰσοῖς.

A hoc animal esse dicitur. amat amnes, &
quanquam non fluuiatile sit, tamen ripa-
rium dici potest. Incedit etiam per a-
quam : & eatenus mergitur, quatenus
eius promiscis superat. Reflat enim per
eam & spiritum accipit, & reddit : sed na-
tare satis pondere sui corporis non potest.

CAPVT XLVII.

Camelum, matrem nunquam superuenire, de-
que prudentia equi regis Scytharum.

B **C**AMELI, matres nunquam superue-
niunt suas : sed etiam si quis cogat,
ipsi non patiuntur. Iam cum aliquando
admissarius non haberetur, curator pul-
lum matri operæ admisit. Qui dum coi-
ret, delapso operimento agnouit ma-
trem, & quamuis coitum absoluerit, me-
mor tamen commissi sceleris, paulò post
camelarium illum morsu defixo intere-
mit. Ferunt etiam, regi Scytharum fuisse
equam egregiam, ex qua mares gene-
rosi omnes gignerentur, quorum vnum,
qui præstantior haberetur, cum ut ex
matre procrearet, placeret, admissum
omnino recusasse. Operetam deinde la-
tuisset matrem, ut imprudens superueni-
ret. Verum ubi à concubitu faciem ma-
tris detectam agnouerat, fugam propo-
rasset, atque seipsum actum præcipitem
interemisse.

CAPVT XLVIII.

D De mäsuetudine, amore, & celeritate delphinorum.

IN mariho etiam genere plurima de
delphinis narrantur indicia morum
placidorum, ac mitium : amores quo-
que in pueros, & affectus libidinis, cum
circa Tarentum & Cariam, tum etiam lo-
cis aliis referunt. Fertur etiam, delphi-
no apud Cariam capto, atque faucio, in-
gentem reliquorum, multitudinem con-
uenisse ad portum, immoratamque do-
nec piscator dimiserit eum, quem ce-
perat, tum omnes simul recepto captiuo
rediisse. Paruos item delphinos magnus
aliquis semper comitatur custodia cau-
sa. Iam conspectus est delphinorum
grex, maiorum & minorum promiscuus,
post quem duo quidam paulò post vide-
rentur delphinulum defunctum laben-
tem in imum, subire, & in summa pelagi
dorso euehere, quasi miserantes, ne ab
aliqua bellua deuoraretur. Quinetiam de
velocitate huius animalis mira & ingredi-
bilia quædam accepimus. Omnium e-
nim velocissimum esse creditur animalium
tum aquatiliu, tum terrestriu. Super-
siliunt etiam malos nauigiõrum maioru :